

The background of the cover is a painting of a woman with long, wavy brown hair, wearing a blue dress with a white lace collar and a red bow at the waist. She is looking off to the side with a slight smile. In the background, there is a dark, multi-towered castle with a single lit window, set against a night sky with a full moon and purple clouds. The artist's signature 'J. K. D. M. 1991' is visible in the lower left of the painting.

Катлийн Удиуиз

ШАНА

КНИГА ПЪРВА

КАТЛИЙН УДИУИЗ ШАНА КНИГА 1

Превод: Колектив

chitanka.info

Лондон 1750. Време на крале и пирати.

Красива и своенравна дъщеря на богат земевладелец се омъжва тайно в затвора за един осъден на смърт...

Шана — жена с гореща кръв, готова на всичко, за да постигне мечтите си.

Рурк — мъжът способен да даде живота си, за да я притежава.

Спираща дъха вихрушка от драматични сцени на страст и гордост, на интриги и насилие.

Но накрая любовта побеждава...

Посвещавам на моите читатели, чиито писма ми
вдъхнаха смелост.

„Нима това е драконът
ужасен?

Тъй мускулест, с такава едра
гръд,

сърце като огромен топъл съд?

Да го възседнеш ти — о, миг
прекрасен!

Затуй пусни душата
зажадняла.

Пред твоя бяг да няма никаква
преграда,

че ужаса ти никога не си
познала.

А дивата езда е твоята
награда.

Така с чудовището бродиш по
света,

покорно между силните ти
колена.

Отпускаш стремена, но виж,
беда —

обръща се и ти политаш в
бездната на ада.

Огромни лапи, поглед див,
свирепи нокти.

За яздене добро животно си
избрала —

най-страшното чудовище от
всички.

Но слизаш ти, о, где си, волна
птичко —

ужасната му власт напълно те
е оковала.“

ГЛАВА ПЪРВА

Полунощ, 18 ноември 1749 г.

Лондон

Напълно непроницаема бе мъгливата нощ, легнала над Лондон и здраво стиснала в студените си нокти града. От канала към столицата пълзеше студ и който си имаше собствен дом, се опитваше да се пребори със суровата зима, подклаждайки непрекъснато камината. Облаците бяха надвиснали над града, ситен дъжд се стелеше. Саждите от безбройните комини проникваха и дразнеха носове и дробове.

Една наистина ужасна нощ, но тя прикриваше бурния бяг на една карета, която фучеше като подгонена от фуриите по тесните улици на Лондон. Под високите колела, които занасяха, подскачайки по паважа, извираха косо фонтани мръсна вода — за да се просмучат колелата веднага след това от водата в локвите, покрити с мръсна пяна.

Мъжът от капрата, на който прекалено голямата наметка придаваше нещо зловещо, сигурно бълваше от време на време по някое проклятие към впряга, придърпвайки юздите, но гласът му се губеше в бесния конски тропот на двата бели коня със сиви петна и дрънкането на буксуващите колелета, ехото от които отекваше звънко в стелещата се мъгла. В мъждукащата светлина, която няколко улични фенера хвърляха пред бароковите фасади на изисканите буржоазни къщи, каретата се появяваше само като призрочна сянка. От стрехите по покривите мълчаливо се хилеха гранитни улуци, изпускайки дъжда да изтича от муцуните, сякаш алчно се опитваха да уловят една твърде бързо бягаща плячка.

Сред червеното кадифе на пухкаво меката тапицерия на каретата Шана се опитваше да се предпази от главоломното клатушкане. Потискащата ноемврийска нощ извън кожените завески на прозорците слабо я засягаше. Самотна, потънала дълбоко в мрежата на мислите си, Шана бе втренчила поглед пред себе си. На светлината на уличния фенер можеше да се разпознае студеният, коравосърдечен блясък в

синьо-зелените ѝ очи. Но в тях не можеше да се открие ни следа от дружеска топлина, ни полъх на утешителна любов. Лицето ѝ, така възбуждащо младо и красиво, не изразяваше никакво чувство. Но и защо ли пък да трябваше сега, далеч от ятото обожатели, които я ухажваха, да излъчва грация и прелест? Тя, разбира се, и иначе не се стараеше особено, освен в момент на каприз. И тогава наистина нито един мъж на света не можеше да устои на магията ѝ. Но мрачната решителност, която святкаше от очите ѝ в този нощен час, би могла да уплаши и душата на герой.

„Някой трябва да ме е проклет! — устните ѝ се свиха надменно в мълчалив монолог. — Небето е вдигнало благословията си от мен и не ме закриля! Иначе този път сигурно щеше да ми бъде спестен. Защото къде по света в такава нощ едно момиче трябва да се излага на опасност, за да потърси разрешение за сърдечните си мъки“ Сетивата ѝ отново забродиха из лабиринта, който вече така често бяха обхождали. „Каква жестока шега на съдбата е, че трябваше да съзря слънчевата светлина на този свят през заболелите клони на бащиното богатство. Ако бях бедна, щях да съумея да си намеря съпруг, който да ме желае заради самата мен!“

Тя въздъхна, когато — ах, за кой ли път вече — проверяваше чувствата и мислите си. Какво ѝ бяха донесли досега красотата и богатството? Трябваше ли да пропилее три години в най-добрите училища на Европа, досадена почти до безумие, защото там, където се опитваха да наляят в главите на по-издигнатите дъщери как се държи в двора една благородна девойка и как си подбира гардероба, за тежкото изкуство на писането и смятането например, почти не се говореше. Но тя бе красива и фустигоните я преследваха като рядък дивеч, за да се къпят — за нейна сметка — в славата на неустойчивостта. А щом се разчуеше, че е дъщерята на Орлан Трейхърн, един от най-богатите търговци, към нея, по правило неизбежно, се ориентираше и цял куп лицемерни ергени с мизерни условия на живот, за да поискат ръката ѝ прекалено скоро. Тези контета винаги усещаха на гърба си жлъчта на нейната ирония; жестоко и с думи, които боляха като удари с камшик, тя разбиваше всяка илюзия, след което те, всички до един, се отдръпваха нацупено, с издъно накърнена мъжественост.

Отрезвена и разочарована се бе върнала Шана от Европа. И трябваше да изтърпи укорите на баща си, защото очевидно нито един

мъж не ѝ се бе сторил достатъчно добър за брачното ложе.

— Сред всички тези млади жребци в дворовете, които се умилкваха около теб, ти не успя да намериш нито един, който да даде на децата ти име и ранг?

Тези думи бяха наранили гордостта на Шана и извикаха сълзи в очите ѝ. Но без да се трогне от мъката ѝ, Орлан Трейхърн бе продължил да вдига врява и с това само бе забил още по-дълбоко бодлите в сърцето ѝ.

— Да ме вземат дяволите, момиче, защо събирах това състояние, ако не за детето си и за неговите деца? Но ако зависеше от твоите настроения, ти би заровила всичко със себе си в гроба. Да го вземат мътните, искам внуци. Или искаш да се превърнеш в стара мома, която отправя всеки кандидат? Колко могъщи биха могли да станат един ден децата ти в двора, ако им помогне една титла? На този свят са нужни две неща, за да те признаят коронованите глави. Едното мога да дам на децата ти в техния път — състояние, и то повече отколкото може да се прахоса за един живот. За второто ти трябва да се погрижиш — име, което да не кара никого да бърчи нос. Родословие, така изтънчено и чисто, че да се нуждае вече от преливане на свежа кръв от народа, за да остане непречупено. Едно такова име може да ти отвори вратите също така широко, както и богатството. Но ако децата ти не могат да се нарекат другояче, ще останат през целия си живот само прости бакали! — Гласът на Орлан Трейхърн стана жлъчен от гняв. — Това ако не е ад! Имаш дъщеря, която е така красива, че барони, графове и херцоzi ѝ се подмазват и се zlepоставят един друг — но не, милостивата госпожица чака принца от приказките, който да е достоен за нейната неопетнена чистота и пристига, яздейки снежнобял жребец!

Глупаво бе от нейна страна, че му отвърна с ядни думи! Орлан тресна мазолестия си юмрук по масата и в миг на гняв ѝ заповяда да си затваря устата.

— Давам ти още една година отсрочка! — изрева той на Шана. — Ако дотогава не си си избила от главата фантасмагориите, ако не си се оженила в някой от най-благородните родове, ще те напъхам в леглото на първия срещнат дръвник, който още става за правене на деца. И даже да трябва да те завлека окована до олтара, този път ще ми се подчиниш!

От тази грубост Шана се сви в скептично мълчание. Тя знаеше прекалено добре, че това не бе шега. Думата на Орлан Трейхърн бе като запечатано писмо.

Малко по-спокойно той продължи:

— Тъй като, както изглежда, сме в непрекъсната разпра, ще те освободя от присъствието си. Ралстон трябва да сключи за мен една сделка в Лондон. Ще отпътуваш с него. И Питни ще те придружи. Много добре знам колко умело успяваш да въртиш на пръста си добрия стар Питни, защото това ти се отдаваше още като малко момиченце. Но Ралстон може би ще успее да ви предпази и двамата от най-лошото. Камериерката ти Хергъс също може да те придружи. Но на втория ден от декември идната година изтича срокът и ти ще се върнеш — със или без мъж — на Лос Камелос. Ако дотогава не си намерила никого, по този въпрос вече няма да имаш думата!

Орлан Трейхърн бе имал като дете тежка участ. Едва навършил дванадесет, той е трябвало да види как обесват баща му, който бил уличен разбойник, на едно крайпътно дърво в Уелс. А майката на Трейхърн, която после трябвало да си изкарва коравия залък като чистачка, починала няколко години по-късно от малария, изтощена от глад, тежък труд и неотоплени стаи. Орлан я бе погребал — и се бе заклел на гроба ѝ, че ще извоюва за себе си и за своите близки по-добър живот.

Със сивия дъб и баща му, който виси на примката, неизменно пред очи, младият мъж бе работил здраво, неотклонно, стараейки се да се прояви като безупречно честен. Езикът му бе обигран, а мисълта му така подвижна, че той бързо схвана играта с пари и власт, лихви, инвестиции и най-вече с добре преценения риск, който носи максималната печалба. В началото бе трябвало да вземе на заем пари за начинанията си, но скоро вече бе завъртял собствени средства и тогава другите взимаха на заем от него. Той бе талантлив и с каквото и да се заемеше, сандъците му се пълнеха ли, пълнеха. Започна да купува земя, къщи в града, аристократични имения в графствата — имот, много имот. Така един ден като еквивалент на един заем му бе прехвърлено едно феодално владение — малък зелен остров в Карибско море — на него той живееше сега усамотено, за да се

наслаждава на благосъстоянието си и спокойно да обмисля начинанията си, които му носят печалби.

Що за човек бе Орлан Трейхърн сега? Успехът му бе издействал пред мърлявите продавачи и рафинираните гешефтери почтителната титла „лорд“ и той наистина бе лорд в международната търговия. Но истинските аристократи във всеки случай се обръщаха към него с тази фалшива титла, само когато му бяха длъжници, а иначе го класираха далеч под собственото си ниво и плътно затваряха вратите на обществото си пред неговата амбициозност. Орлан Трейхърн обаче не бе човекът, който се смирява — та за какво бе научил така добре как да дърпа конците на хората като на марионетки? Тъкмо това той се опитваше сега чрез единственото си дете. Наистина, докато бе събирал състоянието си, Орлан Трейхърн бе принуден да преглътне тук-там и някое унижение, а това бе отчуждило с течение на времето — макар и той едва ли да го бе забелязал — гордата му, красива дъщеря от него. Все повече и повече Шана се затваряше в себе си.

Но Шана бе наследила темперамента на дебелоглавия си и свободолюбив баща. Преди майката на Шана бе съумявала да изглади някой и друг разрыв между бащата и дъщерята, но Джорджиана Трейхърн бе починала преди пет години и сега вече нямаше никой, който да може да успокои развилнелия се Орлан Трейхърн или да напомни на своенравната Шана задълженията ѝ.

Наистина Ралстон бе достатъчна гаранция, че Шана ще се подчини на желанията на баща си, и затова тя, едва-що пристигнала в Лондон, допусна около себе си множество благородни издънки, барони, херцози и други подобни. Но тя съвсем безстрастно изброяваше какво не ѝ харесва у този или онзи. У един ѝ пречеше досадния нос, при друг нахалната ръка, ту някакъв глупав тик на лицето, ту астматично кашляне или надута гордост.

Наистина и видът на някоя излиняла дреха или спаружената празна кесия на колана я караха да приема хладно предложение за женитба. Но това не пречеше изгледите за докопване на зестрата ѝ до едно необозримо в истинските си размери наследство, да подтикват лондонските контета да се надпреварват в смешно свръх усърдие и маймунски превземки. Всеки бе готов на драго сърце да чете желанията ѝ по очите — с изключение на най-силното — което тя често и достатъчно високо заявяваше — а именно да я оставят на мира.

Неведнъж Шана трябваше да моли Питни да подчертае това й желание с осезаема намеса. Нерядко се случваше някой вечерен прием или излет на открито, които Шана даваше, да намерят бурен завършек в сбиване между кандидатите. И всеки път дълг на Питни беше да придружи до дома разочарованата за пореден път Шана. Макар и някои да я ухажваха нежно и изискано, по-голямата част се опитваше нахално и дръзко. Но почти при всеки Шана скоро разпознаваше, че сърцата, които й се предлагаха, далеч не горяха така пламенно за нея, както за баснословното й богатство. И накрая реши, че едва ли някой се стреми към съпруга, която да раздели с обич живота му в бедност — всички виждаха само златото в ръцете на баща й.

Други почтени люде, които се суетяха около нея, бяха напълно готови да се откажат от сватбената церемония — естествено, по простата причина че вече имаха съпруги. Така например един граф, който искаше да я направи своя метреса, й предложи страстно всичко, което притежава, живота и имота си, докато децата му, шест на брой, не прекъснаха предложението. На тези приключения Шана можеше да противопостави много малко хубави преживявания и така скоро тя вече не намираше никакво очарование в мъжете, които я заобикаляха.

Друга неприятност, която засенчи едногодишния престой на Шана в Лондон, бе договорът от Аахен, който сложи край на войната между Англия и Франция. И сега се тълпяха ята от войници и моряци, завърнали се у дома от странство, шляеха се из града без пари и без цел, и подклаждаха с джин излишъка от героизъм, опитвайки се да преживеят мира с кражби и нападения. Нощем жителите на Лондон не смееха да се покажат на улицата. Шана се бе осмелила, но само един-единствен път, и това, което преживя, й бе избило веднъж завинаги всяко желание за нощно излизане. Без ловкия и мускулест Питни, който обърна в бяг хайманите, Шана сигурно щеше да се прости не само с бижутата, но и с честта си. През април, когато един галантен виконт я заведе до храма на мира, за да слушат музиката на Хендел, пак за малко това не й се случи. Защото фойерверките внезапно подпалиха павилиона в стил рококо, който крал Джордж бе заповядал да построят в чест на мира: напълно ужасена, Шана видя как огънят обхвана полите на едно младо момиче. Рой сърцати мъже разкъсаха пламналите му дрехи до голо. В следния миг смелият виконт хвана Шана за раменете, повали я на земята и се хвърли върху й. Той

наистина по-късно я уверяваше най-тържествено, че е искал да я предпази от обезумялата ракета със собствения си живот. И тя може би дори би му повярвала, ако при галантната спасителна акция той не се бе опитвал да развърже връзките на корсета ѝ. Топовният гърмеж бе само нежно жужене в сравнение с гнева на Шана. Без да обръща внимание на обезумялата тълпа, която се бе втурнала в тази посока, Шана вдигна ръка и зашлеви със страшна сила благородника. После си проби път през множеството към каретата, където най-сетне широките рамене на Питни препречиха пътя на нещастния кавалер към каретата — и живота ѝ.

Но това беше вече минало. В тази мъглива ноемврийска нощ за Шана бе от значение само това, че отсрочката бе почти изтекла, а тя все още нямаше жених. Но Шана бе твърдоглава. Точно като баща си можеше да бъде хитра и лукава — и сега бе важно да прояви тези качества. За да избегне участието, която баща ѝ бе предопределил, тя бе готова на всичко. На всичко — освен да избяга. Защото, ако бе честна пред себе си, трябваше да си признае, че въпреки всичко обичаше баща си от цяло сърце.

Този следобед вече почти избледнялата надежда на Шана бе съживена отново. Питни, истински верният приятел, бе донесъл едно дългоочаквано известие. В това време и случаят се показва благосклонен, защото отправи недоверчивия Ралстон за повече от седмица в Шотландия. Шана никога не би разкрила планове си пред мъж като Ралстон — по-скоро би се изповядала на баща си. Следователно Шана трябваше да се престори на невинна пред мистър Ралстон. Ако всичко минеше добре, така се окуражаваше Шана, докато той се върне, жребият вече щеше да е хвърлен.

И така Шана седеше сега в добре защитената си луксозна карета и докато бурното ѝ препускане през обвитата в мъгли лондонската нощ приближаваше целта си, изпълнено с очакване притеснение налегна лудо биещото ѝ сърце. Заглушен от шума на колелата, гласът ѝ опитваше плахо звученето на името, което бе така непривично на устните ѝ — и въпреки това така изпълващо с надежда и обещание...

Рурк Бошан. Рурк Деверъл Бошан... Не... не можеше да се отрече възвишеността на името, както и аристократичността на рода Бошан в Лондон. И въпреки това Шана трябваше да събере цялата си

смелост, за да оправдае пред самата себе си своето намерение, защото съвестта ѝ заговори още веднъж.

— Не правя нищо несправедливо! Това е просто една сделка, която има предимства и за двама ни. Ще облекча последните му дни, ще бъде дори положен в гроба за последната си почивка с почести — и всичко това за една услуга, която ще ми окаже само за кратко време. След две седмици изтича едногодишната ми отсрочка!

Но вече я разяждаха други съмнения, коварни въпроси я връхлитаха като прилепи в нощта. Дали този Рурк Бошан наистина бе подходящ за целта? И не беше ли чудовище, с гърбица и развалени зъби?

Шана изпъна с Трейхърнова упоритост брадичката, която иначе беше миловидна във всяко настроение. Търсейки разтуха от хилядите страдове, които заплашваха да я задушат, тя повдигна високо завеската на прозореца и се взря в нощта. В улиците, които каретата ѝ сега преминаваше лудо, мъглата лежеше плътно и ниско, и обвиваше призрачно тъмните кръчми и вертепи, които бяха разположени по тях. Нощта беше безутешна.

Но не се ли понасяха мъглата и влагата много по-лесно от дивата буря, която ограбваше покоя ѝ.

Шана спусна завеската, затвори очи, но страхът остана. Тя трепереше, затова пхна надълбоко в маншона тесните си ръце, а пръстите ѝ здраво се впиха един в друг. Много зависеше от тази едничка нощ — можеше ли да очаква, че всичко ще мине добре?

Ами ако този Рурк само ѝ се изсмееше? Но тя вече бе омагьосала толкова мъжки сърца, защо тогава да не омагьоса и това? Но какво щеше да стане, ако той отхвърляше молбата ѝ с груб присмех?

Шана се отърси от униинето, което отново заплашваше да я налегне. Тя започна да подготвя оръжията, които имаше на разположение, за дуела с непознатия. Никога досега Шана не бе използвала така безогледно притегателната сила на женствеността си. Сега тя започна да наглася и без друго дръзкото си деколте, така че то да въздейства още по-възбуждащо, премисляйки дали един нормален мъж може да устои на горките сълзи на една девойка?

Някъде в нощта прозвуча камбанен звън.

Колелата на каретата отново трополяха по паважа, а ударите на сърцето ѝ като че се нагаждаха към дивия им ритъм. Времето през тази

нощ бе застинало неподвижно.

Като сива птица неизвестността кълвеше по кората на съзнанието ѝ, някъде дълбоко в себе си Шана се питаше що за безумие я бе увлякло?

Защо трябваше да се случи така? В търсене на признание в двора, баща ѝ не бе ли изгубил ум и разум? Не бе ли тя само една пионка в неясната за нея игра? Татко ѝ все пак бе обичал горещо майка ѝ — никога не бе споменал, че е дъщеря на обикновен ковач. Защо тогава тласкаше едничкото си дете към брак, който би могла да понесе само с отвратата? Защо не искаше да разбере, че копнееше за съпруг, към когото можеше да гледа, изпълнена с възхита, обич и уважение?

Шана се вслуша в нощта, но никакъв глас не ѝ отговори; не се чуваше нищо, освен постоянния тропот от копитата, който непрекъснато доближаваше Шана до най-тежкото ѝ изпитание.

Най-сетне каретата намали скоростта на неуморния си бяг и се отклони от улицата. Когато колата спря пред зловещата стена на затвора в Нюгейт, се чу гласът на Питни. Сърцето на Шана заби в хаотичен ритъм, а по паважа вече проехтяха и тежките стъпки на Питни. Сърцето ѝ заби диво в гърлото, което бе като завързано. Като подсъдима пред произнасяне на присъдата, Шана чакаше сега да се отвори вратата на каретата.

Питни надникна вътре.

Той бе мъж великан, който въпреки петдесетте си години, по всяко време можеше да излезе срещу двама хаймани едновременно. Сред мощните рамене бе разположена широка, кръгла глава; под триъгълната шапка, на стегнатия врат, Питни бе сплел сламената си коса на плитка. Миналото на Питни — със сигурност равностойно на разбойническия живот на дядо ѝ, както Шана предполагаше — бе обвито в тайнствена тъмнина, която Шана никога не посмя да разкрие с натрапливо любопитство. Наистина за пред другите той минаваше за слуга, който бе на служба при Трейхърн и който преди всичко придружаваше Шана по време на пътуванията ѝ, но той всъщност бе част от семейството. На Лос Камелос водеше независим от Трейхърн живот и си прекарваше времето със стругарство и дърводелство. Той бе също така верен на дъщерята, както и на бащата, досега никога не бе издал никоя от тайните на Шана. В някои отношения той я боготвореше, в много случаи ѝ помагаше със съвет, а когато тя искаше

да излее някому мъката си, Питни винаги намираше утеха за нея. В случаите, когато баща ѝ нещо не би позволил, Питни винаги бе неин съзаклятник.

Сега великанът отправи въпрос към Шана с дълбокия си дрезгав глас:

— Значи решението ви е твърдо? Остава в сила?

— Да, Питни — отвърна Шана тихо, а после по-решително. — Ще издържа.

Грижа потъмни физиономията на Питни. В слабата светлина на фенерите на каретата сивите му очи търсеха погледа ѝ.

— Пригответе се тогава.

Шана се окопоти, спусна решително пред лицето си плътен воал и оправи качулката на пелерината си от черно кадифе, така че дългата ѝ златна коса и лицето ѝ станаха неузнаваеми.

Питни мина пръв. Следвайки го през главната порта, Шана трябваше да се пребори с един почти обладал я порив да избяга в друга посока. Но тя успя все пак да се овладее. Дори и да бе безумие това, което бе намислила, другата възможност — да се омъжи за мъж, предизвикващ у нея отвращение, бе пък самият ад. Надзирателят стана от парцаливото си легло и се поклони пред Шана, алчен за подкуп — мъж с гротескна дебелина и рамене като таран. Тъй като бедрата му бяха невероятно дебели, за да се придвижва, той трябваше да разкрачва широко крака, така че, изглежда, по-скоро се търкаляше, отколкото вървеше. Но той бе — при цялата си дебелина — странно нисък: едва достигаше по височина Шана, която дори за момиче бе нежна и мъничка. Свиренето на дробовите му, което се усили след напрежението от изправянето, се допълни от разпространяващия се в тясната стая мирис на застоял ром, лук и риба. Шана бързо поднесе към носа си парфюмирана кърпичка.

— Милейди! А аз вече се страхувах, че може би сте премислили! — изгъркори той ликуващо и се опита да хване ръката ѝ, за да млесне отгоре една целувка.

Шана се пребори с обхваналия я от отвращение потрес, бързо се отдръпна, преди да може да хване пръстите ѝ, и скри ръцете си в сигурното убежище на маншона, без да е сигурна дали ужасното докосване на устата му до кожата ѝ нямаше да е по-поносимо от отвратителната смрад, която обвиваше пазача като облак.

— Тук съм, както ви предизвестих, мистър Хикс! — каза тя твърдо. Тъй като вонята стана непоносима, тя отново извади от маншона напарфюмираната си кърпичка и я развя пред забуленото си лице. — Моля — задавяше се тя, — оставете ме сега да видя мъжа, за когото става въпрос, за да можем да пристъпим към сделката.

Надзирателят се поколеба, почеса се замислено по брадичката, обмисляйки дали не би могъл да измъкне от тази история малко повече, отколкото му бе обещано. Тази лейди вече бе идвала веднъж в затвора също забулена с плътен воал. Беше преди повече от два месеца. Оттогава любопитството мъчеше мистър Хикс, но и досега не бе успял да схване какво караше тази лейди да иска да види осъден на смърт. Наистина алчността бе достатъчна причина за мистър Хикс да назове имената на всички задържани, които щяха да поемат последния си път към бесилото. Още тогава мистър Хикс внимателно бе загледал пръстена на ръката ѝ, както и кройката на дрехите ѝ, които не се набиваха на очи, но въпреки това издаваха богатство. Заможна бе дамата, това поне изглеждаше сигурно, и тогава не биваше да се притеснява да откопчи от нея малко повече от предложеното — стига да успееше. Тъкмо тук обаче бе проблемът. Додето лейди не бе сама, Хикс не смееше да иска повече, а великанът, както изглежда, нямаше намерение да я остави и за миг сама.

Въпреки това бе позор, че дама с такъв омаен аромат искаше да пропилее цял час от живота си с един осъден на смърт. Тоя тип, тоя Бошан, когото тя щеше да посети, бе един размирник и Хикс никога не бе вкарвал в затвора по-злобно псе. Надзирателят замислено се търкаше по бузата, припомняйки си юмручния удар на тоя мошеник. Какво не би дал да види това краставо куче кастрирано! Е, да, той бе осъден на смърт, но на Хикс би му бил по вкуса един по-бавен край за този тип.

Мистър Хикс въздъхна дълбоко, изпъхтя и взе една връзка ключове от закачалката.

— Трябва да слезем в килията, ако искаме да го видим! Държат го в една килия съвсем сам. Иначе сигурно ще насъска всички останали изчадия от дупките срещу нас! — Бърборейки непрестанно, той запали една лоена свещ във фенера. — Там в кръчмата цяла група войници едва смогна да го окове. От колониите е, полудивак, ако ме питате!

Ако с това искаше да уплаши Шана, бе разочарован. Шана се бе съвзела. Тя знаеше какво трябва да прави сега, за да развърже гордиевия възел на съдбата си. И щом вече бе извървяла пътя дотук, не биваше никакво препятствие да я спира при последните стъпки.

— Минете най-сетне напред, господин надзирателю — чу се гласът ѝ. — Трябва да проверя дали мистър Бошан е подходящ за моите цели, преди това няма да видите нито пени. Ще ни придружи Питни, в случай че мистър Бошан ни създаде проблеми.

От лицето на Хикс изчезна усмивката, раменете му се свиха. И тъй като не видя никакъв предлог да бави Шана повече, взе фенера и освети пътя на посетителите си. Със странната си търкаляща се походка той излезе от стаичката, мина през железните врати в главния корпус на затвора и слезе по един слабо осветен коридор, водещ надолу. Стъпките им отекваха по пода, сред стените, по които лоената свещ хвърляше призрачни сенки. Зловеща, но измамна бе царящата тук тишина: затворниците сега спяха след полунощ, но тук-там можеше да се дочуе стенание или потиснат плач. От невидими цепнатини в стените капеше вода и шумът от същества, стрелкащи се в тъмното, изпълваше Шана с леден ужас. Тя трепереше от студ. Зиморничаво се загърна още повече в пелерината си.

— От колко време този мъж е тук? — попита тя и се оглеждаше боязливо, изпълнена с предчувствия. Изглеждаше ѝ необяснимо как хората могат да запазят здравия си разум в тези дупки.

— Скоро ще се изпълнят три луни, милейди!

— Три луни! — извика тя. — Но не пишете ли, че присъдата била току-що произнесена? Как така?

Хикс изпухтя.

— Съдията дълго време не знаеше к'во да прави с тоя, милейди. Когато си имаш работа с име като Бошан, ще внимаваш кого бесиш. Но, изглежда, дори лорд Хари пълни гащите пред маркиз Бошан. Старият Хари бе здравата притеснен, но тъй като е съдия на Лондон, зависеше изцяло от него и от никой друг. И накрай — бе тъкмо преди седмица — изрече тежката си дума — да увисне на бесилото. — Масивните рамене на Хикс се повдигнаха и после се свлякоха като под прекалено голям товар. — Струва ми се, защото момъкът е от колониите и доколкото е ясно, няма тук роднини. Старият Хари лично ми възложи да закарам тоя мошеник до бесилото, за да не се вдигне

шум. Мен ако питате — другите Бошан и маркиза не трябва да научат за това. И тъй като съм си умен, милейди, си помислих, че щом ми поверяват тая работа да я свърша тайно — то тогава мистър Бошан ще е тъкмо подходящ за вас!

— Добре сте постъпили, мистър Хикс — отвърна Шана вече малко по-дружелюбно. Нещата се наредиха още по-добре, отколкото се бе надявала! Оставаше наистина само проблемът с външността на този човек — и с неговото съгласие.

Надзирателят пхна ключа в една ключалка и дръпна вратата. Ръждивите панти поддадоха, скърцайки. Шана размени бърз поглед с Питни. Бе настъпил часът, когато планът на Шана или щеше да се провали набързо, или щеше да започне изпълнението му.

Мистър Хикс повдигна фенера и погледът на Шана обгърна фигурата в килията. Мъжът бе приседнал на един тесен нар и с две ръце придържаше една излиняла парцалива завивка около раменете си, доста оскъдна защита срещу студа в килията. Светлината на лоената свещ падна върху лицето му. Сега и той се помръдна и постави ръце пред очите си, сякаш го боляха. Там, където ръкавът висеше от рамото му, Шана видя една ужасна рана, а там, където преди белезници бяха обхващали ръцете му, кожата бе червена и ожулена. Сплъстена черна коса и тъмна брада закриваха почти изцяло лицето и сега, като погледна надолу към него, на Шана той й се стори дяволско изчадие, изпълзяло изпод земята. Тя потръпна. Най-лошите й страхове се бяха сбъднали.

Задържаният се изправи, плъзгайки се по стената, и си засенчи очите.

— Да те вземат дяволите, Хикс! — извика той. — Не можеш ли да ме оставиш на мира поне през нощта.

— Ставай, псе такова!

Хикс искаше да го удари с тоягата си, но задържаният и така се подчини. Надзирателят незабавно се отдръпна няколко крачки назад.

Шана притаи дъх, защото сега мършавата фигура започна да се надига — той се изпъна и протегна, изправен, стърчеше повече от цяла глава над надзирателя. Сега Шана видя колко широки бяха раменете му и колко бе окосмена — под откритата риза — гърдта му, която се вталяваше надолу към плоския корем и тесния ханш.

— Имаш посещение от дама! — Гласът на Хикс вече далеч не бе така нагъл. — И ако ти хрумне да й причиниш зло — предупреждавам те!

Задържаният се помъчи да проникне с поглед през тъмнината зад фенера.

— Дама! Какви глупости дърдориш, Хикс! Или това е някакво по-изтънчено изтезание?

Гласът, мек и дълбок, звучеше приятно в ушите на Шана, интонацията бе правилна и плавна, далеч не така небрежна и нескопосана, както често можеше да се чуе в Англия. Мъжът бил от колониите, каза Хикс, значи от Америка. Но в думите му се усещаше и нещо друго — весел присмех, който сякаш наказваше с презрение стените на затвора.

Шана все още стоеше в сянката и внимателно изследваше този мъж, който се наричаше Рурк Бошан. Дрехите му бяха също така парцаливи, както и завивката, на някои места придържани само от връзките. Панталоните му бяха разкъсани на едно място почти до талията, груба кръпка само в общи линии покриваше хълбока. Една ленена риза, която някога явно е била снежнобяла, сега естествено бе изпръскана с мръсотия, висеше на парцали от раменете и под нея се показваха мършави ребра, по които обаче, въпреки всички лишения, се очертаваха напрегнати и стегнати мускули. Неравномерно дълга и разбъркана бе косата му — но в очите му се виждаше, че е нащрек и се опитва да види силуета на Шана в тъмното. Тъй като това не му се удаде, той се наведе напред. И отново в думите му прозвуча ирония.

— Трябва да ви помоля да ме извините, дълбокоуважаема лейди, защото моята квартира едва ли може да ви предложи нещо ценно. Ако ме бяха предизвестили за вашето посещение, най-почтително и с удоволствие щях да поукрася малко помещението тук, което наричам свое. Но за съжаление — той посочи, усмихвайки се, пространството около себе си, — тук няма какво да се украсява.

— Дръж си проклетия език зад зъбите! — прекъсна го ревностно Хикс. — Милейди има да ти предложи една сделка. Изисквам уважение. Иначе...

Той плесна тоягата в откритата си длан, за да намекне какво може да се очаква в противен случай и при това се усмихваше, защото отново се мислеше за много хитър.

Осъденият повдигна едната си вежда и се втренчи така в Хикс, че Хикс се почувства зле в кожата си и се сгърчи.

Междувременно Шана се бе окопитила. Всичко минаваше така гладко, сякаш цял живот бе живяла заради този час. Тя си възвърна самоувереността и с прелестни плавни движения пристъпи в светлината на фенера.

— Няма причина да измъчвате човека, мистър Хикс — укори го нежно Шана.

С несигурния си, сладък като мед гласец Шана привлече вниманието на задържания изцяло върху себе си. Тя бавно пристъпваше около него и го оглеждаше от глава до пети от всички страни, сякаш трябваше да прецени стойността на животно с добър произход. Бошан проследи обиколките на Шана с развеселен поглед, извиращ от кехлибарените му, изпръскани със златни точки очи. Макар дългата черна пелерина и широката ѝ рокля напълно да прикриваха Шана и да не даваха никакво указание за възрастта или фигурата ѝ, фантазията му рисуваше цял куп налудничави образи.

— Чух да се говори — каза той и скръсти ръце на гърдите си, — че някои аристократични вдовици в дворецовите среди били обхванати от своеобразна похот. Наистина досега все още нямам доказателство, че под този куп дрехи наистина се крие жена. Извинете, златна лейди, вече е късно, а и сънят все още не е освободил духа ми. Но дори от това да зависеше животът ми — не бих могъл да отгатна каква е целта на посещението ви.

В усмивката му имаше само малко присмех, но в гласа му дързостта не можеше да се пропусне.

Шана нарочно пристъпи сега така близо до него, че парфюмът ѝ да може да достигне до носа му.

— Внимавайте, милейди — предупреди я Хикс, — от него може да се очаква всичко. Вече е убил едно момиче, а то дори било бременно. Просто я пребил до смърт. Такъв е тоя!

Сега зад господарката си в светлината пристъпи и Питни и застана, пазейки я, до нея. Великанската му фигура се извисяваше заплашително в тесните четири стени на килията и на фона ѝ всички останали изглеждаха като джуджета. Кандидатът за бесилката даде израз на изненадата си само с примигване, както забеляза Шана.

— Действително, милейди, добре сте охранявана! — Гласът на Бошан не бе изгубил нито капка от дързостта си. — Ще внимавам да не направя нито една необмислена стъпка, защото не искам да лиша палача от горчиво заслуженото му възнаграждение.

Шана пропусна иронията му и измъкна от дупките на пелерината си едно сребристо шишенце. Подаде му го.

— Бренди, сър — каза тя меко, — ако желаете.

Рурк Бошан бавно протегна ръка, но преди да придърпа шишето към себе си, за един кратък миг докосна с пръстите си ръката ѝ. Той спокойно се усмихна към забуленото ѝ лице.

— За което ви благодаря, милейди.

Във всяка друга ситуация Шана би го наругала за тази безочливост. Тя го гледаше как сваля тапата от шишето и го повдига към устните си. Но той спря и отново опита да проникне с поглед през черния воал.

— Бихте ли желали, милейди, да разделите с мен брендито?

— Не, мистър Бошан, да ви е сладко.

Рурк отпи една голяма глътка от шишето на Шана, след това въздъхна с признание.

— Почти бях забравил, че съществува такъв лукс.

— Навикнали ли сте на лукс, мистър Бошан? — осведоми се Шана ненатрапливо.

Мъжът от колониите вдигна рамене и с един жест показва подземната си килия.

— Със сигурност на повече от това, което виждате тук.

Струва ми се, помисли Шана, че с изказването си господинът нещо крие. След три месеца в тази дупка той би трябвало да се радва малко повече на присъствието на дами. Въпреки това тя отново измъкна ръка изпод пелерината си, този път с едно малко вързопче.

— Макар и дните ви да са преброени, мистър Бошан, все пак може да се направи нещо, че да се почувствате по-добре. Това тук трябва да утоли глада ви.

Шана му подаде вързопчето, но Рурк не се помръдна. Шана се видя принудена сама да разтвори кърпата. Видя се малък самун сладък хляб и щедро отрязано парче пикантно сирене.

Пленникът гледаше подозрително Шана.

— Милейди — закле я той, — не можете да знаете как ме примамва този дар. Но трябва да внимавам, струва ми се. Та аз не знам какво ще искате в замяна — а и какво, за бога, бих могъл да ви предложа!

По устните на Шана пробягна бърза усмивка. На Рурк му се стори, че я вижда през воала. Това, естествено, отново окрили фантазията му.

— В замяна? Добре тогава, послушайте ме, сър. Искам да обсъдя с вас една сделка. — Шана постави хляба и сиренето на грубо скованата маса до леглото на Рурк. После застана решително пред надзирателя.

— Оставете ни сами. Искам да говоря с този мъж на четири очи.

Бошан напрегнато наблюдаваше изпод черните си вежди двамата непознати, които бяха нахлули в килията му — с мълчаливото търпение на котка пред миша дупка.

Великанската сянка на Питни се приближи, угриженост легна на широкото му лице.

— Шана, знаете ли какво вършите?

— Напълно. — Тясната ѝ ръка посочи вратата. — Изпратете мистър Хикс навън.

Дебелият надзирател кисело изрази протест.

— Ако допусна това, този гад ще ви извие врата...! — И кой щеше да му заплати, ако на жената ѝ се случеше нещо! Той я умоляваше: — Милейди, аз не бих се осмелил!

— Моят врат е поставен на карта, а не вашият, мистър Хикс! — прекъсна го тя строго, и сякаш можеше да чете мисли, добави: — За вашата услуга ще ви бъде заплатено при всички случаи.

Дебелите бузи на Хикс се оцветиха в аленочервено, а устните му трепереха, когато изпусна вонящия си дъх. Той хвърли един подозрителен поглед към задържания, след това закрепил фенера на стената и запали в него още една свещ, която намери на масата на Рурк.

— Не го познавате, милейди! — предупреждаваше я той отчаяно. — Поне стойте на разстояние. И веднага викайте за помощ, ако направи някое погрешно движение. — Той се опита да прозре с поглед затворника. — Горко ти, проклето псе, ако посмееш, ще се погрижа да се люшнеш, преди да е изгряло слънцето.

С кисело гъргорене Хикс се оттегли. Питни стоеше като закован. Нерешителност бе издълбала дълбоки бръчки по лицето му.

— Питни! Моля — каза Шана, тъй като той все още не правеше никакво движение, за да се отдалечи, тя умоляващо посочи вратата на килията. — Не се страхувайте за мен. Какво толкова може да ми се случи?

Великанът най-сетне проговори, но само на Рурк.

— Ако искаш да преживееш този час — прогърмя гласът му, — внимавай да не й се случи нищичко, защото иначе ще съжаляваш, че не са те обесили още вчера! Тържествено ти го обещавам!

Рурк прецени с поглед внушителната фигура. Той кимна не без уважение. Питни се обърна и се отдалечи, все още в мрачно настроение. Той затвори зад себе си вратата, но веднага отвори шпионката отвън. От килията се виждаше широкият му гръб, когато застана пред входа на килията, предпазвайки ги и от нежелани подслушвачи.

Затворникът не се бе помръднал от мястото си.

Шана премери с бавни стъпки килията и зае място на недосегаемо от Рурк разстояние. Тя свали качулката си и го погледна. После свали и воала и го остави на масата до себе си.

Завладян от тази гледка, Рурк Бошан не можеше да изрече ни дума, ни да въздъхне, нито да поеме дъх. На него, на който сега за пръв път истински му се разкриха лишенията, наложени му от дългото безбрачие, тя му се стори така красива, че коленете му се разтрепери.

Той гледаше светлата, меднозлатиста коса, която падаше, разпръсквайки необуздани къдри по раменете и гърба ѝ — великолепна, буйна коса, златисти, бляскави кичури. Рурк се пребори с изкушението да прокара ръце през тази копринена джунгла, по нежните скули, по които цъфтеше нейната младост. Той гледаше чертите на лица ѝ, правия и фино изваян нос — изображение на съвършенството. Видя изписаните нежно кафяви вежди над очите ѝ, които искряха светли и морскозелени под пищните ресни на гарвановочерните мигли. Тези очи отвърнаха на погледа му открито, но бяха бездънни като най-дълбоката вода, в която някога се бе взирали. Той видя меките розови устни, прелестно закръглени, които го измъчваха с неясна усмивка. Млечната кожа на Шана леко порозовя

под неговия поглед. С желязна воля Рурк се овладя и потъна в още по-дълбоко мълчание.

Шана промърмори боязливо:

— Толкова ли съм грозна, сър, че не можете да намерите думи?

Рурк наложи на гласа си известно спокойствие, което в действителност не откриваше в сетивата си.

— Вашата красота, милейди, ме заслепява. Страхувам се, че ще трябва да ме заведат за ръка до бесилото. След горестта на моя затворнически живот душата ми с мъка приема такъв блясък. Да предположа ли, че ще науча името ви, или то ще остане част от вашата тайна?

Шана сметна, че е постигнала целта си, и си запази останалите оръжия от арсенала за по-късно. Подобни признания тя бе слушала с хиляди, дори с почти същите думи, и това, че и този мизерник изрече съвсем същите изтъркани фрази, нарани гордостта ѝ, но тя трябваше да продължи да играе играта си. И така тя тръсна глава — а с това прелъстително и къдравата си грива — и се засмя с добре премерена нерешителност.

— Не, сър, ще ви кажа името си, но трябва да се уверя във вашата дискретност, защото името ми представлява и същинския товар на моята мъка. Аз съм Шана Трейхърн, дъщеря на Орлан Трейхърн.

Тя спря, за да изчака реакцията на думите си.

Рурк едва съумя да овладее почудата си. „Лорд“ Трейхърн бе добре известен във всички среди, а сред младите господа името на Шана често бе предмет на бурни дискусии, макар и да не я бяха виждали лично. За всички Шана бе снежната царица, недосегаемата награда, сърдечната болка на мечтателите и главоболието на контетата. Накратко, за всички тя бе мечтата, която никому не се бе сбъднала.

Рурк повдигна вежди.

Шана продължи със задоволство.

— Затова, скъпи ми Рурк, бих желала — започна тя със снизходителна фамилиарност — да науча вашето име.

— Моето име? — произнесе той скептично. — Рурк Бошан? Искате името на един осъден на смърт, когато вашето собствено ви отваря всички врати? Никога не бих повярвал!

Тя пристъпи плътно до него, за да придаде повече тежест на думите си. С широко отворени, молещи очи, тя погледна дълбоко в

неговите, гласът ѝ се сниши до шепот:

— Рурк, аз съм в беда! Трябва да се ожения, независимо как, за мъж с име, а значението на фамилията Бошан в Лондон сигурно не представлява тайна за вас. Естествено никой никога няма да научи от мен, че не сте кръвен роднина на тези Бошан. А както вървят нещата, и вие самият занапред няма да можете да се възползвате от името си — докато аз бих могла да го използвам твърде добре.

В съзнанието на Рурк като вихър прелетя объркване, мотивите на момичето му бяха напълно непонятни. Какво се криеше зад всичко това? Любим? Или дори дете? Едва ли дългове — тя бе прекалено богата за това. Безпомощният му поглед срещна синьо-зелените ѝ очи.

— Вие сигурно се шегувате, мадам. Да предложите женитба на мъж, който отива на бесилото? Честна дума, не виждам логиката!

— Случаят е твърде заплетен. — Шана засрамено му обърна гръб и му заговори тихо през рамо. — Баща ми даде една година отсрочка, за да си избира съпруг, а ако не ми се удаде, тогава към олтара ще ме поведе жених, когото той ще избере. Баща ми вече ме вижда да вехна като стара мома, а иска наследници за състоянието си. Съпругът, който трябва да му представя, трябва да произхожда от семейство, принадлежащо към двора на крал Джордж — но досега не можах да намеря никого, а годината почти отлетя. Последната надежда да избегна брака, който баща ми ще склучи в яда си от мое име — сте вие и само вие...

Сега идваше най-тежката част. Трябваше да се унижи пред този мръсен, парцалив мошеник от колониите, да го моли. Тя не се обърна към него, за да прикрие отвращението си.

— Казаха ми — започна тя внимателно, — че осъден на смърт може да се ожени, за да облекчи така последните си дни. Рурк — аз мога да ви дам много — храна, вино и добро облекло, топли завивки. Освен това, струва ми се, моята настояща молба...

Мълчанието на Рурк я ужаси. За да може поне да се допита до лицето му, доколкото това бе възможно в сумрака, тя се обърна към него. Междувременно Рурк я бе довел до едно място — в усърдието си тя не бе забелязала това — където сега цялата светлина падна върху ѝ, като се обърна към него. Ядосана и уплашена, тя трябваше да си признае, че той коварно бе разкрил козовете ѝ.

Гласът на Рурк звучеше напрегнато, когато той започна следващия си ход.

— Милейди, поставяте ме пред едно изключително неприятно изпитание. Майка ми, една добра жена, винаги ме е възпитавала да бъда джентълмен, който се отнася към дамите с респект. Но пък баща ми... — Шана затаи дъх, пристъпвайки по-наблизо. — Баща ми, един умен мъж, още в ранна възраст ме научи на едно правило, което оттогава винаги съм спазвал.

Той бавно крачеше около нея, почти по същия начин, както преди това тя. Тя вече едва събираше смелост да диша. Изчакваше. Усещаше близостта му. И нямаше сили да се помръдне.

— Никога... — Рурк шепнеше плътно до ухото ѝ и тя потръпна от страх. — Никога не бива да купуваш кобила, която е покрита.

Шана се сви. Ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ и се насочиха към връзките на пелерината ѝ.

— Разрешавате ли? — попита Рурк и гласът му, макар и мек, сякаш изпълни всеки ъгъл в килията. Рурк взе мълчанието ѝ за съгласие. Всеки мускул в нея се напрегна, когато пръстите му развързаха копринените връзки. Той ѝ свали наметката — а Шана изживя един тежък миг на съжаление. Така грижливо планираната атака бе потънала в една непредвидена буря. Но тя и сега не можеше още да си представи какви поражения нанасяше на сетивата на затворника присъствието ѝ в килията му. Наистина тъмночервената рокля, с която бе облечена, бе доста семпла, но това само подчертаваше в изключителна степен красотата ѝ. Защото така тя самата бе божествено украшение, рядкото бижу, а това от своя страна превръщаше роклята в повече от дреха: в произведение на изкуството. Стегнатият корсет над широкополата ѝ рокля даваше представа за това колко тясна бе всъщност талията ѝ, а същевременно разкриваше през дълбокото деколте гърдите ѝ, които тя смело бе изложила на показ. В златната светлина на лоената свещ кожата на Шана проблясваше стегната и топла като сатен.

Рурк стоеше плътно до нея, дъхът леко галеше косите ѝ. Времето отлиташе на безмълвните си криле, а Рурк все още не я докосваше. Близостта му заплашваше да я задуши. Дъхът с мирис на бренди проникваше в съзнанието ѝ, тя усещаше очите си да шарят по тялото му. Ако тази среща не се дължеше на притесненото ѝ положение, тя

отдавна вече щеше да е избягала, с все сили трябваше да се пребори с порива просто да си тръгне. Това, че трябваше да се изложи така на показ пред този мъж, я изпълваше с болезнено възмущение. Но в края на краищата и Шана бе като баща си: голяма печалба бе заложена на карта и затова търпението, решителността и хитростта ѝ нямаха граници.

Междувременно сетивата на Рурк, напълно омаян от това прекрасно видение, което бе нахлуло в мизерията на неговата килия по такъв необичаен начин, се опияняваха от неустойчивото желание да прегърнат тази мечта. Нейното благоухание, меките ѝ, зрели извивки изостряха страстта му до почти неистова болка. Зашеметяващата красота на Шана възрадва душата му, фантазията му се олюля, представяйки си цялото великолепие, което все още оставаше скрито от погледа му.

Все повече нарастваше у него необходимостта да почувства топлината на тялото ѝ под себе си, да я обгърне с треперещи ръце и да потърси насищане на алчността на своите хълбоци. Но в същия момент той си припомни — прекалено болезнено — за парцалите, мръсните парцали, в които бе облечен. Но нямаше ли нещо друго зад фасадата на нейната красота? Нещо, което не можеше да докосне с ръка — малко сарказъм, кратко проблясване на неискреност, своеобразна проява на надменност? Разбира се, тя никога не би дошла при него, ако би имала избор. А той знаеше, че Трейхърн е наистина могъщ. Но от друга страна, трудно можеше да си представи, че дори човек като него може да подложи едничкото си дете на такъв натиск. Рурк все още не знаеше какво трябва да мисли за всичко това.

Шана вече не можеше да понася мълчаливата близост на Рурк. Тя се обърна и го погледна в лицето.

— Толкова противна ли е мисълта да разделите с мен името си? Отговорът ви наистина ли е отрицателен? — Защо, за бога, трябваше да умолява този селяндур?

Рурк изпусна една дрезгава въздишка и с изключително усилие на волята си успя да отвърне наглед непринудено:

— Има доста неща, които трябва да премисля, не намирате ли, Шана? — Той я погледна въпросително, дълбоки бръчки набраздиха челото му. Шана кимна, и той продължи: — Освен името не ми е

останало нищо друго. И въпреки това някои ще ги заболи, ако го видят натикано още по-дълбоко в калта.

— Кълна ви се, Рурк, не възнамерявам да злоупотребявам с него — побърза да го увери тя. — Заемам го само за известно време, а когато успея да намеря онзи, когото наистина да мога да обичам, ще го оставя отново. Ако сте съгласен, ще ви положа с всички почести в земята за вечен сън, в гроб, който носи вашето име. Биха ли могли тогава тези, които са ви скъпи, да ви смятат за опозорен?

— И искате да облекчите последните ми дни, Шана? — Той говореше, сякаш не бе чул последните й думи. — Но това всъщност би отнело последната ми радост — да подразня дебелия мистър Хикс.

Сякаш дълбоко потънал в мисли, Рурк кръстосваше в килията напред-назад. Той спря пред нара и я погледна въпросително.

— Ще ми разрешите ли да седна, Шана? Извинете, за вас нямам стол, но ако желаете, бихте могли да седнете до мен.

— Не, не, много ви благодаря — отвърна бързо тя. Тя бе втренчила поглед в посивелия и сплъстен сламеник и не можа напълно да потисне погнусата си.

Рурк седна в ъгъла, вдигна едното си коляно, опрян на влажната стена, облегна се на коляното и отпусна ръка.

Шана се подготвяше за следващия рунд, когато той я погледна проницателно. Трябва да успея, помисли си тя, сега или никога. Все пак той не й се бе изсмял.

— Да не би да мислите, че ви говоря просто така, лекомислено, Рурк? Баща ми има желязна воля. Много неща се говорят за него, но досега никой не е подхвърлял на съмнение думите му. Така че и аз не се съмнявам — той ще постъпи както е казал, и ще ме принуди да се омъжа, да приема един брак, който ме отвращава.

Погледът на Рурк бе все така здрав и продължителен, но устните му оставаха безмълвни. Е, сега бе ред на Шана да кръстосва безпомощно нагоре-надолу, но това само можеше да е от полза за нейната молба. Тя се движеше с естествена грация на млада жена, здраво стъпила на земята, тя не притежаваше онази превзета грациозност на красавиците в двора или в салоните, които често будят смях. Самоувереността на походката й придаваше и на най-малкото движение плавна елегантност. Рурк й се възхищаваше, наблюдавайки я

от всички страни, той едва ли чуваше какво му говори, защото за себе си той вече бе определил цената. Той само чакаше удобния момент.

Шана спря да броди, облегна ръце на масата и се наведе към него. Примамливо се откrehна дрехата ѝ и погледът му попадна там, където тя искаше да попадне.

— Рурк — изрече тя твърдо и очите му неохотно се повдигнаха и срещнаха нейния поглед. — Има ли нещо у мен, което да ви е противно?

— Не, Шана, мила моя. — Гласът му бе приглушен, но прокътня в килията. — Вие сте по-красива, отколкото сетивата ми биха могли да ви нарисуват. И аз така се наслаждавам на тази гледка, че единственото, което желая, е, този час да не свършва никога. Но имайте предвид и следното. Ако това наистина така ви е легнало на сърце, както казвате, ще се пазаря за името си. Но цената ще е висока, Шана, и аз ви моля, преди да си отидете, да ми кажете дали приемате или не, защото не мога да понасям неизвестността.

Шана затаи дъх, страхувайки се предварително от думите му.

— Чуйте значи цената ми. Аз съм безнадеждно осъден на смърт чрез обесване, но искам да използвам шанса, който ми се предоставя, за да си създам наследник. Цената следователно е да прекарате с мен първата ни брачна нощ, за да бъде бракът изпълнен не само според обета, но и консумиран.

Шана простена, гняв и възмущение пламтяха в погледа ѝ. Как смееше! Тя искаше да му изкрещи в лицето цялото си презрение, но от нея излезе само един див смях и разтърси килията.

Рурк качи крака на нара и склучи ръце зад врата си. Чувстваше се така добре, сякаш стоеше в кръчмата пред чаша кафява бира.

— Да, ето — изсмя се той саркастично. — Искан да видя каква цена поставяте на вашето окаяно положение. За една молба, която уж ви била легнала на душата, вие искате от мен да ви дам своето име, което е последното ми и единствено притежание, и което само аз едничък мога да ви отстъпя. Но аз искам от вас — цената да е нещо, което само вие можете да дадете — и тогава изведнъж тя ви се струва прекалено висока. Добре тогава, не я приемайте, откажете се от вашата сделка и приемете съдбата, която баща ви е предопределил.

Рурк посегна към шишето и се изправи.

— Пия за сватбата ви, Шана, мила моя!

Той отпи, после се огледа с неясна усмивка. Шана отвърна на погледа му с малко топлота.

Този мръсен глупак! Да не си въобразява, че ще ме прелъсти? Тя бавно закрачи към него със зелени светкавици в очите, косата ѝ бе див водопад, тя въртеше ханш като циганка. Той я бе засегнал, сега щеше да му избие от лицето това хилене, защото там, където разумът трепери от страх, гневът поема юздите.

С разкрасени крака, с ръце на хълбоците, тя се изправи пред него. Изпъна един пръст и го постави на носа му.

— Виждате ли? — присмя му се тя. — Аз не се боя да ви докосна, мръсен какъвто сте, свиня такава, да леете жлъч над моята болка. И ако споделя леглото с вас — какво бих спечелила? Да разменя тежката дума на баща си срещу изчадие от вашите хълбоци?

Рурк отметна глава назад и се изсмя в упоритото лице.

— Тежката дума на баща ви, от която също никой не може да избяга. Но какво ще стане, когато с мъка намереният жених накрая отведе вдовицата у дома — и открие в ръцете си една неопитна девственица? Какво ще каже за това? Че е излъгала баща си! Докато моето изчадие — както ви се харесва да се изразявате — може и да се роди, може и да не се роди, това е божя работа. Ако не, е, добре, тогава вие нищо не губите, а само печелите. Но ако се роди, баща ви не би могъл по никакъв начин да се усъмни в това, че сте вдовица. — Той въздъхна дълбоко. — Е, какво да правим? Виждам, че не обичате да рискувате. Искате само името ми, а и всичко останало, но аз не трябва да спечеля нищо от сделката. Във всеки случай не това, което би било за мен и до последния ми дъх едно скъпоценно бижу, един спомен, който действително би облекчил последните ми дни. Но горко ми, аз трябва само да давам, но нищо няма да получа. Е, значи край. Вие наистина сте очарователна, Шана.

Той положи, нежно галейки я, ръка на рамото ѝ.

— Не са ли ви казали тези, които са ви предложили тази сделка, че ще сте моя, докато увисна на бесилката? Това е цената, която една жена трябва да плати, когато моли някой мъж да се ожени за нея. Или както казват мъдреците — докато смъртта ги раздели!

Шана бе втренчила, слисана, поглед в парцаливия наглец, който вече нямаше никакъв шанс да остане жив и въпреки всичко ѝ

отнемаше нейния шанс. Тя едва сега осъзна истински клопката, която ѝ бе поставил и която вече се затваряше около нея.

— Но аз съм в страшно опасно положение! — прошепна тя и веднага схвана истинността на думите си: можеше да се почувства свободна, едва след неговата смърт. — Докато пътувах за насам, ми се струваше, че така добре съм обмислила всичко и се чувствах достатъчно силна, за да не отстъпвам. А сега отстъпвам. Сделката е сключена.

Устата на Рурк се отвори само за един кратък миг. Не бе очаквал това. И изведнъж му стана много леко. Дори само това си заслужава бесилото! Той се изправи, застана пред нея, но все пак не за да я докосне. Той притисна ръце в бедрата си и се пребори със страстта. Сега гласът му бе нежен, почти шепот.

— Сделка? Да, сделка. И знай, красива моя Шана, че първият жених в живота ти е спечелил това свое право на най-високата цена.

Шана се бе възряла в топлите кехлибарени очи и в този момент не намери думи нито за отговор, нито за укор. Тя повдигна пелерината си, разреши на Рурк — все още като замаяна — да я сложи на раменете ѝ, оправи си воала, издърпа напред качулката и скри внимателно като преди косата си.

Накрая, вече готова за тръгване, тя срещна още веднъж погледа му, но се отдръпна, когато ръцете му я доближиха. Но той все пак повдигна една своенравна къдрица от лицето ѝ и завърза една забравена връзка. Шана го гледаше през воала. Очите му бяха меки и изпълнени с копнеж, галеха я.

— Трябва да се погрижа за подготовката — каза тя твърдо и събра всичката си смелост. — Когато му дойде времето, ще изпратя Питни да ви вземе. Ще трае ден или може би два. Лека нощ.

Тя с мъка възвърна самообладанието си, обърна се и си отиде. Сега Рурк изведнъж усети, че иска да закрепи от щастие. Дори една бегла мисъл за Хикс не можеше да приглуши радостта му, когато по-късно се изпъна на нара, отново потънал в мрака.

ГЛАВА ВТОРА

Денят се проточи безкрайно. При нормални обстоятелства Рурк Бошан щеше да знае какво да предприеме. Но сред тесните стени на килията не му оставаше нищо друго, освен да изчака вечерта. На масата съхнеха остатъци от закуската — Рурк бе така сит, както едва ли някой затворник някога е бил зад железните порти на Нюгейт. Угощението му спокойно би могло да смекчи участието на някои бедни души, които чезнеха в затвора заради неплатени дългове — или в очакване на палача, който стоеше готов под бесилото в Тайбърн. Тайбърн: от Нюгейт до там пътят траеше три часа; три часа време, за да премислиш отново един цял човешки живот, макар в повечето случаи по пътя да гъмжеше от зяпачи и подигравчици, които — жадни за зрелища — не искаха да пропуснат представлението. Тайбърн все още хвърляше сянката си в килията на Рурк.

Не бяха посмели да дадат бръснар на Рурк и затова дивата му брада продължаваше да закрива лицето му, но благодарение на чистите дрехи, които надзирателят Хикс бе донесъл, Рурк вече изглеждаше по-добре. Ленената риза, панталоните и чорапите му бяха добре дошли след трите месеца, прекарани в едни и същи дрипи. Една кофа вода и малко ром му бяха стигнали изцяло, за да се измие и отчасти да утоли жаждата си. От посещението на Шана насам, изглежда, нямаше вече недостиг на вода, а вечерята се придружаваше от бутилка вино.

Въпреки това Рурк Бошан измерваше час по час с неравномерни крачки тесния четириъгълник на килията си, движен от все по-заплашителната сянка на бесилото и от неспирното изтичане на отмереното му време. Съмнения и страхове го измъчваха. Дали Шана щеше да удържи на думата си и да изпрати за него? Дори само да види още веднъж външния свят, би било омайно наслаждение, но още повече го омагьосваше споменът за най-красивата от всички девойки — за това, как я бе държал в прегръдката си. Но какво щеше да стане, ако тя междувременно бе променила решението си? Ако бе премислила, че в крайна сметка произволът на баща ѝ може би

наистина би бил по-поносим от една нощ с него, кандидатът за смъртта? Или той само си бе въобразил това? Не беше ли всичко само един сън, извикан на живот от дъното на неговата безнадеждност? Наистина ли Шана Трейхърн, блаженият образ на копнежа на всички ергени в Новия и Стария свят, се бе появила тук в тази килия и бе сключила с него договор? Ах, човек можеше да си представи много неща — само това не: че една толкова горда жена като Шана ще падне в обятията на мъж, носещ знака на Каин на челото си.

Пред вратата на килията Рурк спря безспирното си бродене и притисна чело към студеното желязо. Преследваше го призрачният образ на обичания, неземно красив лик, на великолепието на златистите коси, които се развяваха около нежни рамене, на зрелите кръгли гърди, които почти се бяха освободили от червената й копринена одежда — всичко това бе опърлило в хиляди възбуждащи подробности паметта му, тласкаше го към мъчително нетърпение, за което би имало разрешение само ако Шана най-сетне бъдеше негова, в случай че този миг настъпеше наистина някога. И той разбра: това, което Хикс не бе успял да постигне с бруталността си, да го прекърши, бе постигнато от този мираж. Но въпреки това той здраво се вкопчи в своите видения, защото когато те избледнееха, на тяхно място идваха други, далеч по-ужасни: бесилото и неговият горчив плод.

Той бродеше. Сядаше. Миеше се. И чакаше.

Накрая, когато отчаянието стана непоносимо, той се хвърли върху сламеника, изтощен от мъката и неизвестността. Той търкаше шумолящата си брада — и простена, като осъзна каква жалка гледка представляваше. Най-доброто впечатление, което би могъл да й е направил, бе това на варварин.

Той закри очите си с ръце, сякаш за да отпрати мъчителните представи, и се унесе в неспокоен сън. Но и сега не намери покой. Плувал в студена пот, той се събуди изведнъж с разяждаща болка в слабините.

Още се бореше с противоречивите си чувства, когато до него достигна ехото от стъпки. Когато стъпките спряха тъкмо пред вратата на неговата килия, той изведнъж се събуди напълно. Чу се трополенето на ключ в ключалката, вратата се отвори. Рурк прехвърли крака през ръба на нара. Двама яки пазачи с извадени пистолети се вмъкнаха вътре и го изтикаха в коридора. Рурк, щастлив от всяко прекъсване на

тъпото му ежедневие, се напреди да ги следва. Той пристъпи през прага и се озова срещу мистър Питни.

— Дошъл е да те вземе, мръсна свиня такава! — удари го Хикс в ребрата. — Всъщност съм против това, мошеник като теб да има нещо общо с фини хора. Но милейди иска непременно да се омъжи. Сега ще отидеш с този мъж — той посочи Питни и се ухили жлъчно, — но двамата ми смели слуги Джон Крадок и мистър Хедли също ще дойдат с вас. Те ще ти избият от главата илюзиите, ако имаш още такива.

Дебелият надзирател се изкиска, когато тежките белезници се заключиха около ръцете на Рурк. Краят на веригите пое мистър Питни с огромните си лапи. Тогава мистър Хикс им даде знак и поведе процесията по коридорите до външната порта, където вече ги чакаше каретата. Превозното средство бе по-скоро един обкован железен сандък на колелата, с един-единствен малък прозорец с решетки на страничната врата. На капрата седеше трети пазач, който вече държеше юздите с дебелите си пръсти. Срещу студа и ситния дъждец той бе повдигнал нависоко около врата наметката си. Дори не извърна глава, когато мъжете излязоха от портата. Само нахлупи още по-ниско триъгълната си шапка.

— Значи правете каквото ви казва мистър Питни. — Хикс вече ги изпращаше да поемат пътя. — И да ни върнете обратно обесника жив или мъртъв. — Черните като копчета очи на надзирателя се заковаха върху затворника. — Запомнете, при най-малкия опит за бягство — залавяте го с пълна сила и му отсичате главата!

— Само грацията ви надминава вашата любезност, господин надзирателю — каза Рурк смело. После изпъна рамене. — Можем ли най-сетне да се заемем със сделката си, или бихте желали да обсъдите и други неща с тези мъже на честта?

Хикс направи знак да го вкарат в каретата. И същевременно му показва, че умее да забива нож в стари рани.

— Влизай де, проклет мошенико. Надявам се, че Питни ще се погрижи да не се отнесеш към милейди като към момичето в кръчмата, а то дори носело детенце в утробата си!

Очите на Рурк придобиха метален блясък, когато надзирателят се изсмя жлъчно, но младите слуги не направиха никаква физиономия дори и под изпитателния поглед на Питни. Рурк безмълвно мина покрай него, без да го удостои с отговор, хвана се с двете си ръце за

рамката на вратата и с едно само леко движение се изкачи заедно с веригите в каретата. С малко надежда за удобство той се сви в един тъмен ъгъл. Хикс затвори вратата отвън и удари с тоягата си по дървените стени.

— Добре внимавайте за този мошеник — предупреди той всички. — Не се оставяйте да ви гледа накриво този обесник, не ме е еня дали ще се върне с някоя и друга подутина. Значи внимавайте да не се случи нещо!

С един внезапен тласък тежкото превозно средство започна тропота си по пътя. Бе вече почти обяд. Рурк нямаше никаква представа колко време щеше да продължи пътуването, нито пък за къде пътуваха. В тесния отвор на високия прозорец пробягваха парчета сиво-синкаво небе и студени мокри покриви. Отвъд последните предградия на Лондон, както изглежда, конете бяха пришпорени. През решетките Рурк виждаше сламените покриви на селски къщи в далечината и ниви, оградени с ниски плетове и зидчета, по които още стояха останки от последната реколта. Покрай села и господарски имения преминаваше мръсният, лъкатушец път, но никъде не се виждаше жива душа, защото дъждът бе прогонил всички от полята и улиците. Само няколко грухтящи свине, които тук-там пробягваха уплашено от пътя, и няколко уморено пасящи коне забелязваха подскачащата летяща карета.

По някое време по-късно каретата отби, занасяйки, в горски път, като мина на косъм от дърветата вляво и вдясно. Дивият бяг почти изтласка Рурк от ъгъла му. Той си отдъхна, когато екипажът най-сетне спря, пръхтейки, до едно зелено изкуствено езерце.

— Тук, приятели, никой няма да види — прокънтят гласът на кочияша, — измъкнете го.

Двамата яки слуги скочиха от колата, Питни се смъкна от другата страна, после изтеглиха Рурк за оковите навън. Рурк се озова вклетен между двамата слуги и простена от болка, когато двамата го ръгнаха с лакти в мършавите ребра. Тогава, здраво блъснат отзад, той се плъзна в мочурището, което обграждаше езерцето. Двамата слуги изквичаха злорадо и в чудесно разположение на духа се потупаха по гърбовете.

— Станете, Ваша Милост — присмя ме се по-едрият и пристъпи към него. — Милейди вече ви очаква.

Гневни светкавици пламнаха в изцапаните с глина кехлибарени очи на Рурк, фучейки той се изправи на крака, хвана оковите си с две ръце и ги издигна заплашително над двамата си мъчителни. По-дребният уплашено се препъна назад и се хвана за пистолета.

— Слушай, приятелче — изкрещя Рурк, — въжето вече ми е окачено на шията и ако взема този или онзи от вас със себе си, няма заради това да ме държат по-дълго обесен. Само си извади пищова, но не искам да съм на твое място, когато мистър Хикс поиска да му се обясни защо не си е получил богатия подкуп. Правете си шегички, с когото си искате, но ако някога отново ме пипнете с ръка, ще ви запратя тези вериги зад ушите и тогава нека кучетата ядат пострадалия.

Двамата, които бяха простички хорица, загледаха затворника с респект. В техните очи сега той бе от тези, дето развалят удоволствието на другите, от тези, с които е по-добре да нямаш вземане-даване, но въпреки това Крадок държеше пистолета си готов за стрелба, когато Рурк стъпи на твърда земя.

Мистър Питни, облегал на каретата, не бе пропуснал нищо от този театър. Сега той тайничко се усмихваше: това, изглежда, бе мъж, достоен за твърдоглавието на Шана Трейхърн: сигурно би било забавно да се види как Шана би се справила с него. И със сигурност би доставило повече удоволствие, отколкото това, което се случи преди малко. Питни не обичаше да гледа как се гаврят с мъж, който е окован.

Питни взе ключа от джоба на жилетката си и тръгна към Рурк. Когато застана плътно зад Крадок, той се престори, че се спъва, и едно здраво рамо се блъсна в гърба на Крадок. Слугата извика, политна напред и заразмахва ръце, за да запази равновесие, когато мочурището вече се бе всмукало в краката му. Ръмжейки, той политна към Хедли — и вече лежеше заедно с приятеля си в тинестото езеро. Питни замислено гледаше как те се надигат, пръхтейки, на крака.

— Честна дума! Сега и тримата изглеждаха еднакво. Та кой сега е... Ах, да, този с веригите е моят човек. — Слугите му се разсърдиха заради отличното му настроение, но той посочи към водата. — Сега изгубихте и пистолета на мистър Хикс.

Джон Крадок падна на колене и започна да рови в тинята, а Питни междувременно отиде при Рурк.

— Малко по-надолу по пътя има една странноприемница. Там можете да се измиете и да се подготвите за венчавката. За двамата явно няма да е възможно да се изсушат скоро. Но не казвайте нито дума за господарката ми, ясно ли е?

Рурк си избърса тинята от брадата и погледна към Питни.

— Напълно.

— Тогава сега ще ви сваля веригите. И веднага направо, ходом марш. Денят клони към края си, а моята господарка чака.

Влязоха незабелязано в странноприемницата през задния вход. В една малка стаичка под покрива разпростряха палтата си пред камината да се сушат. Междувременно двамата пазачи с неохота застанаха да пазят пред вратата.

— Камериерката ще ви донесе вода да се изкъпете. А там ще намерите и едно огледало, за да можете да огледате хубаво лицето си на жених. — Той разпери пред Рурк съдържанието на един кожен куфар. — Господарката ви изпраща подходящо облекло и нареди да ви предам да се облечете прилично, за да не я позорите.

Рурк погледна грубияна косо и се засмя:

— За просителка не поставя малко изисквания.

Питни се престори, че не го е чул.

Той извади от джоба на жилетката си един часовник.

— Още два часа. Нямаме време за губене. — После, докато прибираще обратно часовника, той направи нещо, което човек рядко можеше да го види да прави: усмихна се. — Ако сега обмисляте това, което и аз на ваше място бих обмислял, към свободата има два пътя. Единият — оттатък през вратата, пред която стоят двамата смелчаги, които само това чакат, да ви хванат. А вторият е тук, през този прозорец. — Той извика Рурк с жест и отвори кепенците. Три етажа под тях имаше куп ъгловати камъни. — Трябва само да гръмна с пистолета си и третият слуга ще докара дотук каретата колкото е възможно по-бързо.

Рурк сви рамене, когато Питни затвори отново кепенците пред студения дъждец и се отправи към топлото местенце пред камината.

— Който и от двата пътя за бягство да изберете, първо ще трябва да минете през мен. — Питни разтвори тежкото си наметало и изложи на показ два огромни кавалерийски пистолета, затъкнати в колана му.

Рурк го увери съвсем искрено, че ни най-малко не мисли да бяга.

— Е — каза Питни, — тогава сме на едно мнение.

Камериерката от странноприемницата бе набита, не съвсем тъпа и доста хубавичка, но очевидно се боеше да се приближи твърде до тайнствения, възбуден гост. Тъй като всичко бе приготвила предварително, сега не ѝ отиваше да се бави.

— Веднага ще ви обръсна, господине. Ама тъкмо виждам, че ми е тъп бръсначът, трябва да донесе ремъка.

Погледът ѝ се плъзна по мръсните парцаливи дрехи на Рурк и накрая се закова на сплъстената му от тинята брада. Покритият с лунички нос се набърчи при миризмата, която идваше от него след падането му в езерцето. Изпълнена с отвращение, тя бързо се отдалечи.

— Струва ми се, че момичето се съмнява дали съм човек — отбеляза сухо Рурк.

Питни лежеше върху леглото и си отпиваше кафява бира от една стомна. Той изсумтя:

— Да не ви пука. Няма да останете достатъчно дълго, че да пробвате с нея.

— Нямах такова намерение — ухили се той, — не забравяйте, че днес е денят на сватбата ми.

Питни изръмжа мрачно, когато се изправи и отиде до прозореца, за да се взре в сивия ден.

— И на това не бих обръщал много-много внимание. — Той изпъна ръце и пръстите му изпукаха, после се усмихна на Рурк, макар в очите му да нямаше много ведрост. — Аз съм тук, за да се погрижа да бъдат изпълнени желанията на моята господарка, независимо от това дали ги одобрявам или не. Непрекъснато внимавам тя да се чувства добре, за което естествено си запазвам правото на собствена преценка. Следователно, ако се усъмня в добрите ви намерения по отношение на моята господарка, няма да ви е лесно с мен.

Рурк внимателно премери отговора си.

— Нямам много общо с престъплението, което съдията ми стовари на гърба. Спомням си само, че в онази нещастна нощ придружих в онази кръчма едно момиче до стаята му. И със сигурност мога да се закълна, че детето, което е носела в утробата си, не е мое. Няма и две седмици, откак бях стъпил на тази земя, а бях прекарал дори по-голямата част от това време в Шотландия. Но дори и за това

не мога да си спомня с положителност. На следващата сутрин — крчмарят дойде, за да събуди прислужницата си за работа — той ме намери в нейната стая да спя. Както виждате, приятелю, не мога да отрека, че съм спал с нея, нито че съм я убил, защото тя бе мъртва, убита, потънала в кръв, а до нея лежах аз, мирно спейки в нейното легло. Но мога — и го правя — да оспорвам, че детето е било от мен.

Под изпитателния поглед на Питни Рурк си съблече ризата и жилетката, които отдавна не ставаха вече за нищо, сложи си една кърпа около раменете и зачака завръщането на камериерката, седнал на креслото, премисляйки думите на Питни. Беше напълно възможно лейди Шана да не бе доверила на телохранителя си нищо от подробностите по сделката, която бе сключила с него, Рурк Бошан — но Рурк не можа да отгатне дали тя възнамеряваше да го измами, или просто действаше предпазливо. Така или иначе — Питни се бе изразил съвсем недвусмислено — във всеки случай го застрашаваше нещастие.

Момичето се появи и Рурк се остави в грубите ѝ ръце, които сега се опитваха да свалят мръсотията от брадата му с горещи кърпи. Щом даже момичето го намираше за отвратителен, то милейди със сигурност трябва да вижда в него чудовище и ако въпреки това бе приела сделката, това само доказваше нейното напълно безизходно положение.

Въпреки това, макар че в бързината да се освободи от неприятния гост прислужницата не влагаше много нежност, за Рурк това бе забавно интермецо, каквото в последно време не му бе позволявано. Но при последното минаване с бръснача, когато момичето най-сетне се вгледа в освободеното от мръсотията и брадата лице, един пръст ѝ се отметна; тя леко поряза Рурк по бузата, която започна да кърви.

— Божичко, господине! — извика тя, но засега не бе ясно дали заради непохватността си, или заради мъжкото лице, което сега тя гледаше с други очи. После лицето ѝ се изчерви под развеселения поглед на Рурк. И Питни се загледа: защото така лекомислена, каквато бе станала изведнъж, тя бе обърнала купичката с вода и я бе изляла в скута на Рурк.

— Изглежда, обърквате детето — каза Питни, — разтрепери се от желание като птичка в любовен период.

Момичето бързо взе кърпата от раменете на Рурк и започна да попива мокрото петно в скута му. Рурк хвана ръката ѝ и я отстрани.

— Оставете — усмихна се той дяволито, — предпочитам сам.

Девојката събра слисана бръснача и ремъка, но не можеше да отмести поглед от широката, мършава, но мускулеста гръд на Рурк.

— Подстрижи го, момиче, но не му пускай пак кръв — каза Питни и сви рамене, когато Рурк го погледна ядно.

Момичето се усмихна радостно и се опита да направи реверанс.

— Разбира се, сър, с удоволствие.

Питни само поклати глава и измърмори пред себе си, после се обърна отново с гръб към камината и насочи вниманието си към стомната си с бира.

С ново усърдие момичето се зае с косата на Рурк, наистина се постара добросъвестно да превърне диво обраслата му коса в представително украшение, непрекъснато му подаваше огледало, което държеше между гърдите си — с наистина озадачаващ успех. Но колкото по-малко Рурк се интересуваше от нея, толкова по-палаво се държеше тя, а когато той накрая ѝ даде да разбере, че желае да влезе в банята без нейна помощ, тя неохотно събра нещата си в престилката и се отдалечи.

Рурк ловко свали вонящите дрехи от тялото си и се разположи, въздишайки с наслада във ваната, изтърка се с груб сапун, за да свали най-сетне цялата мръсотия и паразитите от килията от тялото си. Изведнъж се разбърза. Когато най-накрая си obu новите панталони и чорапите, той доста се учуди, че му стояха като излети.

Без съмнение Шана го бе огледала по-внимателно, отколкото бе забелязал, помисли си той, дяволито усмихнат.

Парфюмираната пудра, за която Шана също се бе погрижила, той остави настрана, но грижливо среса пред огледалото косата си, сплете я на хубава плитка на врата и я изчетка. Гледайки одобрително лицето си в огледалото, той облече кремавата риза с рюшчета отпред и по маншетите, пхна се в копринената жилетка — в подходящ към панталоните цвят, и най-накрая облече кафявата дреха, чието кадифе изкусно бе обточено отпред и на маншетите със златни нишки. Най-фин филигран украсяваше златните маншети на издигнатите нависоко носове на обувките му, обточена със злато бе и кадифената шапка, която допълваше неговия външен вид. Общо взето, Шана не бе

пестила, помисли си Рурк, когато се обърна от голямото огледало, за да го натруфи като мъж с положение. Рурк видя в огледалото и как Питни регистрира с помътена усмивка преображението на поверения му мъж.

— Милейди доста ще се учуди — каза той, изпразни стомната на един дъх и изтегли часовника си. — Време е да тръгваме.

Малко по-късно те стигнаха до една селска църква, която през лятото сигурно бе доста китна както бе обрасла с бръшлян, но сега, в студените дни на късната есен, само мустачките на бръшляна се закрепяха за сивите камъни на зида. Ситният дъждец бе спрял и през разкъсаните облаци проникваха няколко лъча златна слънчева светлина, от които по лъснатите до блясък прозорци на къщата на пастора можеше да се види чудната игра на цветовете.

Един слънчев лъч, който падаше през еркерния прозорец, окъпа Шана в блясъка си. Тя погледна към полетата, които се простираха надалеч в меки вълни, на лицето ѝ грееше усмивката на жена, която винаги се осланя на това, че постига целите си. Тя бе пристигнала рано в дома на пастора. Пасторът Джейкъбс и жена му я бяха посрещнали сърдечно, така че тя можа да понесе по-леко чакането, докато Питни продължи с каретата, за да доведе Рурк Бошан.

Майчински закръглената жена на пастора седеше до нея и пиеше чая си, спряла поглед върху Шана. Тихото село не било виждало често фини хора, още по-малко семплата къща на пастора, а такива богати дрехи, каквито носеше Шана, скромната жена не била виждала през целия си живот. Шана небрежно бе хвърлила, сякаш да го забрави там, розовото си палто от копринено моаре, богато гарнирано с лисичи кожи.

Шана бе великолепна наглед, с диви златисти къдри в светлокестенявата си коса, която дори дворцовият фризьор едва ли би успял да подреди така добре. И тъй като завистта нямаше място в набожната ѝ душа, жената на пастора почтително не отместваше поглед от тази красива девойка. А романтичната ѝ душа рисуваше същевременно и портрета на жениха, който не можеше да бъде друг, освен галантен и красив.

Шана се наведе, за да може да гледа по-добре през прозореца, а жената на пастора веднага пристъпи до нея.

— Какво има, дете мое? — попита тя съчувствено. — Идват ли най-сетне?

Синеокият поглед на жената на пастора изследваше далечния път и както се очакваше, на хълма се появи карета.

Шана, която тъкмо искаше да сподели с милата жена някои неща, които ѝ пареха на езика, сега премисли и замълча. Дали ако се опиташе да ги извини, недостатъците на жениха ѝ нямаше да се набият още повече на очи: Не, беше по-добре да остави добрата жена да си мисли, че любовта е сляпа. Шана подреди косата си и въоръжи душата си за срещата с чудовището от затвора.

— Ах, как сияете, дете мое! — радваше ѝ се мисис Джейкъбс и „р“-то в думите ѝ се търкаляше с дрезгав шотландски акцент. — Не се притеснявайте. Идете да посрещнете жениха си. Ще ви донеса палтото.

Шана се надигна послушно; тя бе благодарна, че нямаше да се наложи да поздрави Рурк Бошан в присъствието на пастора и на жена му, макар същевременно да таеше плахата надежда, че междувременно външният вид на Рурк се е подобрил. Но по пътя отново я нападнаха хиляди съмнения, тя вътрешно ругаеше, повтаряйки любимите изрази на баща си: „Глупава мечка от колониите! Дано поне знае как един джентълмен си обува панталоните!“.

Белите петнисти коне отметнаха красивите си благородни глави назад и спряха, цвилейки, пред църквата. Питни внимателно скри пистолетите си в колана, мистър Крадок скочи от капрата в тревата и отвори елегантно, сякаш бе навикнал на общуване изключително само с благородници, вратата на каретата. Под предупредителния поглед на Питни от колата излезе Рурк Бошан и спря на стъпалото, обхождайки с поглед изпълнен с копнеж полята. Много му се искаше просто да изтича така през полето, но знаеше прекалено добре: никога нямаше да стигне по-далече от следващата ограда. Питни бе наистина силен, но размерите му сигурно пречеха на подвижността му. Крадок и Хедли, изглежда, не бяха много бързи нито в ума, нито в краката, а дори и след дългото си пленничество Рурк бе убеден, че бе по-бързият от тях, при условие че пистолетът на Питни и оловото в него не бяха още по-бързи от него. Но от друга страна бе сделката, която бе сключил с милейди, и тя сега го очакваше, трябваше да си признае това, по-силно от страха пред смъртта.

Той искаше бавно да премине до стъпалата на църквата — но доста скоро се озова плътно обграден от пазачите си. Той спря на

първото стъпало и огледа мъжете, които стояха на разстояние една ръка от него, един по един. Лека усмивка пробягна по устните му.

— Ах, господа, виждам, че ако посмея да бягам, без да се колебаете ще посегнете към оръжието, което така очевидно се опитвате да скриете. Но сигурно не очаквам от вас да забравите задълженията си, като ви моля най-настойчиво да спазите разстоянието, което се полага на домашната прислуга. Нали заради милейди ще трябва да създаваме добро впечатление. Или сте на друго мнение, мистър Питни?

Питни кимна. Двамата слуги се обърнаха, но облеgnати на каретата, не изпускаха от очи затворника си. Във всеки случай междувременно бяха разбрали, че можеха да разчитат на богато възнаграждение, само ако всичко минеше гладко.

— А сега, Питни? Ще влезем ли, или ще чакаме тук невестата?
— попита Рурк.

Питни стъпи на стъпалото.

— Тя ще дойде, ако сметне това за необходимо. Чула е каретата.

Рурк се изкачи по стъпалата до под навеса и зачака там. Тъкмо когато се чудеше за какво би могъл да говори с мълчаливите си спътници, една врата се отвори със скрибуцане и Шана пристъпи. Рурк затаи дъх: на дневна светлина Шана се оказа несравнимо по-красива, отколкото бе и в най-смелите му мечти. В розовата си рокля тя му изглеждаше крехка, нищо вече не напомняше у нея за рафинираната жена, която с хладна пресметливост бе влязла в неговата килия, за да си купи съпруг. Рурк безмълвно бе втренчил поглед в нея.

Шана не удостои непознатия, който стоеше на края на пътя с нито един поглед, дори не се поспря, за да му благодари за поздрава, когато той любезно свали триъгълната си шапка. Шана подхвана широките си поли и забърза надолу по стълбите.

Рурк се облегна на зида и се усмихна, докато галеше с поглед тесния гръб на Шана.

Тя почти се препъна, когато забави ход на най-долното стъпало. Едва сега тя се обърна и морскозелените ѝ очи, широко разтворени от недоумение и внезапно просветление, се впиха в Рурк. Той стоеше там и ѝ се усмихваше. Тя видя тежкото палто, което сама бе купила — беше си го сложил небрежно на раменете — тя разпозна и цвета: тъмнокафяво. Един цвят, който, така си бе мислила при купуването,

спокойно би могъл да прикрие множество телесни дефекти и дори да придаде на този мъж от колониите фасада на изтънченост. Сега той създаваше — тя формулира внимателно мисълта си — далеч по-добро впечатление от това, на което се беше надявала.

А как изглеждаше, боже мой, беше безсрамно да си толкова красив: великолепно черни вежди, фино извити, прав тесен нос, стегната, но същевременно чувствена уста. Слабата брадичка и скулите му издаваха сила. И — и тогава погледът на Шана потъна в очите му и последната сянка на съмнение изчезна: под черните вежди горяха тъмни, кехлибарени очи, изпускащи златни искри.

— Рурк? — произнесе тя.

— Същият, сърце мое. — И той отново развя шапка пред гърдите си в жест на преувеличена любезност. — Рурк Бошан, на вашите заповеди!

— Ах, дайте проклетата шапка на Питни — профуча Шана. Тя ясно долавяше присмеха му.

— Вашите желания са заповед за мен, скъпа моя — засмя се той и хвърли шапката към Питни, който едва не я смля, хващайки я пред гърдите си. Подаде я на Крадок.

— Занесете я в колата — заповяда Питни. — И се дръжте на почтително разстояние.

Шана бе сложила ръце на хълбоците си и пристъпваше ядосано от крак на крак. Не й беше съвсем ясно какво всъщност я ядосваше, но този мъж във всеки случай представляваше много повече от това, което тя възнамеряваше да купи. Беше някак си непоносимо, че човек, който бе все пак осъден на смърт, може да се държи така безсрамно. Този е в състояние да играе и с примка на шията ролята на великия герой, помисли си тя навъсено.

— Е, след като сте вече тук, не виждам защо трябва да губим време — каза тя нахакано и тайно обмисляше на колко ли години би могъл да е той. Не повече от десет по-възрастен от нея, прецени тя. В килията му беше дала още двадесет отгоре. — На работа!

— Ваш най-покорен слуга! — усмихна се Рурк и се засмя високо, когато видя погледа й. Напълно сериозен, той положи ръка на сърцето си и призна, макар и с фина ирония. — Мадам, аз също като вас очаквам с нетърпение женитбата!

„И още как — присмя му се тя на ум. — Такива като него винаги се хвалят на другата сутрин с момиче, което са свалили по гръб през нощта. Похотливец!“

Вратата на пасторската къща се отвори и там се появи скромната жена до високия си, слаб съпруг. Очите на мисис Джейкъбс се спряха ведро на Рурк и примигнаха срещу му в неприкрито удоволствие.

— Ах, мила моя, седнете за малко с хубавия си млад мъж при нас до камината! — настоя тя. — Глътка шери срещу студа ще ни дойде добре на всички преди венчавката.

Шана си помисли, че отдавна вече ѝ беше достатъчно топло, но за да достави удоволствие на милата възрастна двойка, тя пристъпи към Рурк, постави уж случайно ръка на гърдите му и се усмихна мило на ироничния му израз, който с огромно удоволствие би избила от лицето му.

— Рурк, скъпи ми годенико, разреши ми да ти представя милия пастор Джейкъбс и неговата съпруга. Вече ти говорих за тях, нали? Толкова са мили...

Глуповатият брътвеж и на нея ѝ звучеше странно. Под ръката си тя усещаше бавното, постоянно биене на сърцето му — и се запита защо ли сега и нейният собствен пулс така се ускори.

Като мъж, който никога не пропуска шанса си, Рурк с удоволствие подхвана темата и постави ръка на талията ѝ, притисна я нежно към себе си, гледайки в нейните не особено топли очи. Докато в очите на Рурк пламтеше такъв огън, че пламъците му загряваха Шана до дъното на душата ѝ.

— Смея да се надявам, че добрият Питни не е забравил да уреди бракосъчетанието — прошепна той в ухото ѝ, — защото иначе се страхувам, че ще умра, преди да сме станали мъж и жена.

Когато Рурк вече мислеше, че е извоювал победа, понеже Шана се разтапяше в прегръдката му и гърдите ѝ опираха в неговите, Шана доста грубо го вразуми. Шана, която не пропускаше нито едно предизвикателство, сега се прояви като котенце, хванато в капан. Под широките гънки на роклята си тя яростно настъпи Рурк. Лицето му трепна.

— Няма причина за притеснение, любими — изчурулика тя и го настъпи още по-силно. — Отдавна вече всичко е уредено. Но защо виждам болка в лицето ти? Да не ти е зле, съкровище мое? Или отново

те измъчва раната? — Тънките ѝ пръсти заровиха между копчетата на жилетката му. — Колко често те умолявах да внимаваши повече за себе си!

Зад стъклата на очилата си пастор Джейкъбс широко ококори очи, тъй като очевидно милейди бе на път да започне да разсъблича жениха си, и то — както той предположи — не за първи път. Лицето на съпругата на пастора се покри с ярка червенина, тя вече не знаеше какво да прави ръцете си и ги кършеше отчаяно.

Междувременно Рурк парира атаката по свой начин, той подгъна коляно и в същото време повдигна крака, на който се бе отпуснала Шана, така че тя се олюля и загуби равновесие. Тя падна с вик върху му, обхвана врата му с ръка, а с другата се вкопчи за ръкава му. Ръцете на Рурк сега здраво обгърнаха талията ѝ; той тихо се изсмя в ухото ѝ, когато тя накрая стъпи отново на крака.

— Спокойно, мила моя, овладей се. Скоро ще сме си у дома — скара се той на невестата си.

Тя се обърна, търсейки помощ от Питни, но той сега тъкмо се бореше с една кашлица, която заплашваше да го задуши.

— Струва ми се, че е вече време да извършим бракосъчетанието — обяви пастор Джейкъбс напълно убеден и погледна неодобрително през стъклата на очилата си.

Рурк тайно си мислеше, че Шана може би наистина бе най-красивото момиче на Англия, но беше също така сигурно, че е и вещица. Той отвърна на пастора:

— Побързайте, Ваше преподобие, изпълнете служебния си дълг, иначе времето до кръщавката ще е много по-малко от обичайното.

Шана широко разтвори уста и смъртният бяс, който бушуваше в сърцето ѝ, взе застрашителни размери. По всяко друго време щеше да е ударила една плесница през лицето на този тип, но в момента тя се чувстваше безнадеждно изложена на произвола на неговите дяволии. Когато на всичкото отгоре от дълбокото гърло на Питни се дочу и доволно кискане, тя отправи на иначе толкова верния си придружител такъв яростен поглед, че той всъщност би трябвало да накара кръвта в жилите му да закипи. Но този път Питни бе прекалено зает с усилието си да се овладее отново.

Церемонията протече бързо и скромно. Не може да не се отбележи усърдието на пастор Джейкъбс, с което той се стараше да

превърне в законно право пред Бога и хората всеки грях, на който двойката би могла вече да се е поддала. Церемониалните въпроси бяха зададени и потвърдени, както си му е редът; дълбокият и плътен глас на Рурк звучеше уверено и без колебание, той обеща да обича и уважава жена си, докато смъртта ги раздели. Когато Шана повтори обета, почти я задуши мрачното предчувствие за бъдещо проклятие. С неохота очите ѝ се отправиха към малкия златен пръстен, който лежеше върху библията, когато пасторът сега произнесе благословията си над него. Пред нея се появи образът на майка ѝ и как покорно бе отдала живота си на баща ѝ. Докато тази женитба бе един фарс; а беше и грях да се кълнеш в любов пред един осветен пред Бога олтар в любов, която изобщо не съществуваше. Беше лъжа и тя сега осъзна проклятието. Колкото и да се опитваше да се овладее, ръцете ѝ трепереваха, когато Рурк ѝ сложи пръстена.

— Като божии служители и в името Божие — произнесе пасторът — ви обявявам за мъж и жена!

Престъплението бе извършено, надменната Шана бе омъжена. Някъде много отдалеч тя чу пастор Джейкъбс да дава съгласието си за брачната целувка. Но действителността безцеремонно я връхлетя, когато Рурк я пое в обятията си и я притегли към себе си и споменът за угризенията на съвестта, които само преди миг бе изпитала, се изгубиха в бруталната джунгла на необходимостта. Хладно тя отмести ръцете му от тялото си, надигна се на пръсти и целуна съпруга си сестрински по бузата.

Рурк направи крачка назад и набърчи чело. Той всъщност се бе надявал на една примамлива сладка усмивка върху обаятелното лице като малка съставна част от страстна добавка към утвърдителния отговор, очакваше повече от един повърхностен знак на бегло проявена благодарност. Той наистина отдавна бе решил за себе си, че съпругата му има още много да учи по отношение на любовта — оставаше му само да се надява, че часовете, които му бяха отредени, щяха да са достатъчни, за да счупи леда.

— Елате, деца мои! — настоя пастор Джейкъбс със съживена ведрост. — Трябва да се подпишат документите. Освен това се страхувам, че в скоро време пак ще се развихри буря. Чувате ли вече дъжда? — Шана хвърли поглед през прозореца, ново чувство на страх я обзе. Навън се събираха тъмни облаци, превръщаха вечерния сумрак

почти в нощ. Още от ранно детство я измъчваше страхът от бури и дори сега, като жена, тя все още не можеше да се пребори с него. Далечен грохот накара душата ѝ да се свие страхливо. Само да не се случеше най-лошото, преди всичко да приключи и да се подпечатат документите!

Отвърнала поглед от вече намокрените от първите дъждовни капки прозорци, Шана се приготви да последва пастора в сакристията, когато една силна ръка я хвана за рамото.

— Погледни ме в очите — прошепна Рурк.

Самоуверено, сякаш бе негова собственост, той прокара пръст по бузата ѝ и златните светлини на очите му се потопиха, без да се съобразяват с опасността, в морскозелените дълбини на погледа ѝ.

— Шана, любов моя, страшно много ще ме наскърбите, ако имате намерение да ме измамите за тази нощ.

Шана поклати глава и навири хубавия си нос.

— Много се съмнявам, че тези почтени хора тук са подготвени да приютят гости за през нощта. Страхувам се, мистър Бошан, че ще трябва да поохладите страстта си, докато не ни бъде отредено място, където няма да ни притесняват.

— А ще ни бъде ли отредено такова място? — настоя той. — Или ще пропилиете времето, докато не ми остане вече нищо?

— Да не би да очаквате, мистър Бошан, че нямам да правя нищо друго, освен да се катурна в първото срещнато легло с вас? — отвърна тя нахакано. — За вас може би лесните завоевания са нещо обикновено, но аз от моя страна намирам дори мисълта за това отвратителна.

— Може би е така, мадам, но сделката, която сключихме, предвиждаше цяла нощ в обятията ми.

— Безсрамен е начинът, по който използвате моето положение — срязва го тя. — Ако бяхте джентълмен...

Рурк тихо се засмя развеселен.

— А вие не използвахте ли моето? Кажете ми, любима моя, кой си разкри така гърдите, че да покори една загубена душа в затвора? Кажете ми, мадам, така ли беше или не? Та коя бе таз мома, която подцени похотливия мошеник, осъзнавайки прекалено добре как той чезне за женска ласка в мизерията на килията си? И ако ѝ беше

хрумнало, тя дори би притиснала до нежната си гръд това нещастно псе.

Шана подскочи като ужилена, за да го наругае в диво възмущение, но не успя да намери думи, които да подходжат за такава низост.

Рурк постави пръст под красивата ѝ брадичка и нежно я повдигна, така че устата ѝ се затвори.

— Искате да отречете? — присмя ѝ се той.

Очите на Шана се стесниха като котешки зеници.

— Подъл просяк — изсъска тя. — Мястото ви е на бесилото, осквернител на жени.

— Струва ми се, че това вече е уредено.

Шана преглътна. Тя почти бе забравила, че е убиец. Сърцето ѝ се блъскаше лудо в гърдите, когато се опита да се отскубне от него, но той я държеше здраво.

Тя се огледа страхливо за Питни, но той стоеше при слугите, потънал в разговор с тях, и тя можеше да привлече вниманието му, само ако направеше сцена.

— Беше глупост от моя страна — промълви тя, запъвайки се — да приемам тази сделка.

Лицето на Рурк бе непроницаемо, но в очите му проблесна нещо заплашително.

— Ах — засмя се той широко. — Сега, след като вече носите моето име, обявявате сделката за нищожна.

Рурк я пусна, вдигна ръка и повика пастора през празните редици от църковни пейки.

— Един момент, пасторе...

Пастор Джейкъбс, който пишеше на масата си брачното свидетелство, вдигна поглед. Сега и Питни се обърна.

— Ваше преподобие — започна Рурк, — както изглежда, моята съпруга би искала сега...

Шана пое бързо дъх и го прекъсна.

— Не си струва да го притесняваме, любими. Ела, нека обсъдим нещата отново.

Пасторът отново се наведе над свидетелствата, но Шана хвана Рурк за ръката и го притисна здраво към гърдите си.

— Вие сте мерзавец — каза тя нацупено.

Кехлибареният огън в очите му грееше по-светъл, почти я изгаряше с жарта си. Мускулите на ръката му се напрягнаха до гърдите ѝ, той се наведе, за да я целуне по бузата. Тогава устните му доближиха устните ѝ.

— Бъдете мила, Шана, сърце мое. Дните ми са преброени, а едва ли ще има хубави между тях. Нека си придадем поне вид на влюбени, дори и да е само заради добрата съпруга на пастора! Опитайте се да проявите малко топлота.

Шана трябваше да си наложи да не се откъсне от него, когато устните му опитаха да я целунат по устата. Но тялото ѝ се сгърчи, като да си припомни мрачно проклетие.

— Трябва да се научиш просто да се отдаваш — предупреди я той.

Тя усети лекия му дъх на устните си.

Ръката му обви талията ѝ. Тя се стегна, но той я притегли властно към себе си. Колебливо приемаше вниманието му, докато той я водеше към сакристията.

Пасторът обстоятелствено изготви свидетелствата и вписа данните в регистъра. Жена му излезе, за да донесе нещо за пиене, и докато те чакаха, Питни както винаги спря мрачния си поглед на мъжа от колониите, който според него се отдаваше на жена си с много повече усърдие, отколкото всъщност би подходило на връзката им. Ръката, която дръзко бе положил около раменете ѝ, едно бегло докосване на ханша ѝ, едно само наглед случайно докосване по голата ѝ ръка, дълги тесни пръсти, които внимателно и целенасочено я овладяваха. Питни много добре можеше да си представи капана, в който бе попаднала младата му господарка.

— Трябва да побързаме — изръмжа той, — надига се буря. Рисуваме да не можем да тръгнем оттук.

Рурк се вслуша във вятъра, който свиреше около зидовете на църквата. Дъждовни капки се блъскаха в прозорците и се стичаха надолу. Вече бяха запалили свещи, за да прогонят сивите сенки от помещението. Рурк пренебрежително погледна към Питни.

— Ще кажа на господарката ви.

— Махни си пръстите от нея, момко — каза Питни. — Тя не е за такива като теб.

Рурк внимателно претегли думите си.

— Вие сте верен слуга, Питни. Може би прекалено верен. Сега аз съм й мъж.

— Само на книга — отвърна великанът. — И така и ще си остане. Докато умрете.

— С риск да свършите с мен предварително?

— Предупредих ви, момко. Оставете я на мира. Тя е добро момиче и не е от тези, които се срещат в кръчмите, където мъжете търсят развлечения.

Рурк склочи ръце на гърба си и погледна Питни в очите.

— Тя е моя жена, независимо от това какво мислите вие — отвърна той напълно сериозно. — Не искам да споря на място като това, но ще ви дам един добър съвет. Ако имате намерение да спрете желанието ми да изразя на Шана моето внимание, то по-добре вадете пистолета си веднага и да свършваме с това. Аз вече нямам какво да губя, но за Шана си струва да премеря силите си с вас.

С тези думи той се извъртя на пета и закрачи към прозореца, втренчи се в шибаната от дъжда земя навън и остави Питни потънал в мисли.

И Шана наблюдаваше новия си съпруг. Той притежаваше онази тиха бдителност на котка или на вълк, изпълнена със сила, застрашаваща всеки момент да изригне, макар и да изглежда за момента укротена. Веднъж по време на пътешествията си тя бе видяла голяма черна пантера, сега той й напомняше за нея, когато се обърна и се насочи към нея с твърда, но елегантна походка, и дори и в притеснението си тя не можа да не погледне с възхита благородната фигура, която той показваше под изящните си дрехи.

Тя го бе описала на шивача като строен и мускулист с широки рамене, тесни хълбоци, тясна талия, без корем и видя със задоволство, че резултатът бе наистина съвършен. Да, действително, ако добрият шивач бе прекарал тегелите само малко по-навътре, дрехите му вече сигурно щяха да бъдат безсрамни. Но така те му стояха като втора кожа и...

Издъно ужасена, Шана осъзна къде бе попаднал погледът ѝ. Тя повдигна очи — но само за да забележи, че Рурк я бе наблюдавал нежно, забавлявайки се, което правеше нещата още по-лоши. Той пристъпи до нея и ѝ пошепна, така че само тя да може да го чуе:

— Любопитството на млада невеста, нали?

Слисването я накара да се изчерви, но когато се опита да се извърне, ръката му премина по талията ѝ и тя леко се сгърчи, когато усети, че гърдта му се притиска до раменете ѝ.

Дълбокият му глас я разтърси до мозъка на костите ѝ.

— Изглежда, че в деня на сватбата ни доста ще се измокрим.

Но мислите на Шана, разбира се, не бяха заети с времето навън, а с бурята, която бушуваше в душата ѝ. Нажежена до бяло, стрелата на съмнението се бе врязала в самоувереността ѝ; изведнъж тя вече не бе съвсем сигурна дали е дорасла наистина за такъв мъж като Рурк Бошан.

ГЛАВА ТРЕТА

Свидетелствата бяха издадени, свидетелите бяха подписали, сега бе ред на Рурк. Шана затаи дъх: бе пропуснала да се увери своевременно дали Рурк може да напише името си.

Притеснението ѝ се оказа напразно. Рурк се подписа бързо и ловко.

Когато и Шана прокара перото по пергаментата, пред очите ѝ попадна един ред: „... трябва да обичаш съпруга си, да го уважаваш и да му се подчиняваш“. Съвестта ѝ изкрещя предупредително, но тя брутално я задуши.

Едва-що бе изписала последната буква от името си, когато проблесна една светкавица и потопа вътрешността на църквата в призрачна белота. Гърмът ядно се строполи надолу, заплаши да разбие прозорците, разтанцува керемидите по покрива.

Спомняйки си за лъжата, която току-що бе подписала, Шана се вторачи в пергаментата, подскочи и изпусна перото, сякаш изведнъж я бе опарило. Бурята сега връхлиташе от всички страни, поривистите дъждовни ветрове се сгромолясваха върху църквата, а вятърът виеше като вещица през мрачното сиво на умиращия ден.

Пастор Джейкъбс притегли Шана настрани.

— Изглеждате угрижена и възбудена, дете мое. Съмненията си имат и добрата страна, но аз искам да ви кажа нещо, което да вземете с вас по пътя си. След всичко, което видях днес, аз твърдо съм убеден, че вие имате Божията благословия и вашето щастие ще е завинаги знак за Божията воля. Моите молитви ще ви съпътстват винаги, дъще моя, защото съпругът ви изглежда добър млад човек и без съмнение ще се отнася към вас добре.

Наистина думите на пастор Джейкъбс не бяха много подходящи да възвърнат на Шана душевния покой. Тя почти се страхуваше, че лицето ѝ може да издаде колко е объркана душата ѝ. Но за щастие той си тръгна, не забелязвайки сърцераздирателното ѝ объркване, и се приготви да събере междувременно подпечатаните свидетелства, на

които мастилото най-сетне бе изсъхнало. Той ги сгъна внимателно, завърза около тях една аленочервена панделка и ги предаде на Рурк.

— Последно, преди да си тръгнете. — Съпругата на пастора сияеше, носейки една табличка с добре напълнени чаши. — Глътка шери, което ще ви стопли по пътя.

Шана посегна към чашата като замаяна и я поднесе, треперейки, към устните си, но спря, щом Рурк я погледна и вдигна от своя страна чаша.

— За нашия брак, любов моя. Да е вечен и плодоносен!

Шана го погледна над ръба на чашата. Най-много мразеше в него това самодоволно, надутото изражение, което лицето му показваше твърде често. Как жадуваше да го постави най-сетне на мястото му!

До тях жената на пастора бърбеше със задоволство с Питни, възхищаваше се на брачната церемония, сякаш пастор Джейкъбс никога не бе извършвал по-красива; междувременно Питни гледаше мълчаливо зад главата на ниската жена към младата двойка. И предвид здраво стиснатите устни на Шана се питаше какво ли още щеше да се случи.

Рурк изпъна един пръст, повдигна леко чашата на Шана до устните ѝ и изрече с много плам в очите:

— Пий, сърце мое, трябва да вървим.

Жената на пастора донесе палтата. Рурк помогна на жена си да облече подплатеното с кожи наметало, докато небрежно си наметна през рамо своето. После поведе Шана към вратата. Питни вече бе минал отпред. Казаха си последни думи за сбогом, пасторът отново им пожела щастие и ги благослови, после трябваше да се престрашат и да излязат в бурята.

Питни изтича напред, за да отвори вратата и да смъкне стъпалата на каретата. Слугите вече стояха на капрата, свити под плющия дъжд. Питни махна на младата двойка, но когато Рурк и Шана излязоха на открито, силен порив на вятъра плисна студен дъжд в лицата им. Тя се вкопчи, затаила дъх, в Рурк, а той се опита да я предпази с наметката си. После я взе в силните си ръце и затича колкото сили имаше към каретата. Питни ловко хлопна вратата зад тях и се настани на седалката срещу им.

— В селото има кръчма — изпухтя той. — Там бихме могли да вечеряме.

— Да вечеряме? — попита Рурк.

— Естествено — кимна Питни. — Освен ако не искате да се върнете на празен стомах в затвора си.

Погледът на Рурк се отправи към Шана, която седеше съвсем мъничка и тиха в своя ъгъл. Каретата подскачаше по размитите следи на селския път. Светкавици проблясваха и гърмът отекваше от хълмовете при всеки грохот на мълниите. Шана ужасено придърпваше широките гънки на палтото си. Само Питни осъзнаваше притеснението ѝ.

— Още тази нощ ли ще се върнете в Лондон? — Рурк се обърна с въпроса си към Питни.

В отговор получи изръмжаването му:

— Разбира се.

Рурк известно време претегляше отговора, а после попита:

— Защо не останете през нощта в тази кръчма? До Лондон има повече от три часа.

— Достатъчно за тази нощ — отвърна Шана остро.

— Както изглежда, откакто пастор Джейкъбс не бди над вас, сте си възвърнали доста от смелостта.

И действително Шана сега се отдаде на дълго потискания гняв:

— Дръжте си езика зад зъбите, надут пуяк такъв, защото иначе ще насъскам Питни срещу вас.

Питни обаче си нахлупи още по-ниско триъгълната шапка и се облегна назад, сякаш да подремне. Очевидно господарката му отново бе в състояние да вземе нещата в свои ръце.

Рурк хвърли бърз поглед към своя тромав спътник, после плъзна ръка към Шана. Тя се стъписа и се възпротиви, когато той се опита да хване ръцете ѝ, лежащи в скута. Усмивайки се, той издърпа насила едната ѝ ръка на половината път до устните си.

— Вие сте красиво цвете, мадам, но този ви бодил хей там — той посочи с поглед към Питни — много ме притеснява. Да, мадам, вие действително сте нежна шипка, която ме примамва и чака да я откъсна, но ръката, която си позволява твърде безгрижно да посегне към вас, среща само множество остри бодли. — Той леко се засмя, това само увеличи антипатията у Шана, а после притисна устни към едно местенце, малко по-горе от тясната ѝ момичешка талия. — Но всеки, който знае как да се грижи за градината, не бива да се страхува от

убождане. Ръката му внимателно посяга към цвета и нежно пречупва стеблото, което го носи, и цветето завинаги е негово.

Шана отдръпна рязко ръката си. Без да разбира какво е намислил пак, тя отново отпрати яда си към широката иронична усмивка, която той непрекъснато излагаше на показ, сякаш непрекъснато ѝ се подиграва. Този човек не знаеше ли що е гняв? Да бе вдигнал поне веднъж ръка да я удари — тогава Питни най-сетне щеше да може да я освободи от този убиец, тогава щеше да му се наложи да прекара остатъка от пътя окован на капрата...

Рурк се бе навел над нея, за да наблюдава нагло лицето ѝ. Изведнъж каретата подскочи и Рурк почти падна върху нея. Шана изпищя страховито и повдигна ръка, за да отбие неговото нападение. Но Рурк се опря с едната си ръка на нейното бедро и дългите му пръсти я погалиха, дали нарочно или случайно, през копринената рокля на едно място, което досега нито един мъж не бе посмял да докосне.

— Махнете си ръцете! — изкрещя Шана, треперейки от възмущение, и с всички сили го блъсна в раменете. — Опипвайте си вашите курви в затвора, ако искате.

Питни бе втренчил поглед в нея, докато тя си оправяше отново полите.

— Къде е тая кръчма най-сетне? — попита тя злобно. — Ще стигна ли до нея, преди да ме измъчат тук до смърт?

— Успокойте се, момичето ми — изкикоти се Питни. — Ще стигнем там навреме.

Пътуването до кръчмата продължи само няколко минути, но на Шана ѝ се стори цяла вечност. Дори под бдителния, макар и не толкова строг поглед на Питни, близостта — да, вече дори самото присъствие — на нейния съпруг ѝ се струваше задушавашо. Наистина тя осъзна доста уплашено колко опасна бе измамната игра, която играеше.

Най-сетне каретата спря пред кръчмата. Времето се беше влошило. Табелата на кръчмата диво се люлееше от вятъра, дърветата се огъваха. Слугите, напълно изложени на дъжда на капрата, бързо се скриха в кръчмата и оставиха Питни да се погрижи за техния затворник.

При слизането Рурк добре си загърна врата с наметката, нахлупи ниско шапката си. Когато Шана се появи на вратата, той я вдигна на

ръце и я понесе сигурно — макар тя възмутено да протестираше срещу това нахалство — между локвите към къщата.

— Много си позволявате, сър — срязва го тя и същевременно здраво стисна ръце около врата му, когато той се престори, че ще я изпусне. Питни, както винаги, бе плътно зад тях и спираше с великанското си тяло силния вятър, докато накрая достигнаха до входа. Неясната светлина на един фенер, който висеше пред портата, освети дивата погнуса по лицето на Шана.

— Никога в живота си не съм била така изтезавана — беснееше тя. — Пуснете ме най-после!

Рурк послушно издърпа едната си ръка изпод коленете ѝ, така че тя успя да стъпи на крака, но с другата продължаваше да я притиска към гърдите си. Тя ядно се отдръпна от него и видя с ужас, че част от корсажа ѝ се е закачила в неговото копче.

— Вижте какво направихте! — проплака тя.

Не бе възможно да направи нито крачка назад! Той стоеше пред нея с разтворени крака, тя бе завързана за него — и трябваше да стои между краката му или роклята ѝ щеше да се разкъса. Усещаше яките му бедра плътно до своите, чувстваше се унижена и компрометирана. А това, че той продължаваше да я прегръща с едната си ръка, че лицето му се навеждаше надолу към нейното, че топлият му дъх я галеше по бузата — всичко това не ѝ помагаше да се овладее. Трескаво се опитваше да освободи роклята си от проклетото му копче, но треперещите ѝ ръце само още повече объркваха нещата. Тя отчаяно въздъхна. Рурк отстрани пръстите ѝ.

— Оставете ме аз да свърша това — засмя се той.

Като че нещо задуши гърлото ѝ, а бузите ѝ пламнаха, когато пръстите му се докоснаха до нейните гърди и уж невинно се отъркваха в зърната им, все използвайки претекста, че освобождава копчето от неговите окови. Това не можеше да се изтърпи ни секунда повече.

— Дръвник такъв загубен, престанете! — разкрещя се тя и движена от ядно нетърпение, грубо го отблъсна.

Рурк се олюля назад, роклята ѝ се скъса и Шана извика ужасено. Дантелата и част от копринената подплата беше поддала, парченце дантела все още висеше по копчето на Рурк. Шана вбесено бе втренчила поглед към гърдите си, сега само тънката батиста на ризата прикриваше незадоволително гърдта ѝ. Кръглите ѝ гърди дръзко

напираха през фината, прозрачна тъкан, а меките кръгли зърна сякаш жадуваха да излязат навън. На светлината от фенера, която проблясваше златиста по сатенената кожа, това за Рурк бе изключително възбуждаща гледка, тъй като неговият строг живот в килията не му предлагаше много по-развлекателни неща от неговите фантазии. Устата му изведнъж пресъхна, дъхът му спря в гърлото, той се бе вторачил жадно в сочните зрели гърди пред себе си и бе необходимо огромно усилие на волята, за да забрани на ръцете си да ги докоснат.

— Изкуфял глупак! — беснееше Шана.

Викът ѝ привлече Питни, който още не разбираше какво става.

— Не! — задъхваше се Шана и се обърна с гръб към него, придържайки разкъсания корсаж.

Питни се отдръпна няколко крачки назад, за да спести на господарката си неприятното чувство. Шана пхна разкъсаното парче в ризата, което естествено я придърпа надолу и сега гърдите ѝ бяха още повече изложени на показ, отколкото при първото разкъсване. Но това за Рурк бе ново мъчение и той почти се задушаваше от тази гледка. Неговите погледи я пърлеха по голата кожа, той жадно всмукваше вида на нейните бухнали заоблености, сякаш се страхуваше, че може всеки миг да ги изгуби от поглед. Зяпали я бяха вече много мъже, но Шана досега никога не бе имала чувството, че буквално я поглъщат с поглед. Страстно желание гореше в златните очи на Рурк, секваше ѝ дъхът и тя успя само — но не така злобно — да промърмори:

— Ако имахте поне малко чувство за благоприличие, щяхте да се обърнете!

— Шана, скъпа — произнесе той със строг тон, — няма да живея още дълго. Сериозно ли искате да ми забраните да погледам тази красота?

Странно, лошото ѝ настроение изведнъж изчезна. Тя тайно го погледна отстрани. Неговият дързък поглед разбуждаше дълбоко в нея чувства, които тя в никакъв случай не смяташе за неприятни. Въпреки това тя сега се скри плътно зад палтото си.

Настъпи миг мълчание. Рурк се бореше с чувствата си, а накрая попита:

— Може би бихте предпочели да се върнете обратно в каретата?

— Този ден не ми донесе много утешителни неща, телесно или духовно, а позорът ограбва и последните ми вътрешни резерви — отвърна Шана с внезапен порив на откровение. — Защо тогава да не се насладя на последната частица гордост, която още ми е останала?

В очите на Рурк проблясваше дяволито веселие.

— Бъдете милостива с мен, Шана. Вие сте светлината и любовта на моя живот.

Шана повдигна красивата си брадичка.

— Ха! Вие сте чудовище и един дявол знае колко светлини и любви сте имали вече, защото аз сигурно не съм първата и единствената.

Рурк галантно ѝ задържа вратата, за да мине.

— Първото не бих искал да отричам, защото още не ви познавах тогава. Но вие със сигурност сте моята единствена любов и ще останете единствената ми любов, докато съм жив. — Погледът му бе съвсем сериозен. — Никога не бих изисквал от съпругата си повече, отколкото самият аз бих могъл да ѝ дам. Уверявам ви, мадам, че няма да измине нито ден, без в мислите си да съм с вас.

Разкъсвана между нежната топлина в погледа му и прямите му думи, Шана не намери какво да отговори. Той бе така различен от всички останали мъже, които познаваше. Никога не губеше доброто си разположение на духа, когато тя се опитваше да го нарани, дори да го засегне. Напротив, отговаряше ѝ с комплимент. Къде ли беше границата на неговото търпение?

В кръчмата изчака търпеливо, докато той свали прогизналото си палто и шапката си — за един миг тя отново изигра ролята на покорната съпруга. С леко положена ръка на талията ѝ той я отведе до една маса, която Питни бе избрал — в един тъмен ъгъл, без възможности за бягство.

Хедли и Крадок вече бяха седнали на голямата маса в центъра на кръчмата, но иначе тя беше празна: явно бурята бе принудила постоянната клиентела да си остане въкъщи. В камината весело пукаше огън, хвърляше сенки чак до тавана и даряваше на мокрите до кости гости топлина. Питни седна на голямата маса в средата при двамата слуги на голяма чаша кафява бира, не без да хвърли на Рурк още един предупредителен поглед.

Рурк, безкрайно облекчен, че може да седи сам в ъгъла с младата си невеста, зачака вечерята в спокойно разположение на духа. Сочно печено, хляб, зеленчуци и тежко вино бяха сервирани на младата двойка. Междувременно Шана установи, че апетитът ѝ далеч не бе така голям, както бе заявила. Рурк стоеше прекалено близо до нея. Никога не бе срещала мъж, който да е така настойчив и целенасочен като този, който твърдеше неотклонно, че бил неин. Дори и сега, когато той се облегна назад в стола си, за да я съзерцава по-добре, тя без усилие разгада мислите му. За да избегне въпросите му, тя му зададе свои.

— Момичето, в чието убийство сте обвинен, кое беше? Ваша любима ли?

Рурк повдигна вежди.

— Шана, мила моя, това ли трябва да е тема на нашата сватбена вечеря?

— Любопитна съм — настоя тя. — Не искате ли да ми кажете? Защо извършихте това? Изневеряваше ли ви? Ревност ли ви подтикна към това убийство?

Рурк облегна ръце на масата, поклати глава и горко се изсмя.

— Ревност? Към една камериерка, с която едва ли съм разменил и дума? Ах, скъпа Шана, дори не знам как се казва и тя без съмнение е имала преди мен много други мъже. Аз просто си седях в кръчмата на онази странноприемница, в която тя работеше, а тя заряза някакъв друг мъж, за да седне на моята маса. И ме покани в стаята си...

— Просто така? Искам да кажа, нямаше ли между вас нищо друго? Никога ли преди не я бяхте виждали?

Рурк бе втренчил поглед в чашата си и бавно накланяше виното насам-натам.

— Тя видя парите в кесията ми, когато платих за вечерята си. Това бе достатъчно, за да се сприятели с мен.

Горчивият тон на гласа му би могъл да издаде на Шана много, ако тя само би могла да го разбере.

— И вие съжалявате, че сте я убили, нали? — продължи тя да дълбае.

— Да съм я убил? — Той се изсмя. — Та аз дори не съм сигурен, че съм лежал в едно легло с нея, още по-малко, някога да съм я докосвал с ръка, независимо по какъв начин. Тя взе кесията ми и

всичко друго, не ми остана нищо друго, освен панталоните ми, за да посрещна войниците, които сутринта ме измъкнаха от леглото. Тогава ме обвиниха, че съм я убил, защото била носила в утробата си моето дете, но Бог знае, че това не е истина. Невъзможно е дори и само заради това, че бях в Шотландия и пристигнах едва този следобед, уморен от пътя, и наех една стая в същата тази странноприемница. А тази курва никога не съм виждал. Но бях закаран на съд, лорд Хари, както се нарича, ми даде само миг, за да се защитя. След това ме обвини в лъжа и ме хвърли в затвора, докато решал моя случай. Убийство, реши той, защото не съм искал да се ожения за тази жена. Нима наистина човек може да си помисли, че това е възможно, като вземе предвид всички копелета по света? Като че ли за мен не би било играчка да избягам от Англия? Или дори още по-лесно, да избягам от стаята ѝ, преди кръчмарят да влезе сутринта? Но като последния дръвник, хванат от гората, аз съм бил спал в нейните чаршафи, докато настъпи денят. Кълна се в Бога, че не съм я убил! Знам, че не съм бил аз.

Той ядно лисна виното в устата си и бутна чинията настрана.

— Но как така не си спомняте какво се случи? — попита Шана тихо.

Рурк се облегна в стола си назад и вдигна рамене.

— Ах, колко пъти съм мислил за това и въпреки всичко още не съм наясно със себе си.

Всички виновни твърдят, че са невинни, помисли си Шана презрително. Той вероятно не казваше истината. Само един луд би могъл да забрави, че я е убил. А тя не вярваше Рурк Бошан да е луд. Междувременно ѝ се стори по-разумно да смени темата, защото все пак осъзна как го потискаше това. Той отново ѝ напълни чашата с мадейра и една глътчица отпусна малко напрежението в нея, тя счете, че в общи линии би могла да се поздрави с протичането на деня. Досега всичко бе протекло така, както го беше обмислила в плана си. Почувства се почти ведра.

— А ти, любима Шана — попита той.

— Ах — засмя се тя нервно, — какво по-точно ви интересува?

— Например защо си мислехте, че трябва да се омъжите непременно за мен, когато можехте да имате всеки мъж, когото пожелаете.

— Но не съм пожелала никого. А баща ми е див като бик. Той дори майка не би попитал дали ѝ е приятен като мъж.

Тя се изкикоти, когато Рурк ѝ отправи един скептичен поглед, а после се изсмя нагло, сякаш е разбрал.

— О, не, не е това, което си помислихте. Не, той просто съобщил на майка без заобикалки, че ще се ожени за нея или — ако тя се противи — набързо ще я отвлече. Аз съм се родила след достатъчно дълъг период от време след сватбата.

— А майка ви какво мислеше за това?

— Ах, тя бе убедена, че слънцето се върти заради Орлан Трейхърн. Тя го обичаше от все сърце. Но той въпреки това си остана цял живот същия. Дядо ми е обесен като уличен разбойник.

— Тогава поне имаме нещо общо — забеляза Рурк сухо. Настъпи миг мълчание. После той каза, сякаш между другото: — Имате ли намерение да спазите вашата част от сделката?

Изненадана от неочаквания въпрос, Шана търсеше какво да отговори.

— Аз... — започна тя — аз...

Рурк сложи ръка на облегалката на стола ѝ, наведе се към нея, нежно я целуна по ухото и прошепна:

— Не бихте ли могла, за тази само нощ да се престорите, че ме харесвате?

От топлия му дъх тя настръхна и слаба възбуда я загъделичка по гърдите. Това е от виното, помисли тя, защото сетивата ѝ се олюляваха, опиянени от страст.

— Толкова ли е трудно да си представите, че сме току-що бракосъчетани любовници? — подмамваше я Рурк, а дъхът му галеше врата ѝ, ръката му се отпусна около раменете ѝ, а устата ѝ прие влажните му, полуотворени устни. Тя се бореше, опитваше се да избяга. Толкова много вино ли беше изпила, че сега бе така замаяна? Какво ставаше всъщност с нея? Тя не бе нито пияница, нито момиче с леко поведение — тя бе, Бог да ѝ е на помощ, девственица!

Той притисна устни към прелъстителното ъгълче на устата ѝ.

— Ще съм много нежен и внимателен — прошепна ѝ той, сякаш можеше да чете мислите ѝ. — Позволи ми да те имам, Шана, и да те любя, Шана, така те желая. Разреши ми да те докосвам... да те взема...

— Мистър Бошан — задъхваше се тя и се откъсна от целувката му, — със сигурност не възнамерявам да ви се отдам тук, в тази кръчма, за общо удоволствие. Пуснете ме, иначе ще изкрещя! — Тя скочи и заповяда, викайки, към другите: — Време е да тръгваме!

В следващия миг тя вече беше на вратата.

Рурк посегна към наметалото и шапката си и когато застана зад Шана, по стъпките му вече вървяха Питни и двамата слуги. Без да обръща внимание на локвите и на проливния дъжд, Шана се втурна към каретата. Рурк се опита да я последва, но бе задържан, защото Питни бе започнал спор с кръчмаря, а искаше и Рурк да е до него. Накрая Питни хвърли на кръчмаря добре натъпкана кесия и пусна Рурк към каретата.

Измокрена до кости, треперейки от студ и от надигналите се в нея чувства, Шана се бе свила на меката седалка. Но все пак ѝ се бе удало да получи искра от кремъка с треперещите си пръсти и да запали фенера в каретата.

Рурк се качи, Питни вдигна стъпалото и се опита да влезе, но Рурк му препречи входа.

— Нямате ли никакво съчувствие, човече? Едва от няколко часа съм женен и още преди края на седмицата ще бъда обесен — пътувайте със слугите!

Преди Питни да успее да протестира, Рурк му затръшна вратата под носа.

Е, Питни не беше човекът, който се подчинява на един дързък денди, който страстно си пада по господарката му! Още по-малко сега! Той разтвори вратата с такава ярост, че тя изскърца по пантите. Шана скочи.

От своя страна и Рурк не се оставяше така лесно, той отново препречи с ръка входа. Ръката на Питни посегна да измъкне жениха от каретата — и в този миг Шана изпищя. Това естествено не бе от страх за нейния съпруг, по-скоро неприятно ѝ бе присъствието на кръчмаря и жена му, които зяпаха към тях!

— Остави, Питни, качи се на капрата! — заповяда тя тихо, но настойчиво. Питни хвърли един поглед през рамо и разбра причината за притеснението ѝ. Той се отдръпна и си оправи жилетката.

Рурк се засмя жизнерадостно.

— Така е добре, момко. Но сега не зяпайте повече. Побързайте, да можем най-сетне да отпътуваме.

Питни внезапно повдигна силната си брадичка, студеният дъжд се стичаше по лицето му, но това малко го засягаше. Сивият му проницателен поглед измерваше Рурк.

— Ако имате дебелоочието да й причините болка...

— Недейте така, човече — засмя се Рурк, — да не съм глупак? Привързан съм към малкото време, което ми остава още. Имате думата ми, че ще се отнасям към момичето с обожание и респект.

Погледът на Питни още повече помръкна. Стори му се, че думите на Рурк допускат твърде много тълкувания. Но Шана се страхуваше от сцена толкова близо до църквата, която би могла да стигне до ушите на Ралстон.

— Тръгнете най-сетне, Питни — предупреди го тя. — Иначе бихте могли още сега да провалите плана ми.

Питни най-накрая отстъпи. Той каза последно на Шана, макар без съмнение думите му да бяха отправени към Рурк:

— Ще залостя вратата, така няма никакъв шанс да избяга.

— Побързайте тогава — предупреди го Шана пак, — и внимавайте кръчмарят и жена му да не забележат нещо.

Най-сетне каретата затрополи по калните пътища към Лондон. Дъждът чукаше монотонно по тавана, заглушаваше всеки друг шум, а фенерите бяха само мътни блуждаещи огньове в абаносовия мрак, през който препускаше каретата. Макар и луксозната вътрешност да предлагаше топлина и уют, Шана не се чувстваше добре. Бягството й към каретата беше суетна лудория, обувките й бяха мокри, чорапите влажни до под коленете, мокрите поли лепнеха студени по глезените й. Не й помагаше много това, че се бе завила плътно в палтото си, то бе влажно и зъбите й зиморничаво тракаха.

— Но ти трепериш, сърце мое! — забеляза Рурк, хвана ръката й и се доближи до нея.

— Непрекъснато ли трябва да откривате очевидното! — отвърна тя кисело и се сви още по-навътре в ъгъла. И после: — Краката ми са така студени.

— Тогава нека ги стопля, любима!

В думите имаше сянка от присмех, но преди тя да може да се противопостави, той вдигна краката й в скута си. Побутна назад

мокрите поли и свали подгизналите обувки. Лек вик се изплъзна от устата ѝ, когато ръцете му посегнаха към коленете ѝ и ловко смъкнаха надолу жартиерите и чорапите. После той хвърли мокрите вещи на пода, пхна краката ѝ под дрехите си, привлече палтото върху скута си и краката ѝ, така че те почиваха добре покрити и на топло. С едната ръка той държеше стъпалата ѝ, а с другата масажираше нежните пръсти под палтото.

Нежната интимна загриженост, която ѝ оказа Рурк, неочаквано отведе Шана по една още не вървяна пътека. Но и никога преди не бе била сама заключена с някой мъж сред четири стени. На много лордове и джентълмени с име и положение тя наистина бе била внимателна и желана домакиня, но винаги с подобаващ ескорт. Но наистина досега не бе срещала и авантюрист от колониите. И сега изведнъж всичко бе така различно: мъжът, с когото се намираше в интимно усамотение, дори можеше да предяви претенцията, че ѝ е съпруг — макар и това положение да бе твърде скорошно. Както и да е, прекалено бе силно изкушението да изпробва какви чудеса могат да предизвикат женските ѝ прелести. Дори и само върху един примитивен прериен дървеняк, който — и за това не биваше да се страхува от опасност в бъдеще — скоро щеше да поеме пътя към бесилото.

Ръцете все още бродеха съзнателно, безцелно между коленете и глезените ѝ и я стопляха. Устните ѝ се изкривиха в усмивка, а тя почти незабележимо се движеше насам-натам по тапицерията. Палтото ѝ бе отворено до ханша — което тя сякаш не забелязваше — и тя скръсти ръце под гърдите си, с което притисна гърдите си нагоре, докато те едва ли не се освободиха от разкъсаната тънка риза. Тя видя как очите му се плъзнаха по тялото ѝ, усети как плътта му се втвърдява под нейните бедра, как туптенето в неговите бедра под краката ѝ видимо се усили. Но гласът му наистина не издаваше, че нещо го душеше в гърлото.

— Сега по-топло ли ви е, мадам?

— О, да, разбира се — въздъхна Шана, притвори очи, отпусайки глава назад, което — както тя правилно предположи — разкри пред погледа му нежната елегантна извивка на шията ѝ. Всеки миг той щеше да ѝ каже колко много я желае, щеше да се опита да си изпроси от нея брачното право и тя щеше да го води за носа, докато

дойде моментът за раздяла. Наистина красива игра. През ресните на почти затворените си очи тя го наблюдаваше напрегнато.

Но той само пъкна ръка в джоба на палтото си и извади свидетелствата, завързани с алената панделка.

— Брачните документи — каза той. — Ще са ви от полза. Как иначе ще докажете, че носите моето име?

Шана се изправи някак разочарована — и се опита да ги вземе. Но той не ѝ ги даде.

— Но, мадам — засмя се той, — още не сте ги заплатили.

Шана бе вперила ужасен поглед в него. Щеше ли той да ги разкъса, ако не му се отдадеше? Да разпръсне парченцата по разкаляните пътища?

— Рурк? — попита тя слисано и дръпна краката си от скута му. — Наистина ли бихте...?

— Мадам, сключихме една сделка — напомни ѝ той най-безсрамно, а очите му обладаваха тялото ѝ. Тя вече се подготви за най-страшното.

— Никога не би ми хрумнало да подложам на съмнение вашите откровени намерения или пък честната ви дума. — Той плесна документите по коляното си, сякаш трябваше да премисли нещо. — Една целувка — обяви той най-накрая, — изпълнената с обич целувка, която влюбената съпруга дарява на мъжа, с когото се е бракосъчетала току-що. Това прекалено висока цена ли е, мадам?

Малко облекчена, тя отново се овладя, повдигна палтото си, за да се прикрие от бродещия му по нея поглед, и бе само леко кисела, защото коленете ѝ отново и отново се изплъзваха към бедрата му.

— Е, добре — изрече тя с неохота. — Щом настоявате. Прекалено съм слаба, за да ви изтръгна документите. — Тя леко се приведе напред. — На ваше разположение съм, сър. Готова съм.

Тя затвори очи и зачака, той се засмя — и тя отново отвори очи. Той не се бе помръднал. Напротив.

Небрежно отхвърли палтото си, разкопча си жилетката и се облегна удобно назад.

— Мадам — усмихна ѝ се той, укорявайки я, — ние току-що се разбрахме, че вие ще ме целунете — а не обратното. Имате ли нужда от помощ или от съвет?

Шана бе бясна. Да не би да я мислеше за някоя прислужница? Е, добре, тя ще го целуне така, че да си спомня тази целувка до гроба!

Тя се изправи на колене, облегна се с ръка на рамото му — погледът му отново пробягна по нея, там, където тя бе заложила капан за него. Той щеше да се гърчи под нея в безкрайна неудовлетвореност! Пръстите ѝ леко погалиха тила му, когато тя се доближи. Но той внезапно вдигна поглед и я погледна предупредително.

— Постарайте се да го направите наистина добре. Сигурно ви липсва опит, но имайте предвид, че когато съпругата целува своя мъж — тя трябва да стопи с жар неговата гордост, а това не може да стори една срамежлива братска целувчица.

За един миг ѝ се щеше да забие нокти в хилещото се лице, но вместо това тя само изсъска:

— Да не би да мислите, че никога не съм целувала мъж?

Шана се наведе още по-напред, гърдите ѝ се притиснаха в неговите, тя събра цялата си фантазия на помощ, наведе полуотворени устни и ги прокара бавно и горещо по неговата уста. Тя широко отвори очи, когато устата на Рурк се отвори под нейната, вкопчи се в устните ѝ и езикът му проникна в нея. Ръцете му обгърнаха тялото ѝ и почти я задушиха в прегръдката си. Светът на Шана се олюля и когато той бавно се извърна — с глава на раменете му — тя се озова наполовина под неговия скут. Настойчива, искаща, безогледна бе устата му ограбваща дъха ѝ, както и самообладанието ѝ. Завладяна, Шана се остави да я понесе дивият бяг на сетивата. Тя усещаше под тънката си риза топлината на неговите твърди мускули, как гръдта му се напруга под допира от нейните гърди и как под разтуптяното ѝ лудо сърце бие неговото.

Лицето на Рурк бавно се отдръпна назад. Треперейки с цялото си тяло, Шана се помъчи да се овладее и въздъхна. Тя се опита да се освободи от неговата хватка и седна на скута му.

— Сделката сега приключена ли е, милорд? — попита тя с несигурен глас.

Рурк ѝ подаде безмълвно свидетелствата, тя ги постави на сигурно място в маншона си. Сега с удоволствие би слязла бързо от скута му, но ръката около ханша ѝ я държеше здраво и тъй като и обръчите на кринолина ѝ пречеха, тя не би могла да се отскубне

напълно от неговата хватка. Погледът ѝ потърси златната жар на очите му.

— Изпълних ли моята част от сделката? — попита тя още веднъж.

— Що се отнася до предаването на тези документи — да. Но сега бих искал да поговорим за главната ни сделка, за пакта, който сключихме в моята килия.

Шана се изправи в ръцете му — но те я държаха здраво обгърната, притиснаха я към сърцето му и той дрезгаво прошепна на ухото ѝ:

— Не можете ли да си представите какво е да си затворен в малка мрачна килия, да преброиш хиляди пъти камъните, докато научиш наизуст дължината, височината на всеки; дните, които са отминали да виждаш само като изчегъртани в стената чертички и да знаеш, че следващият ден няма да е нищо повече от една чертичка, че всеки миг те отнася все по-близо до бесилото, до тази примка, която ще се стегне около врата ти, и ти се питаш безпомощно всеки ден, дали болката ще е ужасна, или ще премине бързо — да, Шана, можете ли да почувствате какво е това? И тогава изведнъж като светкавица в този тесен, мрачен свят навлиза красота като вашата и носи мечтата за една надежда. Да, Шана, великолепно моя съпруго, още в килията си жадувах за вас — и сега ви се кълна: още преди тази врата да се отвори отново, вие ще сте станали напълно моя!

И Рурк вече бе пхнал ръка под полите ѝ, пареше я високо горе между бедрата. С вик тя впи ноктите си в неговата ръка — но пръстите на другата му ръка вече освобождаваха връзките на гърба на роклята ѝ.

— Рурк! — извиваше се тя и избута ръката му настрани.

Като по чудо броят на ръцете му сякаш се умножи, тя ги усещаше сега навсякъде по тялото си. И както се извиваше и бореше, роклята ѝ се бе изхлузила под нея и сега лежеше с оголен задник на неговите хълбоци, а през коприната на неговата одежда слабните му напиреха към нея. В същото време ръцете му се освободиха окончателно от нейната защитна хватка, плъзнаха се по ханша ѝ и го притиснаха здраво към него.

— Сър, вие не сте джентълмен! — задъхваше се тя възмутено.

— Та как можете да очаквате, че ще срещнете джентълмен в затвора!

— Вие сте мошеник! — проплака тя и отново започна да се бори с ръцете му.

Рурк се засмя тихо и горещият му дъх погали шията ѝ.

— Аз съм просто един съпруг и съм изпълнен от горещото желание да изпълня съпружеските си задължения.

Тя се опита да достигне до прозореца, да го отвори и да изкрещи, но напразно. Сега ръката му лежеше на покритата ѝ гръд: ръката ѝ като сокол литна през въздуха и в пълния си полет беше спряна току пред неговото ухилено лице. Бе я хванал здраво, но внимаваше да не ѝ причини болка и без особено усилие постави двете ѝ ръце зад гърба. Шана си пое въздух, за да превърне бясното си възмущение във вик, но устата му вече се притискаше към нейната. Сетивата ѝ се извиваха по една все по-бързо извиваща се спирала, главата ѝ още се противеше да потъне напълно в омаята на неговата целувка.

— Рурк! Почакайте! — простена тя тихо, когато устните му най-сетне я оставиха. Пръстите му сега развързваха връзките на ризата ѝ, освобождаваха гърдите ѝ.

— Не, Шана — сега ще ми се отдадеш, сърцето ми! — промълви той с тих глас в горещото ѝ ухо. Лицето му се наведе и устата му прокара палеща следа по нейните гърди, разпали вътрешността ѝ.

— О, Рурк! — стенеше тя шепнешком. — О, не... моля. — Не можеше да си поеме по-дълбоко дъх. — О, Рурк... о... престанете!

Горещината я завладяваше, кожата ѝ сякаш гореше отвътре. Ръцете ѝ сега бяха свободни, но вече не можеха да правят нещо друго, освен да притискат главата му още по-силно към гърдите си. Той се помръдна, горещ, похотлив и твърд между бедрата ѝ. Опита още един кратък бунт на размиващата се благопристойност, за последен път да се спаси от члена му, който търсеше, но и познаваше пътя към нея.

— О, любима, любима! — проникна още веднъж дрезгавият му глас в нея, ръката му хвана нейната и я поведе към него, а слабите му пръсти се обвиха около нея. — Аз съм мъж. От плът и кръв. Не съм чудовище, Шана.

Устата му бе отново върху устните ѝ, езикът му бе настоятелен, докато нейният не го посрещна, отначало колебливо, после радостно, после най-сетне и със страст. Рурк притискаше Шана в кадифената тапицерия. Наистина разумът ѝ още се бунтуваше, но страстта ѝ шепнеше насърчително: остави го да стигне докрай... остави го...

И той влезе в нея, отначало с остра болка, която я прониза, изтръгна от устните ѝ вик, последван от топлина дълбоко в нея, която я разтърси, тя трепереше от сладострастие, изплака. Той започна да се движи, целуваше я, галеше я, любеше я...

Изведнъж, от външния свят до тях проникна тътнещият глас на Питни, конете намалиха ход, каретата заподскача по-бавно. Проклинайки, Рурк вдигна глава, каретата вече почти спираше. Викът на Питни срещна ответ от друг един глас, това бе третият слуга, който бе останал назад със затворническата карета.

— По дяволите — простена Рурк в болезнено отчаяние. — Проклетата да си и ти, коварна кучко! — извика той, грубо се откъсна от нея и я бутна настрана. — Знаех си, че няма да изпълниш сделката!

Със страхотна бързина Рурк си навлече дрехите, а когато ѝ захвърли в лицето яда си с разяждащите думи, лицето му се разтегна в дива презрителна гримаса. В мътната светлина на фенера погледът му попадна на разголените ѝ гърди, върху бедрата, които потреперваха голи в сумрака.

— Закрийте се най-сетне! — извика той язвително. — Или искате сега да предоставите мястото ми на слугите?

На Шана ѝ остана време точно колкото да се обвие плътно в палтото си, когато вратата вече се отваряше и огромният пистолет на Питни се насочи в безмилостна заплаха към сърцето на Рурк.

— Излизай!

Всичко в Рурк се бунтуваше. Беше блъскан и стъпкван, бит и дразнен, възбуден и после в най-върховния момент унизително измамен. Дрезгав вик се изтръгна от гърдите му и преди някой да може да усети, той изби с крак пистолета на Питни и с пълна сила се блъсна в гърдите му. Ударът на сблъсъка отпрати и двамата в калта, слугите извикаха.

— Хванете мошеника! Хикс ще ви откъсне главите!

Нервите на Шана се сгърчиха конвулсивно, когато се нахвърлиха върху му. Пазачите бяха едри, широкоплещи и мускулести, Хикс ги бе избрал заради физиката им, за да могат да го върнат в затвора, всеки от тях бе по-едър от Рурк, а най-едър от всички бе Питни. Но Рурк, без съмнение трениран в хиляди сбивания, се оказа много по-маневрен. Биеше се като луд.

Мина известно време, докато му надвият, но дори и тогава той едва ли бе по-изранен от своите пазачи. Двама го държах на колене в калта, докато третият побърза да му сложи веригите.

Питни седеше до тях и се опитваше да си махне калта от палтото, масажираше си раменете, сякаш го боляха силно. Поглеждайки нагоре, той се спря, като видя лицето на Шана в светлината на фенера, и проследявайки погледа му, и пазачите прекъснаха работата си. Третият слуга пристъпи, за да се извини най-покорно.

— Извинете ме за закъснението, мадам, колата ми затъна в калта, иначе, както бе уговорено, щях да ви посрещна по-рано.

Рурк бавно повдигна лице и се вгледа в очите на Шана. Лицето му бе подуто, от ъгълчето на устата му капеше кръв. Нещо стисна Шана за гърлото, отстъпвайки назад в сянката, тя смъкна качулката си, не смееше вече да го гледа в лицето.

— И ако някога милостта господня падне върху ми — проскърца от необуздан гняв гласът му, достигна до нея, — ще се постарая да си изпълните задълженията по сделка!

Една месеста ръка му затвори устата. Шана трепна, когато чу тъпия удар, и когато посмя да погледне отново, Рурк висеше в ръцете на слугите. Те сега окончателно го оковаха и го хвърлиха в другата карета. Резето хлопна след него, на малкия прозорец с решетки се показва още веднъж едно кърваво лице.

Шана се отпусна на кадифената седалка и се опита с треперещи пръсти да оправи дрехите си. Ако не вземеше предвид това, че се наложи да жертва девствеността си, планът бе изпълнен точно по нейното желание. Но въпреки това тя не изпитваше никакво чувство на задоволство. Една потискаща празнота бе легнала над всичко, измамата тегнеше като тежък товар на душата ѝ. Младата ѝ плът изгаряше от копнеж, който не бе познавала досега, но за който нямаше никаква утеха. Под широкото ѝ палто раменете ѝ бяха болезнено празни.

Вратата бавно се затвори. Когато Питни се изкачи на капрата, каретата леко се разтресе. Конете потеглиха и когато колата забърза в мрака, разпръсквайки на всички страни фонтани кал, откъм затворническата карета още веднъж се дочу яден стон в нощта. Изведнъж на Шана ѝ се стори, че Рурк може би наистина е луд.

Потресена, Шана затвори очи, притисна ушите си с ръце. Но ужасяващата картина на неговото окървавено лице бе дамгосана в съзнанието ѝ.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Необичайно мъртвило тегнеше по коридорите на затвора. След това една тежка порта на замъка се отвори с трясък, издрънча резе; шум на тътрещи се крака и нещо, което влачат по пода, нарушиха тишината.

Хикс се стресна, както дремеше, студена пот изби на челото му и с изцъклени от ужас очи той впери поглед в опърпаната парцалива сянка над себе си.

— Не! Не! — промърмори дебелият управител на затвора умолително, докато се бореше със засуканите одеяла, и вдигна дебелите си пръсти, за да се предпази от злите духове.

— Боже, Хикс, осъзнайте се!

Очертах се контурите на сянката и тя заприлича на човек. Той разпозна мъжете наоколо и мозъкът му слабо се проясни. Но ето че нов ужас се изписа на лицето му, когато видя състоянието на слугите си.

Джон Крадок посочи към заловения.

— Искаше да избяга проклетото му куче. Трябваше здраво да потичаме, за да го хванем.

— Да потичате... — изпъхтя Хикс, тлъстото му тяло се поклати насам-натам, докато почувства пода под краката си, след това изпитателно погледна недодяланите си грубияни. Крадок дъвчеше наранената си горна устна, Хедли имаше синина под окото си, третият опипваше раната на брадичката си.

— Бог да ни е на помощ, ако тоя се изправи на краката си.

С видимо задоволство управителят на затвора огледа със свинските си очички раните на Рурк.

— Изглежда мислехте, че ще можете да излъжете палача? — изхълца той през дебелите си устни. — Басирам се, че твоята проститутка хич няма да се разтревожи, ако ти метна сега въжето на шията.

Рурк чакаше мълчаливо и не обърна внимание на предизвикателството на Хикс.

Мистър Хедли постави внимателно ръка на посинялото си око.

— Не беше никаква стара курва, беше гиздаво мадамче, а той беше луд по нея. Не бих имал нищо против и аз да се покефя с нея.

Хикс хвърли ехиден поглед към Рурк.

— Разпали те, нали? И имаше сватба, но без брачно ложе, ха! Така ти се пада, леке такова! — Той вдигна камшика, който изплющя по раменете на задържания. — Хайде, кажи ни името. Може би очаква повече, отколкото можеш да го вдигнеш. Хайде. Как се казва?

— Мадам Бошан, струва ми се — отвърна Рурк презрително.

Надутият надзирател изгледа продължително Рурк, камшикът изплющя в ръката му и тогава каза:

— Е, тогава отведете Негово Благородие до покоите му. И му оставете белезниците, не бих искал после да липсва нещо. Сигурно скоро някой ще се погрижи за него.

Два дни по-късно надзирателят бе събуден по много груб начин рано сутринта. Силно тропане на вратата, шумно оригване освободи гърлото му, така че можа да излее яда си от грубото смущаване на спокойствието му.

— Идвам вече, вол такъв! — изрева той. — Да не искате да изкъртите оградата?

Хикс напъха късите си дебели крака в три четвърти панталони, без, разбира се, по някакъв начин да прикрие прилично края на нощницата си. Пъшкайки, повдигна настрана мандалото, изтегли тежката порта към себе си. С широко отворена уста се втренчи в мускулестото туловище на мистър Питни.

Питни държеше в широката си лапа обемист вързоп с дрехи, както и кошница с лакомства, чиито приятен аромат изпълни устата на мистър Хикс със слюнки.

Питни тежко крачеше в стаята на надзирателя.

— Идвам от името на мадам Бошан, за да видя как е здравословното състояние на нейния господин съпруг. Разрешавате, нали?

Хикс не виждаше друга възможност, освен да кимне утвърдително, и откачи ключа на затвора от стената.

— Трябваше да приковем този лумпен с вериги за стената — бърбореше той. — Държа се тука като бесен. И досега не се е докоснал до това, което изпратихте последния път. Както и преди взима само вода и хляб и ни зяпа, когато занесем нещо ново. Ако можеше да ни докопа, щеше да ни изпрати на оня свят — или щеше да направи с нас същото, до което се стигна накрая.

— Заведете ме при него! — скара се Питни.

— Добре де, тръгвам вече.

Бягането и квиченето на уплашените от светлината на фенера плъхове, изглежда бе единствената проява на живот в тъмната мъждукаща светлина на килията. Неподвижното тяло, което лежеше на нара, не помръдна. Тогава Питни видя затворените белезници на ръцете и краката и тежката верига, която висеше от желязната примка около врата на затворника до стената. Питни направи мрачна гримаса.

— Много ли ви драха? — попита той.

Фигурата се изправи малко, очите на Рурк блеснаха в сумрака.

— Моята господарка ви изпраща чисти дрехи и пита какво може да направи за вас.

Рурк се изправи, с ръцете си повдигаше дългата верига да не тежи на халката около врата му. Месото на врата бе червено, кожата бе ожулена. Раните по лицето и тялото бяха много пресни, за да са отпреди сватбата, разкъсаната риза разкриваше отвратителни следи от камшик. Рурк не даде знак, че думите на Питни са стигнало до ухото му — той беше като лъв в клетка и в един момент Питни почувства при цялата си сила и големина зловещ страх от него. Питни поклати глава; бе се запознал с този Бошан като мъж — а това, което беше сега пред него, беше само разкривеното му изображение, предизвикващо отвращение.

— Ето! — извика той. — Вземете дрехите, яжте от храната. Измийте се. Бъдете мъж, а не животно.

Рурк спря да ходи напред-назад, застана полунаведен пред Питни, загледа втренчено в него като мишка в капан.

— Оставям ви тези неща тук. — Той остави каквото носеше на масата. — Не е нужно...

Ядно изръмжаване го предпази, той скочи назад — завързаните ръце бяха замахнали. Ударът бе улучил масата и с трясък я разчисти.

— Не искам подаяние от нея! — изплю се Рурк, ръцете му се вкопчиха в масата, а веригата, която водеше до врата му, се изпъна, когато се протегна напред.

— Подаяния? — попита Питни. — Това е сделка, която сключихте, и моята господарка желае да я изпълни.

— В сделката има повече, отколкото вие знаете! — извика Рурк. — Това, което ми носите, е смешна добавка! — Той запрати юмрук по масата, от дъските отхвъркна треска. — Предайте на господарката си, че един ден ще изпълни сделката изцяло, ако ще и да е в ада!

Питни не желаше да слуша обиди за господарката си. Той се обърна и излезе.

Вратата на затвора се затвори с метален звън, в килията настъпи тишина. Отекваше само дрънченето на веригите.

Посланието на Рурк, предадено без украса, предизвика у Шана изблик на негодувание. Питни я наблюдаваше мълчешком, докато тя крачеше ядосано в салона.

— Щом не иска друго! — Шана вдигна ръце. — Искан да му помогна, доколкото може. Вече не зависи от мен. Кой ли ще го е грижа след няколко дни!

Питни превъртя триъгълната си шапка в ръцете си.

— Момъкът, изглежда, мисли, че му дължите още нещо.

Шана се въртеше наоколо, синьо-зелените ѝ очи святкаха.

— Тоя надут пуяк! Какво ме вълнува какво си мисли той. Щом е толкова горд, нека го обесят като иска. Както си постелеш...

Тя спря изведнъж, изчерви се и се обърна, да не я види Питни.

— Аз мисля — тя търсеше думи, за да замаже намека с постелването, който засягаше и нея, — все пак той не е ли убил едно момиче?

— Той е като обезумял — отбеляза с дълбока въздишка Питни. — Не се докосва до вашето ядене, иска само хляб и вода.

— Ах, замълчете! — Шана започна отново да ходи напред-назад. — Смятате ли, че искам да знам! Той сам си избра съдбата, тя вече бе поела своя ход, преди да го познавам. Не е ли достатъчно лошо да трябва и да присъствам на погребението, като винаги ще си спомням как е умрял! Бих искала да съм си вкъщи. Мразя този град!

Шана се спря внезапно и погледна Питни.

— „Маргарита“ вдига котва още тази седмица. Уведомете капитан Дюпре, че искаме да отплаваме с него за дома.

— Баща ви беше предвидил за връщането ви „Хамстед“. „Маргарита“ е малък кораб...

— Нима не знам? — вметна Шана. — Най-малкият кораб от флотата на баща ми. Но „Хамстед“ ще отпътува едва през декември, а аз искам веднага да замина. — Очите ѝ блестяха пресметливо. — Освен това има предимството, че мистър Ралстон ще трябва да побърза със сделките си, ако иска да ме придружи за вкъщи при баща ми. И така едва ли ще има време да си пъха носа в обстоятелствата около моята сватба. Бог да ни е на помощ, ако някога ги научи.

Питни кимна безмълвно и излезе. Камериерките се прокрадваха мълчаливо из къщата. Шана се почувства изведнъж съвсем сама. Потиснато се отпусна на стола до малката си писалищна маса. Образът на Рурк, както ѝ го описа Питни — отслабнал, раздърпан, окован, полудял, пребит — се размеси с образа на мъжа, когото помнеше от стъпалата пред черквата. Тя се питаше какво можеше да промени така един мъж. Но тогава тя видя и разкривеното лице, което се притискаше към прозорчето на затворническата кола, чуваше виенето от болка и яд, което я преследваше цялата нощ, докато се връщаше у дома. Не, отговорът ѝ бе добре известен. Сетивата ѝ жестоко си играеха с нея. Изведнъж тя се оказа тази, която бе измъчвана и изтезавана в окови, безпомощна и осъдена, предадена, без надежда. От устата ѝ излезе лек вик, за кратко време почувства самата тя горчивата ярост, която е обладала Рурк. Ядосано се откъсна от тези образи, обеща си да не се поддава никога повече на тях, да приспи съвестта си.

Слънцето изпращаше през прозореца лъчи с необичайна сила. Беше свеж, прохладен ден със синьо небе, рядкост за Лондон по това време. Свеж бриз задуха от морето, прогони облаците и пушилката от града и доведе даже слаб мирис на сол. Но Шана едва забеляза ясният ден. Тя бе втренчила немиждащ поглед над писалището, с перо в ръка и фин пергамент пред себе си, ужасена, тя се готвеше да пробва новото си име на листата.

Шана Бошан

Шана Трейхърн Бошан

Шана Елизабет Бошан

— Мадам Бошан! Мадам... Мадам Бошан...!

Постепенно тя осъзна, че я вика един глас извън нейните мисли. Тя вдигна поглед и видя камериерката си да стои на вратата с дрехи в ръце, предимно дебели зимни неща.

— Ах, вие ли сте, Хергъс! Какво има?

— Питам се — започна Хергъс, — дали трябва да опаковам тези неща за връщането ни вкъщи, или да ги скатая добре за следващия път, когато дойдем в Лондон.

— Не оставяй нищо тук. Дълго време няма да се върна. Прибери ги в някой голям скрин.

Шотландката кимна, но гледаше угрижено.

— Добре ли се чувствате? Искате ли да си отпочинете?

От мъчителния момент, когато Шана — заедно с Питни — съобщи на смутената домашна прислуга едновременно за сватбата и овдовяването, Хергъс бе много угрижена.

— Добре съм, Хергъс — каза Шана леко и потопа перото си в мастилницата.

Стъпките на прислужничката отекнаха в помещението. Шана отново прокара перото по пергаментата. Но душата ѝ не бе при смелото перо. Стана ѝ горещо, бузите ѝ пламнаха, когато в нея се надигнаха спомените за прекараните с Рурк часове. Шана потопа перото в мастилницата, скочи от стола, прокара ръце по виненочервената си кадифена рокля, като че да отхвърли спомена за едно стегнато, твърдо тяло, което се притискаше към нея; и когато вдигна пергаментата, за да го скъса, тя осъзна: бе нарисувала не само новия си подпис с *неговото* име, а и неговото лице. Цялото ѝ същество се възправи срещу силното иго на забравата, което той ѝ налагаше, и тя извика:

— Мерзавец, яд го е само, че не му дадох шанса да избяга! Защото това сигурно беше единственото му намерение — да остане с мен насаме, за да може още по-лесно да избяга. За нищо друго не е искал да ме използва, и нека това, което направих, не ме плаши в бъдеще. Просто няма повече да мисля за него!

Но още щом отиде до прозореца, за да погледа в слънчевостудения зимен ден, пред очите ѝ се появи отново милото иронично

усмихващо се лице с кехлибарените му очи и превърна кратката победа над собствените ѝ чувства в жалката ѝ противоположност.

По-рано отколкото мислеше, Шана трябваше да се срещне с мистър Ралстон — заместника на баща ѝ, от когото се страхуваше. Само няколко часа по-късно пред градския палат на Трейхърн в Лондон спря мръсна от дългото пътуване карета. Шана, която седеше на прозореца, за да погледа, потънала в тежък размисъл слънчевия следобед, видя Джеймс Ралстон да слиза от ландауера. Един миг той застана, погледна нагоре към горните етажи, арогантно плесна по ботушите си с камшика, който носеше винаги със себе си. След това влезе в къщата.

Тя с досада набърчи нос, тъй като беше доста неприятно, че той идваше, преди да е обесен Рурк. Тя изтича през помещението, хвърли се в дълбокия фотьойл пред камината и се постара да си постави маската на траур, което естествено ѝ се удаде много трудно. Но изведнъж се сети, че на добрия Питни винаги му се насълзяваха очите, щом вземеше една щипка енфие; тя скочи пъргаво до масата за чай, където видя табакерата на верния прислужник, и смръкна нужната доза от праха. Гласът на Ралстон, който даваше указания на камериерките къде да поставят пътните му чанти, нахлу от преддверието.

— Боже мой! — изпъшка Шана, когато емфието като че щеше да ѝ разцепи главата. Трябваше да киха, киха, киха.

Но когато Ралстон пристъпи в покоите ѝ, Шана стоеше, както възнамеряваше, като предизвикващо съчувствие олицетворение на скръбта — сълзите течаха като порои по лицето ѝ, очите ѝ бяха червени, като че ли бе плакала с часове. Докосваше изискано носа си с кърпичката и хлипаше високо и сърцераздирателно.

— Мадам? — се чу смутено, когато той се приближи. Изражението му бе напрегнато, като че ли се опитваше да скрие яда си, а ръката му нервно барабанеше по камшика.

Шана вдигна поглед, избърса с кърпичка потока сълзи, пое си дълбоко въздух, тъй като гърдите ѝ горяха като огън.

— Ах, Ралстон, вие ли сте. Не очаквах...

Той я прекъсна нахално.

— Бързах, нещо по-лошо да не...

— Ах, Ралстон, ако бяхте дошли по-рано... — хлипаше Шана престорено.

— Мадам! — Тонът му бе делови. — Първо пътят ми ме отведе при „Маргарита“, за да стифирам бързо спасената стока от потъналия ни кораб, но там трябваше да дочуя много странно известие. Вие сте заповядали на капитан Дюпре да извърши приготвяне за вашето завръщане у дома с неговия кораб и освен това трябваше да науча, че по време на краткото ми отсъствие сте станали както съпруга, така и вдовица. Правилно ли съм разбрал, или този френски мошеник иска да ме вземе за глупак?

Шана избърса ефектно очите си.

— Това е тъжната истина, Ралстон.

— Мадам...

— Мадам Бошан. Мадам Рурк Деверъл Бошан — уведоми го Шана.

Ралстон се покашля кратко.

— Мадам Бошан, трябва ли да разбирам, че за една само седмица успяхте да си намерите съпруг по ваш избор, нещо, което считате цяла година за невъзможно?

— Толкова ли е невероятно, Ралстон? — постепенно ѝ ставаше трудно да прикрива яда си.

— Мадам, при всяка друга жена не бих се съмнявал в тази възможност.

— А при мен, мистър Ралстон? — Шана повдигна вежди. — Не ме ли считате способна на любов?

— Не е това, мадам — отговори той предпазливо, като си спомни многото благородници, които той самият ѝ бе представил за одобрение, с надеждата, че един от тях ще получи благоволенieto ѝ и след сватбата ще уважи оказаните услуги за сватосването с част от зестрата. — Разбира се, винаги съм бил на мнение, че подбирате повече от другите.

— Така е — отговори тя дръзко. — Иначе отдавна щях да съм се излъгала, ако избях някой друг, а не моя горещо обичан Рурк. Но иронията на съдбата поиска да загубя така бързо това, което така късно намерих. На обстоятелствата за смъртта му, което сигурно ще разберете, не бих искала да се спирам. Ах, как бързо ми бе изтръгнат

животът му, едно спъване при излизането от нашата каляска... и най-обичаният ми Рурк вече го нямаше. — Тя изхлипа.

— Наистина ли споделихте вече ложето с него?

Шана повдигна златокъдравата си главичка с добре изиграно възмущение.

— Мистър Ралстон! Да нямате намерение да ме обидите с вашата грубост? Или не отговаря на обичая мъж и жена да спят заедно в първата брачна нощ?

— Извинете, мадам! — Ралстон почервения, когато осъзна колко е опасен въпросът му.

— Не мога да приема, че се съмнявате в думите ми, и се обиждам, че ме притеснявате. Но тъй като проявявате така безсрамно любопитство, искам да ви уверя, че не съм вече девица и че може да се очаква и дете. — След като каза тези думи, лицето ѝ посърна, защото се замисли дали не носи под сърцето си семето на Рурк. Срещата бе много кратка, но възможността съществуваше. В никакъв случай обаче тя не желаше да отгледа дете без баща. Тайно броеше дните, когато щеше да се разбере.

Ралстон естествено трябваше да тълкува по друг начин фасоните ѝ. Шана можеше много лесно да накърни изгодните му отношения с нейния могъщ баща. Така че загрижеността в гласа му беше искрена.

— Мадам, нямах намерение да увеличавам мъката ви. Впрочем — изглежда с всичка сила бе стиснал камшика си, тъй като кокалчетата му бяха побелели, — впрочем трябва да взема предвид, че господин баща ви ще ми постави въпроси, мадам Бошан. Трябва да ви помоля да ми дадете сведения на кое място се извърши бракосъчетанието, трябва да проверя брачните удостоверения. Името Бошан в Лондон е много известно, но има неща, в които трябва да се уверя, а наистина не е прилично да почукам на вратата на семейството, за да взема сведения, още по-малко, когато там има траур. Няма какво да се прави, за да задоволя справедливото любопитство на господин баща ви, трябва да се уверя във валидността на бракосъчетанието.

Шана се показва външно спокойна.

— Наистина, сър, не може да се приеме, че баща ми ще вземе само моите думи за истина. — Известна ирония се чувстваше в гласа ѝ. Шана изшумоля през стаята и взе от писалището пакет пергаменти,

които бе получила за една целувка и девствеността си. — Ето ви доказателствата.

Ралстон бе вече до нея, взе пергаментите и развърза огненочервената връзка. При това погледът му попадна на листа, който лежеше на писалището. Ралстон посегна, тя искаше да му го вземе, но той нахално не ѝ го върна. Наблюдаваше лицето, което Шана бе нарисувала, изпълнена с омраза и любов, поддала се против волята си на спомена за жадувания мъж.

— Вашият починал съпруг?

— Дайте ми го. — Шана кимна.

— Господин баща ви сигурно ще се заинтересува.

С бързо движение Шана му измъкна листа и го нахъса.

— Но, мадам! Защо правите това? Аз вярвам, че той е притежавал всички онези качества, които вие превъзнасяте. И действително е спечелил сърцето ви, както уверявате.

— Така е — каза тя изтощена. — И неговата смърт ме трогна така, че не мога да понеса да гледам портрета му.

Слънчево време разкраси и следващата сутрин. Когато Ралстон слезе от своя ландауер, леден вятър плющеше покрай зидовете. С дръжката на камшика си той зачука на вратата, докато се обадиха.

— Отворете! Имам работа с надзирателя! — извика той заповеднически.

Изтрака ключ, желязната порта се отвори, един пазач поздрави и поведе Ралстон през дългите коридори, докато намериха надзирателя.

— Ах, да, добрият стар мистър Хикс! — възкликна Ралстон. — Слушайте. Научих, че трябва да се върна на острова по-рано, отколкото очаквах. Пуснете ме да видя има ли още добра стока за мен.

Дебелият кършеше тлъстите си пръсти.

— Но, мистър Ралстон, освен това, което вече си подбрахте, няма нищо друго.

— Не ме мамете, мой мили — засмя се Ралстон. — Винаги ще се намерят няколко стройни млади длъжника, един или двама крадци, които биха искали да избягат от тази дупка. Вие знаете, че моят господар плаща добре. — С камшика си побутна мистър Хикс по

дебелото шкембе. — Какво ще кажете за няколко хубави монети, предназначени за вашата кесия, винаги готова да ги поеме?

— Но, господине, кълна се — ухили се Хикс плачевно, — нямам вече нищо.

Търпението на Ралстон се изчерпи както винаги бързо.

— Последната партида, която ми продадохте, ще издържи едва една или две години в плантациите със захарна тръстика. Впрочем, при нас в Карибския басейн не са без значение и стройни жени и здрави деца. — Тънкото му лице прие многозначителна физиономия. — Е, как е? Господарят ми ще ме рендоса, ако не му заведе нещо по-добро.

Разговорът бе прекъснат от трополене пред стаята на пазача, тежката врата към главната сграда се отвори. Напред излезе един пазач, след себе си влачеше дълга верига, за която бе вързан един мъж, когото притискаха толкова много железни окови, колкото можеше да носи. Следваше втори пазач, който държеше в ръцете си друга верига, също вързана към затворника. Лицето на задържания бе преобразено от едно подуто око и кървяща уста, следи от най-пресни мъчения. Той се препъна в железата по краката си и тази несръчност му докара нагъл удар в ребрата. От изранените му устни се изплъзна кратък стон. Двамата пазачи бяха тръгнали с поверения им към вътрешния двор, но Ралстон, който добре разбираше от роби, ги спря с ръка.

— Стоп! Спрете! — Той изгледа строго Хикс. — Вие сте истински хитрец! Тоя задържахте, за да покачите цената!

Ралстон се приближи, за да прецени задържания, след това се обърна към надзирателя:

— Не си правете шеги, човече. Този ми трябва. Кажете веднага цената. Какво искате за този нещастник?

Хикс изсумтя, за малко да припадне.

— Но точно този не мога да продам! Утре трябва да го обесят. Сега отива в общата килия при тези, които отиват утре на въжето.

Ралстон изгледа дълго Хикс, като при това удари с камшика по ботушите си.

— Хайде, Хикс... Познавам ви — както и чудесата, които можехте да предизвикате по-рано. Една прилична сумичка за този тип и...

Надзирателят щеше да се строполи, така трепереше, разкъсван между алчността и дълга.

— Не става. Този е убиец. Осъден на смърт от съда. Трябва да подпиша предаването на екзекутора, а името му е...

— Името не ме интересува — напираше Ралстон. — Ще му дадем ново име.

При това предложение лукаво огънче светна в очите на Хикс. Ралстон не пропусна този момент.

— Ето, виждате ли? — ухили се Ралстон. — Размърдайте си мозъка. Кой ще научи за това? Кой го е еня кого беси, щом броят на обесените е точен? А това ще ви донесе... — Той доближи устата си до неизмитото ухо на надзирателя. — Е, да кажем, 200 лири в джоба ви, две пени за пазачите и никой нищо не е видял.

Алчността блесна в очите на Хикс.

— Щом е така — мърмореше той повече на себе си.

— Имаме дори един мъртвец, един стар мъж, който лежа години наред в затвора, забравен от света, почина миналата нощ. Да, така може да се нареди работата. — Той се ухили на Ралстон и прошепна: — Двеста лири за такъв като този там?

— Разбира се — кимна Ралстон. — Той е млад и здрав. Ще вдигнем котва след няколко дни, но дотогава трябва да ми го криете. Има ли семейство, което да иска тялото му? — Хикс кимна, но Ралстон продължи:

— Добре, на роднините дайте утре умрелия старец, за когото говорехте, в затворен сандък, съответно с печат на съда, за да не посмее никой да го отвори, а нашето момче ще си го взема заедно с другите, които купих миналата седмица, един ден преди да отпътуваме. До тогава се отнасяйте с него добре, за да мога да го ползвам отново колкото е възможно по-скоро. Разбрахте ли добре всичко?

Надзирателят кимна усърдно, така че сланините по врата му се разтресоха.

Ралстон се усмихна радостно, когато се върна при каретата. Защото сметката изглеждаше така: двеста за Хикс, но на Орлан Трейхърн ще вземе за такъв екземпляр хиляда и петстотин, за собствения му джоб останаха хиляда и триста. За студения предобед това не бе никак лошо. Ралстон си тананикаше на ум някакъв шлагер, докато каретата го караше към градския дворец на Трейхърн.

Беше двадесет и четвърти ноември, когато Питни се отправи към Тайбърн. Не бе по вкуса му да гледа обесен човек, а когато почувства, че му е необходима подкрепа, сви в една кръчма и поиска високо една халба кафява бира. Както винаги в дните на бесене, по пътя за Тайбърн се стичаше народ, а кръчмата гъмжеше от зяпачи, които чакаха началото на представлението. Едно-единствено столче бе празно и така Питни седна до слаб мъж, червенокос шотландец, около четиридесетгодишен. Мъжът, затънал вече доста дълбоко в джина, се усмихна на Питни уморено. Питни нямаше никакво желание да води разговор, но тъй като шотландецът имаше някаква трагична съдба, Питни седеше търпеливо и мълчаливо кимаше от време на време, докато нещастникът изливаше сърцето си.

Но изведнъж с проклятие на уста Питни скочи, грабна триъгълната си шапка и се втурна от кръчмата към бесилото.

Народът се тълпеше плътно, няколко пъти Питни отхвърли цели гроздове от хора, за да си пробие път през навалищата. Той стигна до мястото, където пазачите от затвора подканяха арестантите да слизат от колата. Напразно се взираше той за Рурк Бошан.

Когато наблизко му дойде един слуга от затвора, Питни го хвана за яката.

— Къде е момчето от колониите, Рурк Бошан? Няма ли да го бесят днес?

— Махай се, глупако, бягай и си гледай работата!

Широката лапа на Питни изтегли пазача нагоре, така че се загледаха очи в очи.

— Къде е Рурк Бошан? — ревеше Питни. — Казвай, ако не искаш да ти извия врата!

Очите на пазача изхвъркнаха от страх.

— Той е вече мъртъв. Днес сутринта го взеха с колата и преди изгрев-слънце, преди да се събере народът, го обесиха.

Питни разтресе човека така, че зъбите му затракаха.

— Това истина ли е? — изфуча му той в лицето.

— Сигурно е! — Пазачът почти се задуши. — Хикс го докара в ковчег. Запечатан. Семейството може да го вземе. Сега ме пуснете най-после да вървя!

Огромните юмруци на Питни се разтвориха, мъжът се изплъзна и стъпи на краката си, видимо облекчен.

Междувременно Питни удари ядно с юмрук по дланта си и проклинаше наум. След това се обърна на токовете си, забърза не по-малко отпреди обратно към таверната, отвори вратата така, че тя изтрещя. Сивите му очи се стесниха до малки цепки, но колкото и внимателно да оглеждаше препълненото помещение, от шотландеца с червените коси нямаше и следа.

Безкраен се стори на Питни пътят до Нюгейт, а настроението му спадна още повече, отколкото очакваше. Надзирателят Хикс удостовери естествено съвсем точно сведението, което Питни изкопчи от пазача в Тайбърн. Така че не му остана нищо друго, освен да вземе затворения ковчег с надписа отгоре: Рурк Бошан. Джон Крадок му помогна да вдигне сандъка на конската каруца.

Питни взе юздите в ръце и насочи стария си кон към един запустял обор. Там, зад грижливо затворената врата измъкна от сеното един тежък хубаво украсен ковчег и го натовари на каруцата, до сандъка с тялото от затвора.

Трябваше му време, докато накрая успя да завинти нитовите така, че и с неимоверно усилие не би могъл да се отвори капакът на украсения ковчег. Съдържанието му бе така добре запазено срещу всякакво любопитство. От време на време, докато работеше, по лицето на Питни пробягваше особена, тайнствена усмивка.

Пътуването продължи нататък, този път до едно отдалечено гробище, където Питни остави сандъка до прясно изкопан гроб. След това отиде до намиращата се наблизо къща на свещеника, за да го уведоми и да поръча погребение за следващия ден.

Когато Питни прекрачи салона на своята господарка в градския дворец на Трейхърн, Ралстон беше при нея. Питни се смути, тъй като не знаеше как да докладва на Шана пред чужд човек. Той въртеше триъгълната си шапка в ръцете.

— Вашият съпруг... — започна той най-накрая, — мистър Бошан...

Шана се вторачи в Питни, Ралстон повдигна заинтригувано веждите си.

— Всичко е уредено. Свещеникът определи опелото за утре в два часа след обяд — оповести той накрая.

Въздишката на облекчение от устните на Шана премина бързо в хлипане със сълзи. След това Шана сложи ръце пред очите си и избяга — по стълбите нагоре в спалнята си, където бързо тръшна вратата след себе си, като че да се откъсне от света. Тяпа мъка заседна като буца в гърдите ѝ, когато наблюдаваше леглото си, облегнала се на вратата. Един момент тя почти желаше съдбата ѝ да бе взела друг път. Сега вече ролята ѝ на вдовица бе истинска. Погледна се тъжно в огледалото. Очакваше, че ще изпита чувство на триумф. Но странно, не беше така.

„Маргарита“ бе, както и самото цвете, чието име носеше, неголяма и доста просто съоръжена. Беше двумачтова гемия, която бе пусната на вода в Бостън и поради това бе, с двете си мачти, по-дълга, по-ниска и по-тясна от английските си посестрими. Складовите помещения бяха препълнени, всяко ъгълче бе използвано, тежестта притискаше корпуса на кораба дълбоко във водата, главната палуба лежеше още само с няколко сантиметра над паважа на пристана. Капитан Жан Дюпре бе дребен, набит французин, обичан от екипажа си. Вече шест години бе на служба при Трейхърн и ако имаше слабост, то това бе към по-слабия пол. Познаваше всяка дъска на кораба си, всеки ъгъл, всяко къоше под покрива. Макар че „Маргарита“ бе малък кораб, той бе стегнат, чист, прясно боядисан съд, а такелажът му, макар и закърпен, бе снежнобял и здрав.

За северното полукълбо сезонът на пасатните ветрове бе към края си. Цялата стока, която лежеше в складовете на Трейхърн за Лос Камелос, бе разпределена между „Маргарита“ и много по-големия и великолепен „Хамстед“, който щеше да пътува през декември. Помалкият кораб трябваше да натовари множество дреболии, които бяха необходими за ежедневието на острова, а също така и морски въжета от всички размери, смола и катран, както и четири дълги, стройни, грижливо опаковани и стифирани оръжейни дула. Трейхърн ги бе поръчал за отливане в германски оръжейници, а слуховете носеха, че можели да стрелят два пъти по-бързо от всяко друго артилерийско оръдие.

Бледото слънце вече бе залязло, стана студено, от Темза се вдигна лека мъгла. Последните приготовления за вдигане котва на следващия ден бяха бързо извъртени, тъй като, щом след малко сивите

пари над Темза се превърнаха в гъста, опасна мъгла, всякаква работа на кораба и пристанището се прекратяваше. Още вдигаха сандъците на Шана на борда, по-големите бяха за складовите помещения, помалките бяха предназначени за нейната каюта. Каютата на Шана, която трябваше да обитават с камериерката ѝ Хергъс, естествено не бе така голяма, че да могат и двете по едно и също време да се движат вътре. Питни здраво залости с желязно резе вратите отвътре, тъй като Шана и Хергъс бяха единствените жени на борда, а висящото си легло закачи в тесния коридор. Макар че даже само страхът от наказанието, което господарят на кораба Трейхърн би наложил за всяка неприятност, сторена на дъщеря му, би държал всяко чудовище зад решетките, то все пак най-сигурната защита бе самото присъствие на Питни, който на място щеше да го смаже от бой.

Работата на палубата вече почти замря заради мъглата, навсякъде цареше нетърпение. Шана стоеше до Хергъс на перилата и изпитваше заедно с капитана и екипажа същото чувство, но го приписваше на все по-натрапчивото желание да напусне най-после Лондон и да поеме пътуването за дома. И погребението на Рурк потискаше душата ѝ. Извънредно трудно се оказа да обясни на Ралстон защо семейство Бошан не се появи на опелото; най-накрая Шана успя за щастие да се измъкне, като каза, че това е било последното ѝ желание, да се сбогува със съпруга си сама и без да се вдига много шум. Бошан били се съгласили да изпълнят желанието ѝ, тъй като от брака ѝ бяха останали единствено само тези няколко дни с трупа му.

Чакаха Ралстон, а и определените за плантациите на Лос Камелос роби, които трябваше да доведе. Ралстон кръстосваше винаги пред всяко заминаване до последната минута по улиците и вертепите, търсейки нещастници, които се продават на далечни острови, за да избегнат мизерията или някаква друга опасност. В тези времена на относителен мир лесно се намираха такива мизерници, макар че повечето от тях не бяха много полезни. Някои можеха да се купят винаги от затвора за длъжници, но можеха да се използват наистина всъщност само тези, които се надяваха да се поправят в един нов свят. Такива мъже „лорд“ Трейхърн ценеше най-много и често бе възразявал да се сключва договор с мъже против тяхното желание и даваше указания на Ралстон в този смисъл. Но ето че захарната тръстика бе готова по полетата за прибиране и имаше нужда от всякаква ръка.

Шана, трепереща от студа, който проникваше през вълнената ѝ дреха, се сви още повече в зеленото си кадифено палто, вдигна качулката, за да запази русите си къдрици от влагата на мъглата, и зарея поглед по фенерите на корабите и кея, които изплуваха от мрака като далечни малки острови.

Дочу се тропот на колела по калдъръма, Шана се облегна на перилата, когато накрая един впряг затегли тежка кола през гъстата мъгла към кораба. Ландото на Ралстон пристигна веднага след тях, но двете коли бяха само тъмни сенки в призрачната мъгла на пристанището. Шана трябваше да се взира напрегнато, за да разпознае ясно Ралстон, който даваше нареждания за слизание на робите.

Шана се сепна от дрънченето на вериги и изведнъж осъзна, че мъжете бяха оковани един за друг на ръцете и краката. От това товаренето беше трудно, тъй като железата не бяха достатъчно дълги, за да може да слизат човек по човек; те се сгромолясваха, спъваха се и падаха, а надзирателите не можеха да помогнат нито с пръчките си, нито с ругатните си.

— Защо трябва да са оковани? — възкликна Шана възмутена към камериерката си Хергъс и се надвеси над перилата, за да може да вижда по-добре.

— И аз не знам, мадам.

— Е, ще видим дали Ралстон има някакво основание за това — отвърна Шана.

С нарастващо възмущение Шана слезе по пътеката и викна към тъмната сянка на кея, където трябваше да бъде Ралстон.

Ралстон заобиколи и изтича към Шана, за да я задържи.

— Мадам, не вървете нататък. Това тук са обичайните...

— Какво означава това? — раздразнена, Шана искаше да разбере и спря, едва когато застана пред търговския агент на баща си. — Сигурно няма разумна причина, мистър Ралстон, да се третират годни мъже като свине. Махнете оковите!

— Но, мадам, не може.

— Не може? — повтори тя, без да вярва на ушите си и сложи под палтото си ръце на хълбоците. — Навярно забравяте кой стои пред вас! Как си позволявате да ми противоречите?

— Мадам — смути се той. — Тези мъже...

— Не ми излизайте с лъжливи аргументи — отвърна тя остро. — Ако тези мъже могат да бъдат от някаква полза на баща ми, не трябва да бъдат бити, изтезавани и протрити до рани от оковите. Пътуването ще бъде достатъчно сурово изпитание за тях.

Слабият човек полуумоляваше, полупротиворечеше.

— Но, мадам, тук в пристанището не мога да махна веригите. Платил съм доста за тях от парите на баща ви, а повечето биха избягали при минимален шанс. Оставете ме поне...

— Мистър Ралстон! — Гласът на Шана бе твърд, но спокоен. — Казах да се махнат оковите. И то веднага.

— Но, мадам Бошан!

Изведнъж един от робите спря по средата, останалите се спънаха от него, оковите издрънчаха и се удариха един друг по кокалчетата на краката.

Един пазач се спусна и силно изруга.

— Тъпак такъв, хайде, напред! Да не мислиш, че се разхождаш в парка на Ковън Гардън.

Той вдигна камшика, за да удари окования мъж, но срещна погледа на Шана. Тя си свали качулката от лицето — но и робът се отдръпна и сви главата си в раменете, като че се страхуваше повече от нейния поглед, отколкото от всяка пръчка на пазача.

— Вие измъчвате собствеността на баща ми! — извика Шана на надзирателя и излезе вече напред, като че щеше да дисциплинира сама безсрамното момче.

Ралстон сложи ръка на рамото ѝ.

— Мадам, на тези мъже не може да се вярва! — Той бе истински загрижен, защото знаеше какво го очаква, ако се случеше нещо с дъщерята на „лорд“ Трейхърн. — Тези мъже са способни на всичко и просто така биха...

Шана се обърна към агента.

— Свалете ръката си от мен!

Ралстон кимна безпомощно и се подчини.

— Мадам, господин баща ви ми повери вашата сигурност и...

— Баща ми ще ви прокуди от Лос Камелос, ако научи как се отнасяте с тези мъже тука. Не ме вкарвайте в изкушение да му го обясня, мистър Ралстон!

Мускулите на лицето му трепнаха.

— След сватбата си мадам има вече бодли.

— Наистина — увери го Шана. — И те са остри. Внимавайте да не ви убодат.

— Питам се, мадам, защо сте враждебно настроена към мен. Не изпълнявам ли всяка заповед на господин баща ви?

— Прекалено добре — каза тя хавливо.

— В какво тогава греша, мадам?

— В начина, по който изпълнявате заповедите на баща ми, там ви е грешката — поучи го тя и гласът ѝ стана рязък. — Ако имахте и следа от благоприличие.

Той сбърчи ехидно челото си.

— Като например починалия ви господин съпруг, мадам.

Тя с удоволствие би ударила по ухиленото му лице, у нея се надигна сдържана омраза към този мъж. Тя стисна зъби и хвърли поглед назад, където пазачът стоеше нерешително с отпуснати ръце. Робът, който предизвика кавгата със спъването си, изглежда се скри в тълпата от страдалци като него.

От кораба отекна вик през мъглата; капитан Дюпре дойде, тичайки по пътеката, и се отправи към Шана и Ралстон.

— Мон Дьо! Какво става? — питаше той. Той виждаше, че робите стоят притиснати един до друг, и се опита да проумее какво става.

— Вие там оттатък! — подтичвайки леко, той кимна на пазачите и извика: — Качете мъжете на борда, под палубата. Първият сержант ще ви покаже къде.

Виждайки Шана, по загорялото лице на капитан Дюпре се разля широка усмивка, с красив жест размахна триъгълната си шапка, украсена с пера, след което се поклони дълбоко.

— Мадам Бошан, палубата със сигурност не е място за дама, а още по-малко близостта с онези мръсници!

Последният роб тъкмо поставяше крак на кораба.

— Капитан Дюпре — започна Шана с добре пресметната свенливост в погледа и думите, — не мога да понасям гледката на тези вериги. И тъй като мъжете се намират вече на борда, ви моля да им махнете оковите и да се отнасяте човешки с тях.

Върховете на мустачките му се извиха при сърдечно топлата му усмивка.

— Мадам! На вас не мога да откажа нищо. Вашето желание се превръща за мен мигновено в заповед!

— Сър — изръмжа гласът на Ралстон. — Предупреждавам ви! Отговорността за тези мъже нося аз и аз заповядвам!

Капитанът предупреди с ръка.

— Мадам Бошан има право! Никой не би трябвало да носи окови! Освен това веригите нараняват кожата под влияние на солта, и ще минат седмици, докато заздравеят!

Капитанът грабна импулсивно ръката на Шана и я целуна.

— Бързам да изпълня желанието ви! — И изчезна под палубата.

Ралстон изпъшка отвратен. Бе загубил този двубой. Обърна се на токовете си бесен и тръгна с широки крачки.

Със самодоволна усмивка на красивите си устни Шана го видя, че забърза. И като видя, че е сама на кея, прибра полите си и също забърза към борда. Зад нея проехтяха изведнъж тежки стъпки; с туптящо сърце тя се обърна. Беше Питни, значи нямаше причина за притеснение, но усмивката, която той отправи в гърба на Ралстон, даде повод на Шана отново да гадае.

Песните на моряците събудиха Шана преди изгрев-слънце. Тя сънливо повдигна глава от възглавницата, но утринната светлина все още не проникваше през прозорчетата на каютата. От песента и заповедите, които достигнаха до нея от палубата, тя разбра, че корабът се понася по течението на Темза. Леко поклащайки се, корабът потегли свободно и пое по курса, когато вдигна платна и вятърът ги изду. При непрекъснатото клатене на кораба Шана се сви отново в пухените завивки.

Капитанът покани Шана първата вечер да вечеря с офицерите му и Ралстон. Следващите седмици малката компания вечер на капитанската маса стана постоянна и дори беше кулминационната точка на всеки ден от пътуването, поради умението на френския готвач, една или две чаши вино от известна, добре сортирана изба и веселото бърбрене. И Шана, която познаваше капитана и неговите офицери от години, много се радваше на вечерната компания и подбуждаше с чар и шеги кавалерите към скрита надпревара при изразяване на рицарско внимание. Ралстон естествено неохотно се

нагаждаше към общителната компания и би желал най-много да остане настрана, ако не трябваше в такъв случай да се храни с екипажа или даже сам на палубата. Той критикуваше кисело разнообразието на блюдата и даже си позволи след седемте блюда на особено апетитната вечеря, точно когато опитваше десерта от кандирани плодове и захаросани бадеми, да отбележи с липса на апетит, че за себе си би предпочел едно блюдо от бърбери по швейцарски. Сътрапезниците му отбелязаха това свидетелство на липса на вкус, като си размениха многозначително празни погледи.

Беше вечерта на третата неделя от пътуването, след един прекрасен слънчев ден. Гемията плуваше непрекъснато напред, постоянен бриз издуваше платната. Шана седеше на перилата, на сърцето ѝ беше леко, прекрасна луна придаваше кадифен блясък на покритото със звезди небе. Нощта бе мека и топла, тъй като приближаваха южното полукълбо.

От долната палуба се чуваше пълна с копнеж песен на плътен баритон. Шана вдигна замечтано очи към покритото със звезди небе и ѝ се стори, че едно загубено сърце я вика по водата...

*Макар да съм самотен, мое бяло сърце,
и да е черна нощта, а бурно морето,
лъчите на любовта пак ме водят
по старите пътища към теб...*

Стори ѝ се, че я обгръщат горещи ръце, а очите ѝ се затвориха в екстаза на копнежа. Дрезгав шепот бродеше в сетивата ѝ: „Отдай ми се! Отдай ми се!“. Жадуваният образ ставаше все по-точен, пламтящи кехлибарени очи проникваха в нея, лицето ѝ се хилеше подигравателно. „Проклета да си, измамна кучко!“

След това илюзията се натроши на хиляди парчета, Шана отвори широко очи, забърза към другата страна на кораба. Бели облаци се превръщаха в тъмни сенки със сребърни очертания, но нощта отново стана тиха, чуваше се само къркоренето на водата под корпуса, скриптенето на такелажата и мачтите.

Шана въздъхна дълбоко. Нощта бе загубила чара си; гласът, който идваше изпод палубата, ѝ отне блаженството, а дълбоко в нея не

заглъхваше въпросът, колко би било хубаво, ако би могла да сподели
брачното си ложе една цяла дълга нощ с едно любимо същество.

ГЛАВА ПЕТА

Ниски възвишения се притискаха към златистокафявия бряг, който разделяше пищното зелено от шумното разбиване на вълните, които ближеха с бели, пенливи езици голия бряг. При пясъчните наноси пред острова тъмносиньото на океана се превръщаше в искрящо преливащо зелено, което повтаряше цвета на очите на Шана.

Избелените от слънцето платна на „Маргарита“ блестяха бели в светлия ден. На най-високата част на върха на възвишението на Лос Камелос се издигна облаче пушек, миг след това корабът дочу гърмежа на сигналния топ. Гемията бе близо до целта си; виждаха се дълги, зелени ивици земя, които обхващаха широк залив, на чиито височини блестяха белите къщи на селцето Джорджиана. Един по-тъмен цвят на водата между ивиците земя показваше входния канал към пристанището на селцето.

Едва ли някой на острова не остави всичко при изстрела на оръдието, за да изтича до пристанището и да приветства пристигането на кораба. Очакваха подаръци и още по-важно, известия от големия, далечен свят. Орлан Трейхърн, господарят на острова, винаги е бил повече търговец, отколкото плантатор. Бе просто невъзможно нещо да го възпре да се качи на каляската и да подкара коня към пристанището.

Шана наблюдаваше нетърпеливо как се прибираха платната и корабът с все по-забавен ход се насочваше към мястото на кея. Няколко кораба на пристанището трябваше да се разместят, за да направят място за „Маргарита“, бяха по-малки кораби, които осъществяваха търговията между островите. Щом спуснаха най-послед с шум мостика, сърцето на Шана подскочи почти толкова високо, като чайките, които кръжаха над нея. Тя търсеше възбудено с очи из тълпата, която се събираше на пристанището, за да открие обичното лице на баща си, от когото се страхуваше.

Питни тръгна до нея, носейки две от малките ѝ ковчежета в ръка, и остана плътно до нея, когато стъпи на земята. Капитан Дюпре се увери, че съпругата му не е сред навалищата, след което изтича да

подаде ръка на Шана, когато тя, за пръв път от доста седмици, стъпи с крак на твърда земя. Неговите тъмни очи молеха чаровното ѝ лице за знак на симпатия, но трябваше да си признае, дълбоко разочарован, че при нетърпението си най-после да напусне кораба, Шана не му хвърли и поглед. Зад притискащите се чакаше откритото ландо на Орлан Трейхърн, хората му направиха път въодушевено, когато господарят на острова тръгна с бързи крачки към дълго отсъствалата дъщеря. Широка усмивка се разля по лицето на Трейхърн, щом видя детето си, но след това естествено прикри бързо тази открита проява на голямата радост.

Орлан Трейхърн бе малко по-нисък от повечето хора наоколо, но раменете му бяха широки, тялото му набито. Той вървеше с решителни крачки, леко носеше пълнотата си, тъй като беше повече набит, отколкото дебел мъж. Шана го бе виждала при един облог на кана бира как тръшна Питни. Когато се смееше, се люлееше цялото му тяло, само лицето му оставаше незасегнато.

С радостен вик политна Шана към баща си, прехвърли ръце около набития му врат. За кратко време ръцете му обвиха стройната ѝ талия, но след това я отблъсна — естествено нежно — подпря се на ръбестия си бастун и я загледа от главата до петите. Смеейки се, Шана подръпна широката си бледосиня рокля от батиста и затанцува покрай него сияеща от радост, за да го поздрави след това с дълбок поклон.

— На вашите услуги, господине!

— Ах, дъще моя! — извика той и я наблюдаваше, като че я вижда за пръв път. — Аз мисля, че сте надминали себе си и сте станали през изминалата година още по-хубава от преди. И както винаги мъжете се тълпят покрай вас, търсейки вашето благоволение!

Погледът на Орлан Трейхърн бе паднал на капитан Дюпре, който носеше чадъра на Шана. Капитанът преместваше пъстрия предмет от едната си ръка в другата, подаде ѝ го най-накрая и бързо изчезна от погледа на Трейхърн, като се извини, че трябва да отиде на кораба.

— Стана ли вече по-склонна да приемеш трудностите на живота, момиче? Не бих допускал такова снизхождение от твоя страна, да пътуваш с такъв обикновен кораб, след като умееш да се наслаждаваш на лука.

Шана погледна радостно баща си.

— Много исках да се върна вкъщи. Ще оспориш ли, че ме виждаш отново с обич?

Орлан Трейхърн се изкашля силно, след това се обърна към Питни, който явно се мъчеше да запази непроменено изражението на лицето си.

— Изглеждате добре — кимна той, — и прекарахте както виждам невредим годината като придружител на дъщеря ми. Често се питах дали беше достатъчно да ви изпратя да ви ръководи само Ралстон, но ви гледам двамата здрави и предполагам, че не ви е сполетяла никаква беда.

Шана отвори чадъра си смутено, завъртя го над главата си и за удоволствие на баща си се усмихваше весело.

— Ела, дъще моя — нареди той. — Наближава обяд, нека обядваме заедно, докато ми разкажеш за всичко, което ти се случи.

Орлан потупа Питни приятелски по раменете.

— Изглежда, вие също искате веднага да се приберете. Изстудете една бира, после искам да ви бия на шах. Но нека свърша първо с нашата малка безделница.

Трейхърн поведе дъщеря си през множеството, което ѝ подаваше ръце и я поздравяваше. Шана се усмихваше на приятелките си, жените от селото се натискаха да видят възможно най-отблизо дрехите и фризурата на Шана, които бяха по последна лондонска мода. Присъстващите мъже стояха благоразумно назад, за да зяпат красотата ѝ от почтително разстояние.

Трейхърн помогна на дъщеря си да се качи в колата и ландото напусна бързо пристанището. Шана се облегна назад, гледаше познатите къщи и дървета, край които минаваха. Но вътрешно се въоръжаваше да отговори на въпросите, които, както много добре знаеше, ѝ предстояха. Оставиха зад себе си последните къщи и вече пътуваха по пътя за господарската къща на Трейхърн, когато баща ѝ изведнъж подхвана темата, без да я погледне.

— Уморихте ли се вече от хвърченето, дъще моя? Избрахте ли си съпруг?

Трейхърн държеше широката си ръка на набитото коляно, там пхна Шана и ръката си, така че не можеше да не се види златната халка на пръста ѝ.

— Моля да ме наричате от днес мадам Бошан, татко, ако не ви е достатъчно малкото ми име — каза тя. Миглите на Шана срамежливо се спуснаха, трептейки над очите ѝ, но се осмели да хвърли косо отдолу един скрит поглед. След това се постара гласът ѝ да прозвучи тъжно. — Във всеки случай искам веднага да съобщя за голямата мъка.

Шана се чувстваше много неудобно от историята си, тъй като очите на Трейхърн, със същия цвят като нейните, се отправиха с мълчалив въпрос към нея. Сълзи напихаха най-вече заради измамата ѝ.

— Мъж много галантен и изглеждащ прекрасно бе този, за когото се ожених... — Тя преглътна тежко, когато лъжите загорчаха на езика ѝ. — Отредена ни бе само една кратка нощ на щастие... — Тя почти потъна в скръб. — Той слезе от нашата каляска и си счупи крака на един камък. Хирурзите бяха безпомощни и смъртта го отнесе...

Орлан Трейхърн удари с мълчаливо проклятие с бастуна си по пода на колата.

— Ох, татко — хлипаше Шана, ридаяйки. — Толкова късно станах обичана невеста и така рано вдовица!

Трейхърн изсумтя, отвърна очи от нея и се втренчи в далечината мълчалив, потънал в мисли. Оживеният път минаваше край гъсти палмови гори, след това продължаваше отново под палещото слънце. Шана спря да плаче и само от време на време се чуваше безутешното ѝ хлипане, докато достигнаха широко разпространялата се голяма господарска къща.

Сякаш дива прелест от цветове бе заляла моравата, дърветата разстилаха пурпурночервените си цветове, гъсти гроздове от тропети на колибри изпълваха въздуха с нежен мирис. Грижливо окосената морава се простираше докъдето стигаше окото, на определени разстояния бяха скупчени дървета с широко разперени корони. В Европа биха нарекли господарският дом на Трейхърн замък; широки ходове с колони се простираха едва ли не безкрайно по фасадата и по продължение на страничните крила на сградата. Арките на верандата, която свършваше на партера на къщата, бяха от боядисани в бяло тухли. Ред богата дърворезба украсяваше балкона на горния етаж, който минаваше околоръст и отделяше покоите с фина решетка. Отгоре се издигаше стръмен покрив с безброй фронтонови прозорци, а вратите на терасата, които се отваряха от почти всяко помещение към градината, придаваха на сградата безгрижно, елегантно достопение.

Каретата спря, но Трейхърн седеше безмълвен, без да мръдне. Шана гледаше отчаяно баща си, но не посмя да наруши мълчанието. Слезе сама от колата, заизкачва се по парадната стълба, спря несигурно, погледна назад. Бащата седеше все още в колата и гледаше след Шана с набръчкано от мисли чело. Той се повдигна с усилие, тежко се заизкачва по стълбата на верандата, като че ли бастунът в ръката му бе от олово. Шана отвори главната врата, но няколко крачки преди това той спря и отново загледа дъщеря си. Изведнъж загадъчният израз на лицето му отстъпи място на сдържан гняв. Той вдигна бастуна високо над главата си и го запрати по дървения под.

— По дяволите, момиче! — извика той.

Вратата се затвори с трясък, Шана вдигна бързо ръка пред лицето си, страх се изписа в очите ѝ, когато отстъпи назад.

— Толкова малко ли се грижиш за твоите мъже? — ревеше Трейхърн. — Така бих искал да видя момчето поне веднъж. Не можа ли да го запазиш жив, поне докато ти направи дете?

Тя предположи боязливо:

— Съществува възможност, татко, прекарахме брачната си нощ заедно. Беше само една седмица преди отпътуването, и още не знам...

Тя се изчерви леко при тази лъжа, тъй като беше вече сигурна, че не носеше семето на Рурк под сърцето си.

— Ба! — изфуча Трейхърн, остави бастуна си, където бе паднал, и мина, тътрейки се, покрай Шана. Тръшна вратата след себе си.

Шана подплашено вдигна бастуна и го последва в къщата. Тя остана един миг във вестибюла. Като прилив нахлуха спомените от детството ѝ. Видя се като малко момиченце, което, викайки от удоволствие, се спуска по широката стълба — прекрасната стълба, която изглеждаше, като че се вие около себе си и около кристалния полилей, спускащ се от високия колкото къщата таван. Блестящите му призми осветяваха хола с безброй танцуващи дъги, като никога непресъхващ извор на омая. Шана си спомняше добре как бе пълзяла на четири крака по мраморния под, за да търси в големите пищни, винаги зелени папрати, които украсяваха огромното помещение, пъргавото котенце, което ѝ бе подарил Питни. Или как поглеждаше винаги със страхопочитание портрета на майка си, който висеше до вратата на салона. Или как със свенливо нетърпение се бе изкатерила

върху големия сандък, покрит с дърворезба, за да чака завръщането на баща си от обиколката му по плантациите.

И ето, вече пораснала жена, погледът ѝ премина по избеленото дърво на парапета, по украсените с дърворезба касети над водещите към другите помещения врати, върху които се стелеше златист блясък. И в хола, както и почти навсякъде в къщата мебелите бяха предимно в стил Луи XIV. Дебели гоблени от Обюсон, килими от Персия, скъпоценности от нефрит и слонова кост от Ориента, мрамор от Италия и хиляди безценни неща от цял свят украсяваха с вкус помещенията.

Дълги коридори водеха от просторното фойе във всички посоки към страничните крила. От лявата страна бе царството на Орлан Трейхърн с библиотеката и кантората, всекидневната му, спалнята му и помещението, в което се намираше ваната му и където имаше обичай да се облича с помощта на слугата си.

Покоите на Шана се намираха на втория етаж, от дясната страна на широко извитата стълба — достатъчно далеч, както си мислеше сега, от крилото, което обитаваше баща ѝ. За да стигне до спалнята си, трябваше да прекоси първо будоара си, където мекото кремаво моаре на стените отговаряше отлично на фините нюанси в кафяво, розово и тюркоазно на фотьойлите и канапетата. Пищният килим от Обюсон обединяваше всички тези цветове в изкусните си орнаменти. Розова на цвят бе и коприната, с която бяха облицовани стените на спалнята ѝ, розово и кафяво съчетаваше балдахинът над голямото ѝ легло, докато шезлонгите и мебелите за почивка в свободното ѝ време на мечти сияеха в нежно кафява коприна.

Сега при завръщането си вкъщи тя естествено не можеше да мисли още за свободно време. Затрополяха нагоре дървени обувки: холандската икономика Берта се спусна към Шана любопитно, с хиляди въпроси. Берта бе тази, която по своя строг холандски начин пое след смъртта на Джорджиана Трейхърн вече осиротялото момиче. Със сълзи на очи Берта махаше след кораба, когато Шана предприе голямото си пътуване из Европа. Преди година бе това и колко малка изглеждаше Шана. А ето че пред Берта сега стоеше една прелестна млада жена с царствена стойка, самоуверена и горда, а тя не знаеше как да се приближи до нея. Шана я извади от смущението, разтвори

широко ръце и в следващия момент те се прегърнаха, плачейки от радост. След това Берта направи крачка назад.

— Нека ви погледам, момиче! Обзалагам се на един или даже на два гулдена, че всичко ви се е удало добре! Ах, как ми липсвахте!

— Ах, Берта! — извика най-сетне Шана въодушевено. — Така се радвам, че отново съм вкъщи.

Джейсън, портиерът, изтича също от задните помещения на къщата, а черното му лице сияеше от радост.

— Мисис Шана! — извика той с финия си, добре школуван глас, на който Шана винаги се учудваше. — С вашето завръщане слънцето отново изгрява, дете! И баща ви се бе много затъжил за вас!

Силно покашляне показва, че Орлан Трейхърн все още е наблизо, но Шана се изкиска въпреки това. Ето че най-накрая наистина си беше вкъщи и нищо не можеше вече да намали блаженството ѝ.

При хубавия климат на Лос Камелос складови помещения в истински смисъл на думата не бяха необходими. Поради това повечето сгради около пристанището се състояха само от покриви, които се подпираха на дървени стълбове. В хладната сянка на един такъв покрив седяха Рурк и неговите състрадалци. Бяха им обръснали брадите още на кораба, също така им подстригаха късо и косите. В ръцете им натикаха силна сапунена луга, след това насочиха към тях помпата на кораба. Някои викаха, когато разяждащият сапун влезе в раните им, но свежата баня на предната палуба бе удоволствие за Рурк. Той бе прекарал почти цял месец в един съвсем малък килер, много рядко можеше за няколко минути да отпусне схванатите си мускули върху дулото на оръдието. Храната беше наистина обилна, но му се струваше, като че ли в целия свят няма нищо друго, освен говеждо месо, боб и бисквити, които трябваше да се преглъщат със солено-сладка вода.

Но и това бе преодоляно. Рурк прокара ръка по тила си и се опита да свикне с необичайното чувство, което изпитваше от късата коса. И той както другите бе облечен в нови, груби непромокаеми панталони, от които на Лос Камелос, изглежда, имаше само в един-единствен размер, а той бе голям за Рурк и осемте му спътници. Към това всеки получи чифт сандали и широка бяла риза — също доста

голяма, а и широкопола шапка и една моряшка торба, малък формат, която естествено бе още празна; по-късно те трябваше — така им съобщиха — да бъдат заведени в магазина на Трейхърн, за да получат бръснач, паничка и четка, освен това един нож, два нови комплекта дрехи, кърпи за ръце и запас от силен сапун с напомнянето да го използват често.

Даже и под огромната сянка на покрива бе непоносимо горещо, щом стихнеше капризният бриз. Един-единствен пазач пазеше новодошлите роби; да се избяга би било лесно и Рурк предполагаше, че едва ли щеше да се предприеме преследване — беше само въпрос на време кога избягалият щеше да се домъкне от джунглата изтощен и разкаян. А нямаше къде другаде да се избяга.

Рурк подръпна бездейно извънредно широките си панталони от груб плат и се огледа. Чакаха господаря на острова, Орлан Трейхърн; било обичайно, както им обясниха, да инспектира и проучи всички новодошли. Рурк очакваше с голямо напрежение срещата с легендарния господар на острова и затова стоеше отзад. Той се смееше вътрешно, бе жив и се намираше на единственото място в света, където искаше да бъде, именно там, където живееше Шана. Трейхърн — или вече ще се нарича както по подобава — Шана Бошан. Общо взето, това бе много повече, отколкото доскоро можеше да очаква от живота. Какво можеше да иска още? Но, естествено, още нещо — тя бе взела името му, докато той, в процеса на тези събития, бе изгубил своето. Сега се казваше Джон Рурк. И това бе, което трябваше да се уреди.

Откритото ландо, с което Шана бе заминала от пристанището, се върна обратно. Първо слезе високият, тънък господин, който се казваше Ралстон; след него от колата изпълзя един малко уморен мъж, който преди час посрещна Шана. Рурк заключи, че той трябва да е вселяващият страх мистър Трейхърн.

Рурк го наблюдаваше внимателно, докато се приближаваше. Мъжът, който излъчваше неоспорим авторитет, бе широкоплещест и пълен. В забележителен контраст на придружителя си, който бе облечен в тъмни вълнени дрехи, Орлан Трейхърн носеше елегантни бели три четвърти чорапи и черни кожени обувки със златни катарамии. Панталоните му бяха от безупречен бял лен, леки и прохладни. Дългият му жакет бе също бял, ризата му бе от същия плат и цвят.

Рюшчета и модерни бродерии изпъкваха великолепно. Огромна шапка с широка периферия от фино изтъкана слама правеше сянка на лицето на Трейхърн. Той носеше черния си бастун като емблема на своя ранг.

Двамата мъже дойдоха при навеса; пазачът поздрави, изпълнен с респект, и заповяда на робите веднага да станат и да се наредят в редица. Подадоха на Трейхърн пакет пергаменти, той разтвори един лист, прегледа го бегло и пристъпи към първия мъж.

— Казвате се? — попита той отегчен.

Робът съобщи, новият му господар нарисува един знак на листа и се приготви грижливо да прегледа новото попълнение. Той опипа ръката на мъжа, прецени силата на мускулите му, прегледа ръката за следи от предишна работа.

— Отвори си устата! — заповяда Трейхърн. — Покажи си зъбите!

Мъжът се подчини, господарят на острова поклати почти тъжно глава и направи нов знак на пергамента. Ритуалът се повтори при следващия мъж. При третия Трейхърн се обърна към Ралстон.

— По дяволите, Ралстон, това е най-безчестната сбирщина от просяци от всичко, което сте ми домъквали. Това ли е всичко, което можахте да намерите?

— Съжалявам, сър, друго не можах да намеря нито за пари, нито с добри думи. Подборът ще бъде може би по-добър през пролетта, ако зимата е достатъчно сурова.

— Ба! — изпъшка Трейхърн. — Хубава цена за такива лумпени и освен това всички от затвора за длъжници.

При това изказване Рурк вдигна учудено веждите си. Господарят на острова вероятно не знаеше, че е получил и един определен за въжето убиец. Рурк се замисли за малко и се запита какво може да означава това за самия него. Като вдигна очи, видя, че Ралстон бе насочил погледа си към него. Виж ти, помисли си Рурк, мистър Ралстон прави сделки на своя глава. И ако не искаше да се върне в Лондон, за да види изпълнението на собствената си екзекуция, то трябваше, ще не ще, да играе играта на Ралстон.

Осмият мъж бе прегледан — Трейхърн пристъпи към Рурк. Очите на господаря на острова се присвиха, като разглеждаше последния. Странно святкащите очи на този роб изглежда издаваха повече от среден ум, а усмивката, която играеше на устните му,

действаше обезпокояващо. По-различен от другите, този младеж бе измършавял, имаше мускули, широки рамене, силни ръце, прав гръб и правите крака на млад мъж. И него нямаше нищо отпуснато, на корема му нямаше тлъстини. Много рядко се предлагаше на търг такъв напет, млад козел.

Трейхърн извади листа си, останало бе само едно име.

— Вие сте Джон Рурк! — установи той.

— Аха, сър! — Рурк се постара да говори с лондонски акцент, тъй като знаеше, че хората от колониите не се ползваха с добро име сред жителите на островите. — И мога да чета, да пиша и да смятам.

Трейхърн наклони глава, като че да вникне във всяка дума.

— Гърбът ми е силен, зъбите ми са здрави. — Рурк изтегли устни настрани, за да се види блестящата белота на зъбите му. — Мога да вдигам толкова, колкото тежа, при условие че има добра храна, и се надявам, че ще докажа стойността си за всичко, което инвестира вашето семейство в мен.

— Жена ми е мъртва, имам само една дъщеря още — промърмори Трейхърн, като че отсъстваше духом, и се укори в себе си за бърливостта си с този роб. — Но вие сте от колониите, Ню Йорк или Бостън, струва ми се. Как стана така, че ви продадоха като длъжник?

Рурк си затвори устата, поглади си брадичката.

— Малко недоразумение с няколко английски войници. Съдията бе в лошо настроение и вярваше повече на тях, отколкото на мен.

Това не бе напълно неистина. Той се бе подразнил, че го вдигат от здравия му сън, и както разбра после, бил счупил челюстта на капитана.

Трейхърн кимна спокойно и, изглежда, бе готов да приеме разказа за истина.

— Вие сте мъж с известно образование и аз мисля, че зад вашата история се крие още нещо. — Впрочем — той повдигна рамене, — по-малко ме интересува какъв сте бил, отколкото какъв сте.

Робът Джон Рурк наблюдаваше мълчаливо господаря си, беше му ясно, че трябва да действа внимателно, когато си има работа с него, тъй като той бе наистина така хитър, както слуховете носеха. Естествено, истината излизаше по такъв начин наяве, но понеже не му хрумна нищо в това отношение, той си замълча засега.

Трейхърн застана през мъжете, разкрачи широко крака и постави ръцете си на дръжката на бастуна.

— Тук сме в Лос Камелос — започна той и обходи с поглед човек по човек. — Тук аз съм кмет, шериф и съдия. Заложени сте при мен за неизплатени дългове. Моят счетоводител ще ви дава винаги при запитване сведение за състоянието на вашите дългове, както и колко сте изплатили. Недели и празници ще ви се заплащат, боледуването и друго отсъствие от работа е за ваша сметка. Надницата ви е 6 пени на ден, в който сте работили. На всеки пръв ден на месеца получавате за всеки работен ден по две пени за вашите нужди, две пени за приспадане на вашия дълг и две пени за храна и подслон. Който работи усърдно и изпъкне, ще получи повече и може да уреди начина на плащане по собствено желание.

Той спря и погледа изпитателно Рурк.

— Смятам, че някои ще изплатят дълга си за пет или шест години. Тогава, който иска, може да работи за връщането си в Англия или да отпътува за другаде; ако желае, може да остане и тук. Дадени са ви необходимите дрехи и всичко за поддържане на чистота. Пазете си дрехите грижливо, тъй като за допълнителните ще трябва да плащате. Ще мине известно време, докато съберете пари и те ще бъдат много малко.

Трейхърн замълча, за да се увери, че всички слушат.

— Ядове можеш да си създадеш тук по два начина — продължи той. — Първо, може да се повреди или открадне нещо, което ми принадлежи — а тук почти всичко ми принадлежи. Второ, на човек, който е тук отдавна, може да му се случи нещо лошо. Някой има ли въпроси?

Той почака, никой не се обади. Трейхърн се отпусна малко.

— За да се съвземете от пътуването, първите три дни ще ви се дава лека работа. След това се очаква от всеки денят му от изгрев до залез-слънце да е изпълнен с полезен труд. Работа се започва след Коледа. Желая ви приятен ден.

Без да се обърне повече, той се качи в каляската си и възложи всичко останало на Ралстон. След като колата замина, Ралстон зае мястото на господаря на острова и почукваше с вечния си камшик в ръка.

— Господарят Трейхърн по правило е мекосърдечен към робите си. — Иронията се почувства именно сега. — Бъдете сигурни, че ако зависеше от мен, щеше да е по-друго. Но аз имам други задължения. Докато отидете на плантациите, ще бъдете настанени в един стар обор извън града, леката работа се предвижда в пристанището. Този мъж там — той посочи мъжа, който ги пазеше досега — е вашият пазач. Той ще докладва на мен или на Трейхърн. Докато се окажете достатъчно достойни за доверие, ще седите по всяко свободно от работа време близо до вашия обор. В случай че някой не е забелязал — той описа с ръка кръг около възвишението и пристанището, — тук никъде не можеш да се скриеш. Във всеки случай не за дълго. — Той се обърна рязко към пазача. — Отведете ги! Всички, с изключение на този. — Той посочи Рурк. — Изглежда се съмнявате още относно вашето положение, струва ми се.

Рурк отговори безмълвно на погледа на Ралстон.

— Ако не искате да се върнете в Англия, за да ви опънат врата — продължи сега с иронична усмивка, — препоръчвам ви да си държите езика зад зъбите.

Рурк не трепна. Мъжът му бе направил голяма услуга, макар и да не го разбираше. Ралстон посочи към робите, чиято колона се изгубваше.

— След другите! Изчезвайте!

Рурк се подчини. Много скоро той щеше да настрои Ралстон враждебно към себе си.

Корабите на Трейхърн, които плуваха в южните води и се плашеха от северния атлантически океан, където бушуваха бури и дебнеха айсберги — носеха на островите блестящи дреболии и пъстри копринени платове и други подобни стоки от Англия и континента, а взимаха в замяна суровини, които се пласираха през лятото в северното полукуълбо. Робите на Трейхърн изкореняваха южните склонове на Лос Камелос, спускаха добитите дървета през скалите в морето, откъдето по-малките кораби ги откарваха до по-големи пристанища, където имаше дъскорезници. Разпределението на работата в Лос Камелос бе такова, че мъжете се прехвърляха според нуждите от един поземлен участък в друг, като всеки друг път се

изграждаха квартири първо за надзирателите и след това за тях самите. Обикновено това бяха покрити със слама колиби, достатъчно стабилни, за да предпазят от случаен дъжд и вечното слънце.

Джон Рурк бе не само бърз и работлив, той предложи и многобройни подобрения. Под негово ръководство един поток бе превърнат в канал; сега вече отрязаните дървета не трябваше да се мъкнат с усилие до ръба на подводните скали, сега те се носеха от собствената си тежест по бързея към брега, а това спестяваше много усилия на мъжете и магаретата. Главният надзирател споменаваеше в седмичните си доклади за Трейхърн името на пълния с идеи роб.

Джон Рурк бе изпратен в друга група, която трябваше да прибере зимната захарна тръстика преди настъпването на сухите месеци. Тук той въведе пърленето на полетата, което оставаше от растенията овъглено стъбло, съдържащо все още обилен сок, но, от друга страна обаче, унищожаваше отровните паяци и други инсекти, които по-рано чувствително намаляваха броя на робите. Рурк преустрои една мелница за пресоване, така че сега я задвижваха мулета вместо половин дузина хора. В докладите отново се появи името на Рурк.

Уменията и богатството на идеи на Джон Рурк станаха скоро известни на целия остров, надзирателите си го предаваха помежду си, за да им реши възникналите проблеми. Понякога работата бе лека, но понякога имаше трудности; така например първо при пърленето на полетата със захарна тръстика се натъкна на съпротива, често трябваше да представи подробни доказателства за провеждането на идеите си. Но така се издигна. Надницата му се удвои, след това стана тройна. Порасна и състоянието му. За допълнителната работа през свободното време един търговец от селото му подари муле.

Освен всичко друго разбираше и от коне. Така например един ден му докараха чистокръвен жребец на име Атила, който куцаше поради разкъсване в сухожилието на предния крак. Когато Джон Рурк научи, че се касае за любимия кон на дъщерята на Трейхърн, той се постара особено много, сложи мек лечебен мехлем върху наранения крак и го върза стегнато. Търпеливо водеше животното с часове за юлара, разглези го по всякакъв начин, докато накрая започна да яде захар от ръката му, което не бе успяла да постигне нито веднъж досега притежателката на необуздания жребец. Нещо повече, Атила се научи

от Рурк да пристига само при едно подсвиркване. Накрая Рурк каза, че неговият горд, четириног пациент е вече здрав и го върна на милейди.

Шана посрещна завърналия се Атила с възторг. Дъщерята на господаря на острова прекарваше дните си най-вече върху седлото на обичния си жребец или плуваше в кристалночистото море, където с удоволствие се гмуркаше и понякога улавяше една или две риби, които обогатяваха менюто в домакинството на Трейхърн. Шана поднови приятелството си с хората от Лос Камелос; тя се грижеше за нуждаещите се семейства и съжаляваше заедно с тях, че не можеше да се намери учител за децата на Лос Камелос. Училището, което бе построил баща ѝ, още стоеше празно. Често дните на Шана се нижеха идилични. Когато чужди търговски кораби спираха в Лос Камелос и капитанът заедно с офицерите биваха на вечеря в господарската къща, тогава Шана имаше добрата възможност да се облече отново в най-красивите си дрехи и да играе ролята на домакиня, преливаща от остроумие. Макар и да бе господарка на острова, то тя за почти всички беше все още дъщеря на Орлан Трейхърн и трябваше търпеливо и настойчиво да работи, за да напомня винаги, че вече бе мадам Бошан. Все пак Шана преживя щастливо време; смесването на достатъчно задължения с достатъчно удоволствия ѝ пречеше да ѝ омръзне едното или другото и стана така, че спомените, които в началото я преследваха и измъчваха — постепенно изчезнаха.

Февруари бе вече почти преминал, когато — беше един петък следобед — Атила бе оседлан и тя излезе на спокойна езда из острова. Тя тръгна по средния път към могилата, която минаваше много близо до робите, които работеха на плантациите със захарна тръстика. Баща ѝ често ѝ обръщаше внимание, че мъжете са опасни, но той самият едва ли вярваше, че някой би посмьл да хвърли поглед на дъщеря му. Шана, естествено, никога не бе се замисляла много какви последствия би имало едно такова действие. Беше горещ ден, копитата на Атила вдигаха облачета прах, който се носеше след това още дълго по стъпките му. Тя яздеше между могилите, след това надолу по южния склон. По едно време срещна един мъж, който вървеше по края на пътя с мулето си. Според дрехите му трябваше да е роб. Мъжът носеше всъщност обичайната широкопола шапка, но ризата си бе хвърлил на гърба на мулето, а панталоните си бе срязал високо над коленете.

Имаше силно почернял гръб, а играта на мускулите му издаваше голяма мъжка сила.

Атила изпръхтя и поклати глава. Шана искаше да поведе коня си, за да заобиколи мъжа и мулето му, но когато се изравни с пътника, той изпъна ръка и хвана коня здраво за юздата. Във всеки друг случай Атила щеше да се изправи, но този път само изцвили приятелски и подуши ръката на чужденеца. Шана отвори уста, за да извика „Пуснете го!“. Тогава мъжът се обърна. Ядът на Шана изчезна. Тя не вярваше на очите си, в мозъка ѝ зейна напрегната празнота.

Присмехулни очи светнаха към нея.

— Да, Шана, тук стои милият Джон Рурк, винаги на вашите услуги. Както изглежда, спечелихте името ми, докато аз го загубих. Но не се случва често един мъж да изиграе както палача, така и жена си.

Мозъкът на Шана започна бавно да работи, макар че чувството на паника силно ѝ пречеше.

— Пуснете! — извика тя и дръпна юздата. Искеше да избяга, но Рурк държеше здраво жребеца. Страх скова гласа ѝ, когато извика втори път: — Пуснете!

— Спокойно, сърце мое! — Златните му очи блестяха като твърд метал. — Трябва да обсъдим едно нещо!

— Никога, никога! — полуизкрещя, полуизхлипа тя. Тя вдигна камшика, за да го удари, но той ѝ бе отнет, безмилостна хватка заклещи китката ѝ.

— За бога, мадам — роптаеше той. — Трябва да ме изслушате!

Той постави ръцете си на тънката ѝ талия. Шана се почувства като дете, свалено от седлото и поставено на пясъка. Шана се бранеше диво, малките ѝ ръце в ръкавиците се опъваха срещу покритите му с тъмни косми гърди, които изпълваха целия ѝ хоризонт. Той я тръскаше така диво, че тя се опасяваше, че ще ѝ падне главата, широкополата ѝ шапка впрочем полетя далече в полето, прибраната коса са разпиля по раменете ѝ като златен водопад. Шана гледаше безпомощно към изгарящите я очи на Рурк.

— Сега вече е добре — присмя се Рурк, щом протестиращите ѝ викове заглъхнаха. — Малко ужас е добре дошъл, за да разсее високомерието ви.

Известна смелост Шана, естествено, все още имаше, макар че брадичката ѝ трепереше.

— Смятате ли, че се страхувам от вас!

Той се засмя, бели като перли зъби блеснаха на обгорялото му лице. Затворническата бледост бе изчезнала, на кафявата кожа блестеше здравата пот на мъж, който се радва на свободата си. Напомни ѝ картините с пирати, които бе виждала по-рано.

— Ако не ме пуснете веднага — заплаши Шана, вече окопитила се, — ще викам, докато ви обесят. И този път наистина. По дяволите още веднъж, ще насъскам целия остров срещу вас!

— Наистина ли, моя любима жено? — язвително подхвърли той. — И какво ще си помисли тогава господин бащата за брака на дъщеря си?

— Е, какво искате? Да ме насилите?

Рурк се засмя хапливо.

— Не се плашете, сърце мое. Нямам намерение да се търкалям с вас тук в сеното.

Тя го погледна слисано. Какво искаше тогава? Искаше да се откупи?

Той каза направо, като че четеше мислите ѝ.

— И не искам нищо от богатствата на баща ви. Ако смятате, че можете да ме подкупите, това би било напразен труд.

Той гледеше зачервените ѝ бузи, нейната мека, трепереща уста. Погледът му мина надолу и се спря на изпъкналите ѝ гърди, а тя, поразена, се запита дали костюмът ѝ за езда не е прозрачен. Тя скръсти ръце, сякаш беше гола пред очите му.

— Споменът за вашата красота бе за мен изтезание в затвора. Не можех да забравя и най-малката подробност как ви държах в ръцете си. Картините се бяха запечатали в съзнанието ми така, като че ли бяха дамгосани. — Той се усмихна. — И въпреки всичко ще намеря начин да откъсна моята роза, напук на всички бодли.

Ръката му се плъзна нагоре по гърба ѝ и погали прелестните къдрици. Усмивката му се преля в чудовищен присмех и той отново стана Рурк, когото познаваше от каретата. Изведнъж ѝ проблесна: „Не, не беше побъркан, но искаше да си отмъсти“.

— Нямам и намерение да разтръбя тайната ви, Шана. Но аз пожертвах в нашата сделка всичко, което поискахте. Сега липсва само изпълнението на нашия договор. И няма да спра, моя любов, докато не изпълните това, за което претендирам.

Съзнанието ѝ се замъгли.

— Няма никаква сделка! — извика тя. — Сделката не важи. Вие не сте мъртъв!

— Сделката е сключена — отвърна той, — вие имате името ми и всичко, което желаете. Не е моя грешката, че Хикс бе така алчен. Аз настоявам за цената, една цяла нощ с вас като моя съпруга. Сами. И не трябва да има никой, който може да отвори вратата и да ме изхвърли навън. А може би ще бъде удоволствие и за вас!

— Не! — промълви Шана и споменът я накара да се засрами, когато каза: — Бракът е консумиран. Задоволете се с това.

Рурк ѝ се подигра.

— Ако не сте достатъчно жена, за да го знаете, мой малък невинен ангеле, ние бяхме едва-що започнали, а не бе изпълнено нищо. Една цяла нощ, не по-малко, Шана, това е всичко, което искам!

Може би бе по-разумно да не го дразни, мислеше си тя. Най-малкото, за да може да избяга. После Питни може...

Рурк присви заплашително очи.

— Макар и да ви липсват доста неща като жена, то аз въпреки всичко изиграх палача, за да ви потърся. Ако искате да насъскате кучетата срещу мене или Питни, това огромно говедо, или даже баща ви — то на всички ще им се отскубна от лапите. И винаги ще се връщам, това ви обещавам тържествено, за да си взема това, което ми се полага. А сега, моя обична...

Той я пусна изведнъж, хвана юздите на Атила и придърпа коня, наведе се, преплете пръстите на ръцете си, за да направи на Шана стъпало, а Шана, която не желаше нищо повече, не се подвоуми никак да стъпи на него. Тя се подпря с ръка на силните му рамене, отскочи нагоре и благодарение помощта на ръцете му под краката си, най-после седна отново на седлото. Шана придърпа юздите към себе си около жребеца, притисна хълбоците му и той полетя по пътя. В ушите ѝ ехтеше още дълго подигравателният смях на Рурк, макар че отдавна го бе изгубила от погледа си.

Шана скочи от седлото пред бялата господарска къща, остави домашната прислуга да хване коня и да го отведе в обора. Като обезумяла тя изхвърча покрай Берта — холандката я погледна ужасено — изтича по широко извитите стълби нагоре и затръшна зад себе си

вратата на будоара. Бързо завъртя ключа, опасявайки се от всеки, който може да нахлуе. Без дъх тя се облегна на вратата.

— Той е жив! — задъхваше се тя.

Тя хвърли ръкавиците си за езда на писалището, спусна се в спалнята. На земята лежаха на купчина ботушите и костюмът ѝ за езда. Облечена само с лека ризка, тя тичаше насам-натам.

— Той е жив! — беснееше тя. — Той е жив!

В стомаха ѝ се сви чувство на страх, но в сърцето ѝ, което туптеше буйно под гърдите ѝ, се разливаше особено чувство на облекчение, даже освобождение. Под въртопа на мислите ѝ изплува убеждението, че смъртта на този човек — заради собствената ѝ изгода — винаги ѝ бе тежала. Ето че сега от съзнанието ѝ бе прогонен вечно повтарящият се сън за един обесен. Видението на тяло, гниещо в дървен сандък, вече никога нямаше да се върне.

— Но как бе възможно? Та аз бях на погребението му. Как може?

Тя се разхождаше в стаята, по красивото ѝ лице бе изписана безпомощност.

Рурк беше роб. А Ралстон отговаряше за всички роби, които идваха на Лос Камелос. Но как дойде Рурк на острова? С „Хамстед“? Но той не караше роби на борда. Може да е дошъл само с „Маргарита“!

Боже мой, под носа ѝ!

Истеричен смях се надигаше в нея; Шана се хвърли на леглото, затвори очи, като че можеше да вижда картините на иронично смеещите се златисти очи.

ГЛАВА ШЕСТА

От тук нататък Шана се стремеше да бъде далеч от хълмовете и платата в южната част на острова. Когато отиваше да язди Атила, тя предпазливо оставаше в близост до селото или до господарската къща. Но тъй като тя нито видя, нито чу нещо повече за Рурк, опасенията ѝ постепенно се разсеяха.

Две седмици по-късно баща ѝ я помоли да го придружи при огледа на плантациите от захарна тръстика.

— Ще кажем да ни приготвят малко храна в една кошница — каза Орлан Трейхърн. — Когато майка ти беше още жива, често ходехме заедно извън селото. Ти беше съвсем малка. Винаги дъвчеше захарна тръстика.

Той се закашля. Не се чувстваше добре, когато го налегнеха спомените.

— Хайде, момиче, че бързам, а и файтонът вече чака.

Шана се засмя на тази рязка промяна на темата. По пътя, в ландото, тя си мислеше за своя баща. Той беше станал по-дружелюбен, откакто тя си беше отново вкъщи. Или може би причината беше в нея? Тя вече почти не му противоречеше, когато той се заяждаше за дреболии, оставаше го да мърмори, докато му мине ядът, а след това с усмивка се изказваше за или против мнението му, разбира се, според случая; дори би могла да твърди, че той ценеше вижданията ѝ и че понякога проявяваше повече разбиране спрямо нея, отколкото спрямо себе си.

На хълмовете беше по-хладно, духаше лек бриз. Шана търпеливо изчакваше, когато баща ѝ спираше ландото тук или там, за да говори с надзирателите или да се запознае с някой спорен въпрос. От време на време правеха малка почивка и тя подготвяше храна, хапваха и след това продължаваха обиколката си. Стигнаха до една огромна ливада, в средата на която катъри теглеха някаква странна каруца. От двете ѝ страни бяха разперени широки кърпи и отдалече тя приличаше на птица. Под кърпите близо до каруцата вървяха мъже, които с помощта

на дълги пръчки правеха дупки в земята, слагаха в тях семена и при следващата стъпка зариваха дупките с босите си крака.

Заинтригуван, Трейхърн се поизправи от мястото си и през Шана погледна към странното приспособление. С нетърпение зачака надзирателя, който, вървейки направо през полето, идваше към него.

— Хей, сър! — извика надзирателят, когато най-после бе стигнал до ландото и бе започнал да отговаря на въпросите на Трейхърн. — Това наистина е хитро измислено! Теренът е разчистен за рекордно кратко време. Отрязахме само големите дървета, а всичко останало просто изгорихме. Той каза, че пепелта ще натори земята. А ето го и приспособлението, което виждате там. Значи по-рано имаше човек, който изнасяше чувал със семена и след един час се връщаше, за да вземе нов, да си почине малко и да пийне глътка вода. Сега е друго. Платната правят сянка на хората, семена и вода има в каруцата. И вижте сам, площта е почти изцяло засята. Изорана и засята за една седмица. Това добре ли е или не, господарю?

— Наистина — потвърди Трейхърн. Той замълча, докато наблюдаваше работниците.

Шана забеляза един мъж, който стоеше настрана и не се напрягаше така, както останалите. Гърбът му беше гол и макар че не беше обърнат към тях, в него имаше нещо познато.

— Казвате, че цялата идея принадлежи на онова момче там, на този Джон Рурк?

Като че ли с един удар на сърцето цялата кръв се качи в главата на Шана. Естествено това беше той! Тези отрязани панталони!

Когато Шана можеше отново да диша, тя крадешком погледна към него. Той вървеше през полето, проверяваше резултата от работата. Пот блестеше върху стегнатите мускули на гърба му, дългите му, обгорели от слънцето крака, бяха прави и силни. Тя почти почувства отново неговия смел удар между бедрата ѝ. Тези мисли я накараха да се изчерви. Тя се наведе към баща си и го дръпна за ръкава.

— Татко — молеше тя. — Твърде дълго бях на слънце, боли ме главата. Нека да се прибираме.

— Още един момент, Шана. Трябва да говоря с оня мъж.

— Много съжалявам, татко, но ми е ужасно лошо, вие ми се свят. Моля ви, нека да тръгваме.

Трейхърн отправи загрижен поглед към дъщеря си, след това се съгласи.

— Е, добре. Мога да говоря и по-късно с него. Хайде да тръгваме.

Той даде заповед на черния кочияш, ландото зави и тръгна към къщи. Шана се облегна назад, въздъхна дълбоко и затвори очи, обхваната от чувство на облекчение. Но когато отново отвори очи, забеляза, че баща ѝ я гледа с неопределена насмешка на лицето.

— Шана, да не би да сте бременна?

— Никога — избухна тя в смях. — Аз мисля, аз не вярвам. Аз мисля, че времето беше много кратко. Ние почти нямахме... — Тя млъкна внезапно.

— Вие мислите, вие не знаете точно — разфуча се Трейхърн. — Измина достатъчно дълго време. Трябва със сигурност да знаете тези неща.

— Аз... не мисля, татко — отвърна тя и прочете разочарование в очите му. — Съжалявам.

Тя се взираше в скръстените му ръце, а Трейхърн гледаше напред. Докато стигнат до къщи, той не пророни нито дума.

Берта ги чакаше на вратата. Тя изгледа въпросително Шана, но за този ден ѝ бяха зададени достатъчно много въпроси. Тя безцеремонно мина покрай прислужницата, изкачи се по стълбата и отново се заключи в стаята си. Този път обаче беше запазила достатъчно присъствие на духа, за да може да подреди дрехите си, както беше привикнала, преди да се хвърли отново на леглото и да започне да се взира във върховете на дърветата през прозореца.

След известно време Берта почука на вратата, за да се осведоми относно вечерята, но Шана се извини с неразположение. Залезът вече се бе превърнал в тъмнина, когато Берта почука отново. Този път тя не се остави да я отпратят веднага, тъй като носеше табла, отрупана с подобрани лакомства и една чаша мляко.

— Това ще успокои стомаха ви. — Настояваше Берта. — Мога ли да ви донеса още нещо?

Шана я увери, че за всичко е виновно слънцето и Берта най-после я остави отново сама, като на излизане промърмори нещо за „това младо поколение, което никога не позволява да бъде поучавано“. Шана похапна малко от яденето, сръбна от студеното мляко, облече си

късата нощница и се пъхна между копринените чаршафи. Едва беше задрямала, когато отново я връхлетяха спомените за длани, сграбчили гърдите ѝ, за целувки, мачкащи устните ѝ, за силни ръце, които я притискат към едно стегнато тяло, и отново този първи изгарящ удар и след това...

Изпита страх. Изведнъж Шана се стресна, после постепенно отново потъна във възглавниците, когато разбра, че е сама в стаята си. Познати сенки пробягваха по стените, но нищо не успя да прогони дълбоката болка в душата ѝ. Тя придърпа възглавницата, гушна се в нея — и отново сетивата ѝ изиграха лоша шега. Преди да заспи дълбоко, струваше ѝ се, че отново чувства под пръстите си твърдите мускули на един мъжки гръб.

Утрото настъпи, без да ѝ донесе някакъв отговор. Една възглавница беше нищо повече от една възглавница. Тя стана, изкъпа се, облече една рокля в бледи тюркоазни цветове и не издаде нито звук, когато Софи Хергъс пристягаше талията ѝ. След това изпитателно се огледа в огледалото. Думите на Рурк се разхождаха нахално из главата ѝ. Липсваше ли ѝ женственост? И защо именно? В какво той намираще недостатъци? Във външния ѝ вид? Във фигурата? В духовността ѝ? Къде точно? За съжаление отговора го нямаше в огледалото. Шана слезе по стълбата, за да отиде при баща си и му направи компания при късната закуска, какъвто навик беше си създала след завръщането си у дома.

Още с настъпването на деня Орлан Трейхърн беше на крака, но изчакваше закуската, в случай че няма никакви наложителни ангажименти, докато дойде Шана, за да я сподели с него. Дори и тогава, когато си разменяха малко думи, това беше час, изпълнен с удоволствие. Но тази сутрин, докато слизаше по стълбите, Шана дочу гласове, идващи от трапезарията. Не беше необичайно господарят на острова да приема гости още рано сутринта, за да уговаря с тях никакви сделки, но въпреки това Шана беше обхваната от съмнения и затова предпазливо се приближи към вратата.

— Добро утро, Шана — изненада я гласът на Берта. — Колко е хубаво, че се чувствате по-добре!

И тогава като ехо прозвуча гласът на баща ѝ през отворената врата:

— Ето я, идва! Моята дъщеря Шана!

Един стол изскърца и в следващия момент масивното тяло на Трейхърн изпълни рамката на вратата. Той подаде на Шана ръка и я въведе в хладното, проветрено помещение, чиито фино оплетени решетки на прозорците осигуряваха един постоянен полъх на вятъра и задържаха навън както слънцето, така и горещината.

— Съжалявам, детето ми, но трябваше спешно да говоря с човека — каза той, пристъпвайки прага на стаята.

Шана забави крачки изненадана, когато забеляза споменатия посетител. Ръката ѝ трепна и се отскубна от тази на баща ѝ, страните ѝ пламнаха и устните ѝ се разтвориха от ужас. Трейхърн се обърна, пое отново ръката ѝ в своята и я погледна в лицето с вдигнато чело.

— Да, мое дете, това е един роб — зашепна той укорително, — естествено, че е под нашето достойнство да го каним на масата си. Но ако искате да бъдете господарката на тази къща, тогава имайте смелост и му кажете добре дошъл, така както аз казвам на гостите си, дошли на масата ми!

След това той добави по-високо, стискайки ръката ѝ в своя юмрук и потупвайки я галено:

— Приближете се, Шана, и се запознайте с мистър Рурк, Джон Рурк, един мъж самоук, но много умен, който може добре да ни служи и чийто съвет аз много ценя.

Джон Рурк се надигна и очите му огледаха Шана навсякъде, когато Трейхърн се обърна, за да размени няколко думи с Берта. Руменината пак нахлу в бузите на Шана, като че ли тя отново изпита чувството, че стои гола пред него. Тя измърмори един нищо не казващ поздрав, при което собственият ѝ поглед презрително се плъзна по късите му панталони, които, макар че бяха чисти, предизвикваха у нея чувство на раздразнение. Все пак тя с благодарност установи, че той си беше сложил риза. Тъй като в къщата на своя господар той си беше свалил сламената шапка, тя за първи път забеляза колко късо беше подстригана косата му. Само няколко завити къдрици обграждаха лицето му и подчертаваха във всеки случай тънките му, красиви черти. Подигравателно подсмиващата му се уста показваше зъбите, приказно бели на фона на почернялата му от слънцето кожа. При

цялото си недоброжелателство Шана трябваше да признае, че ролята на роб никак не му приличаше. Напротив, той излъчваше естествена сила и мъжественост, които бяха почти опияняващи. Накратко, той беше по-красив, отколкото на своята — на нейната сватба.

— За мен е удоволствие, мадам — каза той топло.

Шана изскърца със зъби, смеейки се пресилено.

— Джон Рурк, казвате, е името ви? В Англия трябва да съм чувала за някакво семейство Рурк. Мръсна сбирщина, само това мога да кажа за тях. Убийци и главорези от всякакъв вид, нещастни жалки твари. Роднина ли сте им, сър?

Сладникавият тон на думите ѝ не можеше да скрие преднамереното злепоставяне. Рурк я слушаше с тръпка на забавление върху устните, но Трейхърн се изкашля остро и хвърли заплашителен поглед към дъщеря си.

— Трябва да ми простите, мистър Рурк. Но не се случва много често като домакиня да посрещам роби.

— Шана — предупреди я тихо баща ѝ малко ядосано.

Шана седна на стола си. Тя престана да гледа Рурк, който заема мястото си срещу нея, и насочи цялото си внимание към дребния, побелял негър, който прислужваше на масата. „Добро утро, скъпи Милън! Днес е един прекрасен ден, не намираш ли?“

— О, да, мадам — отвърна той радостно. — Светъл и блестящ като вас самата, мис Шана! А какво желаете днес за закуска? Запазил съм за вас една сочна диня.

— Чудесно — зарадва се Шана. — Вие сте едно истинско съкровище, Милън!

Когато Милън ѝ донесе чаша чай и я поднесе на масата, Шана се осмели да хвърли един поглед към Рурк. Той ѝ се усмихваше с тихо злорадство.

Шана отпиваше от чая си и слушаше мълчаливо как Рурк свободно и непринудено разговаря с Трейхърн на множество теми. Там, където беше необходимо, робът безпрепятствено оборваше своя господар, посягаше непрекъснато към перото, за да му изясни набързо нещо, което Трейхърн не разбираше с думи. В него нямаше нито следа от белезите на роба, той беше от главата до петите мъж, който се чувства равен на своя господар. Заедно с Трейхърн той се навеждаше над купчината чертежи и разясняваше подробно механичното действие

на всеки детайл. Шана в никакъв случай не се отегчаваше, слушайки ги. Тя забеляза, че той беше интелигентен и с не по-малко остър ум от този на баща ѝ. Как се ръководи една голяма ферма, за него в никакъв случай не беше нещо непознато. Напротив, в течение на разговора ставаше все по-ясно, че господарят на острова има какво да научи от своя роб.

— Мистър Рурк — намеси се Шана, когато Милън отново напълни чашите с чай, — каква беше професията ви, преди да станете роб? Може би надзирател? Вие сте от колонииите, нали? Какво ви накара да дойдете в Англия?

— Конете — и някои други неща, мадам — каза той и ѝ отправи широка усмивка. — Много се занимавах с коне.

Шана леко сбръчка чело, искайки да проумее смисъла на думите му.

— Тогава би трябвало вие да сте този, който излекува моя кон Атила. — „Нищо чудно, че жребчето ядеше от ръката му. Мизерникът бе спечелил сърцето на гордото животно.“ — Искате да кажете, че сте тренирали коне? За какво, сър? И за какво бяхте в Англия?

— В повечето случаи се занимавах с коне за яздене, мадам. — Той вдигна рамене. — А освен това има достатъчно хора, които искат да изпробват конете си при бягане. Аз дойдох в Шотландия, за да потърся коне за разплод.

— Да не би да искате да кажете с това, че вашият някогашен господар е разчитал на вас да намерите добър материал за разплод само от пръв поглед?

— Да, мадам, така е, защото знам абсолютно всичко за конете. — Златните петънца в очите му блестяха, когато я изгледа от горе до долу. Намекът му беше съвсем ясен. Той убягна само на Трейхърн, тъй като и той беше отправил поглед към Шана. Думите „материал за разплод“ го наведоха на друга мисъл.

— Аз изпратих дъщеря си с подобно поръчение в Англия — каза той, сърбайки чая си. — Но тя се завърна у дома като вдовица, с празна люлка. Не видях нито веднъж нейния млад съпруг и от това направо ми се пръска сърцето. Имаше толкова много кандидати, цял кош и бях любопитен да разбера най-после какъв е бил изборът ѝ.

Шана се обърна към баща си, но очите ѝ се спряха на Рурк и тя се засмя, криейки се зад чашата чай.

— Малко бих могла да ви кажа за него, татко. Но за това, че не можах да ви даря с потомство от него, са виновни капризите на съдбата. Би трябвало да знаете, мистър Рурк, че баща ми ме изпрати на това пътешествие, за да си избира съпруг, който да е достоен за него, за да му създаде наследници на династията. Но за съжаление не е било писано да стане така, колкото и да се стараех. Но няма да се колебая да си потърся съпруг където и да е, но такъв, който умее по-добре да се държи на краката си, за да не го постигне същата съдба.

Шана повдигна веждите си колкото е възможно по-високо, за да подчертае последните си думи, и впи нахално очи в Рурк, при което той потръпна.

— Наистина, мадам Бошан — гласът на Рурк прозвуча загрижено и твърде сериозно, — мога само да ви съчувствам. Без съмнение един добър съпруг само би обогатил живота ви. И все пак намирам, че всичко онова, което човек нарича съвсем общо съдба, произхожда от действието на изцяло земни сили. Колко често една прищявка, едно внушение, едно отвратително желание може да провали и най-добрите планове. Вземете например само един-единствен случай. Макар че се намирах в ужасна беда, предварително беше определено да се появи оня човек, който да ми предложи сделка, която да съсипе най-изгодния ми случай. И колко трябваше да страдам от това. Но справедливостта, макар и да се забави, винаги възтържествува. Разбира се, и аз имам да изкупвам грехове и вашият баща не е единственият ми кредитор. Но имам и други дългове, които отдавна трябваше да ми бъдат изплатени, и тях аз очаквам с голяма радост.

Шана отгатна заплахата, която се криеше в тези думи, и отвърна с нескрито възмущение:

— Сър, намирам, че думата справедливост звучи зле във вашите уста, тъй като по всичко личи, че тя ви е споходила и сега вие се намирате точно там, където трябва да бъдете. Моят баща с охота възприема вашите съвети — аз от своя страна обаче намирам, че присъствието на един полугол дивак на масата, на която закузвам, е абсолютно отвратително.

При този изблик на гняв Трейхърн остави чашата и погледна изумен дъщеря си, при което усмивката на Рурк му убягна, усмивка,

която издаваше недоверие към кротката му молба за разбиране, което пролича от следващите думи:

— Мадам, мога само да се надявам, че някога ще промените мнението си.

Шана не се реши да му отговори. Кипейки вътрешно и виждайки мрачни сенки пред зелените си очи, тя скочи и напусна стаята.

Рурк отдавна беше напуснал господарската къща, когато Шана реши да се появи отново пред баща си. Тя имаше основание да се страхува от бащиното си недоволство, тъй като досега господарят на острова не беше държал на никой роб така, както на този мъж от колониите.

Когато Шана, кръстосала ръце на гърба си и с усмивка на невинен ангел влезе в кантората на Трейхърн, Ралстон беше там. „Лордът“ и неговият търговски представител преглеждаха колона от гъсто изписани цифри.

— Смятате ли, че днес ще вали? — попита Шана и погледна през вратата на терасата към блестящото безоблачно небе.

Трейхърн измърмори някакъв отговор, но почти не обърна внимание на дъщеря си, погълнат изцяло от редиците числа. Дори и тогава, когато тя седна на стола до бюрото му, той не се обърна.

— Дали днес мисис Хоукинс е уловила омари. Бих могла да помоля Милън да донесе няколко за обяд, какво мислите вие, папа?

Трейхърн хвърли кос поглед към дъщеря си, с който само установи присъствието ѝ. Но Шана не можеше да бъде отпратена така лесно. Тя се наведе напред и през ръката му погледна към цифрите, които той пресмяташе.

С глас на малко момиченце тя се осведоми:

— Преча ли, папа?

Трейхърн въздъхна, отмести стола си назад и я погледна.

— Докато не ми кажете защо сте дошли, няма да се споразумеем. Та, какво ви е на сърцето, дъще?

Шана оправи полата си и вдигна рамене.

— Ах, само заради този мъж Рурк, татко. — Неволно тя започна своето изказване. — Той наистина ли е от тези, които действат за доброто на Лос Камелос? Не бихме ли могли да го освободим по някакъв начин? Да го разменим? Или някак да продадем дълговете му? Изобщо да направим нещо, за да го отведем от острова?

Шана замълча и погледна баща си. Трейхърн сви устни и се замисли. Преди да каже нещо, тя отново заприказва.

— Аз мисля, че за един роб мистър Рурк е твърде нахален и арогантен. Не действа ли така, сякаш ролята на господар му приляга много повече от тази на роб? А дрехите му?! Не са ли ужасни? Никога по-рано не съм виждала мъж да се разхожда по такъв начин, полугол, и да се държи толкова надменно. Изглежда, че той изобщо не се съобразява с това, което хората говорят за него. Чух слухове, според които младите момичета от селото направо са си изгубили ума по него. Може би още преди края на годината ще трябва да изхранвате цяла сюррия негови копелета.

— Охо! — изсумтя Трейхърн. — Тогава ще трябва да спасим дамите от нашия край на сполетялата ги беда и да кастрираме жребеца.

— За бога, татко! — Шана беше захапала стръвта като полуумряла от глад писия. — Това не! Той е мъж, а не животно! Това не трябва да правите в никакъв случай!

— Ах, разбирам! — Гласът на Трейхърн беше тих и замечтан. Той се залюля на стола, за да придаде по-голямо значение на думите си. — Мъж, а не животно! Колко е хубаво, че го признавате, скъпа Шана. Колко хубаво.

Шана потъна в креслото си с чувство на облекчение, докато не забеляза замъгления поглед в очите на баща си. А не беше ли гласът му така странно беззвучен — един сигурен признак за бавно надигащо се раздразнение при него? Тя се опита да си припомни думите, които беше казала — какво всъщност беше казала? Дъхът ѝ спря, когато усети надигащата се буря. Тя подскочи, когато ръката му се стовари върху бюрото — перата в мастилницата затрепериха.

— За бога, дъще, радвам се, че го признавате! — Трейхърн се наведе напред, сграбчи облегалките на креслото така, като че ли искаше да го разчупи на парчета. — Аз притежавам удостоверенията за направените от него дългове и той ще ми служи като роб, докато те са валидни! За какво е виновен, мен не ме интересува. Но зная, че има умна глава и че разбира от насаждения повече от мен. Аз разбирам от пазари и от търговия, той обаче е наясно с хората и знае как може да извлече от тях най-доброто. За краткото време, през което е тук, той ми доказва своята стойност и аз уважавам в него човека и мъжа много повече, отколкото вие можете да си представите. Това не е животно,

чиято воля трябва да бъде сломена, за да може да се използва за изпълнение на прости действия. Това е един мъж, който трябва да бъде поставен там, където може да покаже най-доброто. И аз ще се обзаложа с вас, нещо, което вие много обичате, че той ще си изкара стократно цената. Точно сега — той затършува из листата върху бюрото и ѝ подхвърли една хартия, изпълнена с цифри и скици — той предлага строеж на голяма мелница за захарна тръстика и на спиртоварна, които, работейки заедно, ще увеличат десетократно производството както на захар, така и на ром. А освен това ще са ни нужни по-малко хора за работа на плантациите.

Орлан ѝ подхвърли още един лист.

— След това предложи да направи бент на реката. Силата на събраната вода ще върти колелото на дъскорезницата, ще можем сами да си режем трупите, а това, което е в повече — ще продаваме. Дюзини предложения са дошли от него, с които пестим и хора, и животни. О, да, дъще моя, аз го ценя твърде високо. Няма да допусна да го прокудят като животно, само защото не отговаря на вашите високи изисквания за изтънчено държание!

Шана чувстваше гордостта си така дълбоко наранена, че кожата я болеше като обсипана с рани. Тя стана и каза високомерно:

— След като не се интересувате от моите мисли и чувства, то тогава ще ви помоля да ми разрешите най-малкото да имам правото да не го приемам на масата си за закуска, където той ме оглежда и обижда.

Трейхърн изкрещя:

— Това там отзад — и той посочи с пръст малката трапезария — е моята маса и моят стол, както е мое и всичко останало, което се намира в къщата. Аз ви каня с удоволствие да споделите с мен моята закуска. Ако желаете да не бъдете смущавана, останете си в своите покои.

Зашеметена от този изблик на гняв, Шана реши още веднъж да си опита късмета.

— Татко, ако мама ви бе помолила да не водите къщи човек, когото тя не харесва или пък я отвращава, вие не бихте се противопоставили.

Този път Трейхърн наистина стана от креслото и застана пред дъщеря си. Позата и гласът му показваха, че е достигната границата на

търпението му.

— Майка ти беше господарката на тази къща и на всичко останало, което аз притежавах. Никога, доколкото мога да си спомня, тя не е показвала вратата на някой от моите гости. Ако вие искате да действате тук като господарка, ще трябва да бъдете към всеки и към всички истинска домакиня. Винаги, когато този мъж Рурк е у дома, вие ще го посрещате така, както подобава на един гост в моята къща. Вие знаете, че дреболиите, блясъкът и финтифлюшките не значат нищо за мене. И честно казано, дойдох тук, за да избягам от тях. Честността, верността и добрата работа ценя много повече — а всичко това ми дава мистър Рурк. А искам и това да ви кажа, дъщеричке: той тайно ви плати това, което заслужавате. Но стига с този цирк. Трябва да приключа сметките на Ралстон.

Ядът му премина, гласът му звучеше умолително:

— Бъдете добра към един стар човек, детето ми, и ме оставете да си свърша работата.

— Както желаете, татко — каза Шана остро. — Аз казах това, което трябваше да кажа.

Трейхърн се успокои, седна отново, взе перото и се задълбочи пак в своите цифри. Но Шана не се канеше да си тръгва. Тук тя естествено не можеше да очаква вече никаква помощ, но стоеше, все още неизчерпала до край възможностите си. С внезапна решителност тя се изправи, сложи ръка върху рамото на баща си и изчака, докато той повдигна поглед към нея.

— Сега ще поия до селото, папа, за да уредя някои неща и да направя покупки. Не се притеснявайте, ако закъснея.

Тя го целуна бързо по челото и изчезна. Трейхърн поклати глава след нея.

— Така е, защото оставяме момичетата твърде дълго да ходят на училище — измърмори той и повдигна рамене.

Беше вече късно след обяд, когато Шана подкара своя жребец към къщата на Питни. Тя беше една селска къщичка, като тези, които се срещат в Западна Англия, и се намиреше малко над селото. Зад къщата имаше и малък навес, под който Питни често оставяше своето дървено конче, направено от същите дървета, които капитаните на

Трейхърн носеха от своите пътувания, за да правят от тях красиви мебели. Тук като дете Шана бе прекарвала много часове, наблюдавайки как грапавите дъски се превръщаха в здрави столове, маси и ракли под сръчните ръце на Питни. Дърворезби, направени собственоръчно от него, украсяваха повечето от стаите. Когато Шана влезе под навеса, Питни стоеше заровен в стърготини чак до глезените и тъкмо рендосваше внимателно една тънка дъсчица. Питни избърса с избелял син парцал потта от челото си.

— Добре дошла и дал бог добро, девойко! — извика той насреща ѝ. — Толкова време мина, откакто за последен път се изкачихте на моя хълм. Но нека да седнем на терасата. В кладенеца се изстудява хубаво питие.

Той донесе кресло за Шана и се отправи към кладенеца, за да завърти ръчката.

— За мене само чаша вода — извика Шана. — Не искам да си развалям вкуса с вашето питие.

Кладенецът на Питни беше истинска забележителност. Преди години, когато се появиха първите къщи в Лос Камелос, Питни беше открил леденостуден извор и си беше построил къщата до него. Сега стената на кладенеца беше в единия край на терасата. Питни можеше удобно да седи в креслото и да вади вода от кладенеца. А това можеше да става дори и от прозореца на някои от стаите.

Шана предпазливо пиеше от чашата си, тъй като кладенчовата вода беше толкова студена, че дори предизвикваше болки в зъбите. Питни седна върху парапета, сръбна от пенливото питие в каната и търпеливо предостави думата на Шана. Къщата беше със западно изложение и за известно време погледите на двамата бяха привлечени от прелестните цветове на слънчевия залез, а под тях крайбрежното селце беше разпростряло покривите на своите къщи. Къщата на Питни беше истинска мъжка къща, изградено от грубо издялани здрави дървета, а вратите бяха по-големи, отколкото се правят обикновено — също като самия Питни. Доколкото Шана знаеше, само три жени бяха прекрочвали този праг: нейната майка, тя самата и една селска жена, която веднъж седмично почистваше къщата.

Най-после Шана насочи своите разбъркани мисли към това, което я беше подтикнало да дойде тук. Без заобикалки тя изля мъката си.

— Рурк Бошан е жив — и при това се намира на нашия остров! Той е роб на баща ми и сега се нарича Джон Рурк!

Питни кимна и постави внимателно каната до себе си на парапета.

— Зная — каза той. — Знаех също, че не са го обесили и че вместо него са погребали един безименен старец. Аз веднага бих ви казал, но точно тогава Ралстон беше при вас. А по-късно си казах, защо да ви тревожа преждевременно. Аз дори си казах, че той пътува с „Маргарита“ към Лос Камелос. Проследих Ралстон до затвора, тъй като ми беше известно, че той търси своите хора там, а не на борсата за длъжници, както винаги е твърдял. И това исках да ви кажа, но около вас винаги имаше много хора, чиито дълги езици веднага щяха да съобщят на баща ви. А с това сигурно щях да ви създам неприятности — на вас и на момчето. Вие не бихте го познали, когато го извлякоха от кораба, така унижително се отнасяха с него. Но всъщност, мое момиче — той беше този, който ви спаси от побоя онази вечер на пристанището. И за бога, не зная как този мъж, който е издържал на всичко това, не е получил травми или поне белези за остатък от своя живот. А аз зная какво говоря. И мене са ме мачкали в такава мелница.

Питни не продума повече нито дума за своята по-ранна съдба, а и Шана не го попита нищо — ако е считал за нужно, той сам би й разказал. Но чувстваше, че около него нещата не са били много розови. Тя направи още един опит.

— Не искате ли да го отведете от острова заради мене? — попита тя мрачно и й се струваше, че предварително знае отговора. — Може би у дома му, в неговите колонии, или някъде другаде, където пожелае.

Питни дълго съзерцава брега, преди отново да обърне очи към Шана.

— Мадам Бошан! — Шана все още не разбираше какво накара Питни да се обърне към нея с новото й име. — Аз съм ви люлял на коленете си, тогава когато бяхте не по-висока от три парчета сирене, сложени едно върху друго. Гледах ви как се превръщате в красива млада жена. Имахте неприятности с баща си и аз невинаги бях на неговото мнение. Аз ви придружавах при вашите пътувания и го съветвах да внимава за вас и да ви върне отново вкъщи. Дали първото ми се е отдало, не мога да твърдя със сигурност — оставих ви да се подхлъзнете с този брак. Но все пак смятам, че с последното до

известна степен успех. Единственото, което ме потиска, е това, че съм спомогнал да бъде опозорен един човек, и то без да съм имал за това особена причина.

— Без особена причина! — Самообвиненията на Питни изпълниха Шана с гняв. — Но мъжът беше обвинен в убийство и осъден да бъде обесен! Той беше убил по най-жесток начин една бременна жена! Да! — Тя посочи с ръка към селцето. — Неговата следваща жертва би могла да бъде там долу — а бих могла да бъда и аз самата!

— Момиче, не приемайте така надълбоко всичко, което е достигнало до ушите ви. Ако питате мене — този мъж изобщо не е способен да извърши такива ужасни неща. А както успех да разбере, и други хора са на същото мнение.

Шана не смееше да погледне Питни в очите.

— Значи не искате да ми помогнете? — каза тя и се изправи.

— Не, момиче — каза той грубо. — Аз вече достатъчно много злини съм причинил на този човек. Ако той не ми даде повод, аз няма да вдигна ръка срещу него.

— А аз какво да правя? — прошепна тя уплашено.

Питни помисли малко. Когато заговори, странна усмивка заблестя в очите му.

— Поговорете с него. Вие и в затвора говорихте с него. Ще ви кажа къде можете да го срещнете. Може би ще успеете да го придумате да се махне от тук. Аз ще му помогна, ако той поиска.

Шана беше забелязала нежните нотки в гласа му.

— Така! Значи на него бихте помогнали, а на мене не.

— Така е — кимна Питни. — При вас всичко е въпрос на прищявка. При него се касае за живота му.

Нощта падна и затъмни пътя на Шана през селото. Улиците бяха тихи и пусти след трудовия ден. Хората се бяха прибрали по къщите си. Пред бакалията, където вече не се виждаше никой, Шана завърза своя Атила и се отправи по пътя през тъмните улички, използвайки прикритието на тъмнината и сенките. Когато забеляза мястото, където живееше Рурк, тя забави ход. Къщата му не беше нищо повече от една дървена барака, облежната на задната стена на един склад. През

безбройните процепи между дъските, както и през полуотворената врата, се прокрадваше слабото мъждукане на една свещ. Предпазливо Шана се промъкна по-близо и започна да наднича в колибата. Джон Рурк беше застанал пред малък леген и си миеше ръцете и раменете с една гъба. За момент Шана си помисли, че е гол. Но когато се премести към светлината, тя отново видя онези ужасни, отрязани до половината панталони. Шана пое въздух, събра кураж и почука на вратата. Вратата се отвори още малко и той застана пред нея.

— Шана! — извика той изненадан. Но скоро се окопити, засмя се, хвана я за ръката и я въведе под своя пробит покрив. — Моля за извинение, скъпа моя. Но не съм очаквал никакво посещение, а още по-малко на такава прекрасна дама.

Той нежно постави ръката си на кръста ѝ. Объркана, Шана заоглежда тясното помещение. Вниманието, което той ѝ оказваше така непринудено, ѝ се стори непоносимо. Допирът на ръката му едва се усещаше, но тя се чувстваше така, като че ли се намира в клещите на стоманен капан. Появи се и първото съмнение, дали беше разумно да го потърси.

Нежното обоняние на Шана бе смутено от миризмата на домашен сапун и оцет, с които Рурк беше намазал отвсякъде дъските на своето жилище. Обзавеждането беше бедно, естествено, но чисто и поддържано. Върху обтегнатото с въжета легло имаше сламен дюшек, върху него беше постлан чист, макар и протъркан чаршаф. В другия ъгъл беше поставена грубо скована маса, върху нея лежаха купчина чертежи, мастилница и пера. Пред нея имаше стол, който явно някога е бил счупен, но после поправен и овързан с въжета. На полицата, закована на стената, бяха сложени няколко кутийки, в едната от тях имаше самун хляб, парче сирене, до него шише вино и сбирщина от какви ли не прибори, неподходящи един на друг. Един килим, целият в кръпки и без ресни, трябваше да служи за одеяло.

Очите на Рурк проследиха погледа на Шана, плъзгащ се по леглото.

— Разбира се, това едва ли е най-подходящото място за срещи — засмя се той, — но по-добре не бих могъл да се обзаведа. И при това не ми струва нито едно пени, само трябва да го пазя от евентуални вандали. — Той се усмихна, обръщайки поглед към Шана. — Никога

не бих си помислил, че толкова бързо ще се решите да изпълните договорните си задължения.

Шана потръпна, учудена от безочиюето на това изказване.

— Не съм дошла тук, за да прекарам нощта с вас.

— Тежко ми! — изплака той и погали един кичур, паднал върху бузата ѝ. — Трябва ли да продължат мъките ми? Ах, скъпа Шана, не знаете ли, че дори и най-беглият поглед към вашето красиво лице подлудява сърцето ми!

Мрачно и дрезгаво звучеше гласът му в ушите ѝ. Шана трябваше да впрегне всички резерви на своята воля, за да може да устои на опиянението, стопяващо нейната съпротива.

Пръстите на Рурк се плъзгаха между плешките ѝ.

— Нима не знаете как след това ръцете ми копнееха да ви прегърнат. Да бъда близо до вас и да не ви докосвам, това е за мене като една мъчителна, дълга агония. Или може би вие сте една зла вещица, която иска да ме прати в ада, докато съм все още на земята. За мене вие сте всичко, което най-страстно желая и което не ми е позволено да притежавам. Бъдете милостива, Шана, бъдете жена, бъдете моя любима. — Той се наведе по-близо до нея. Устните му вече бяха опасно близо до нейните.

— Рурк! — каза тя остро и го отблъсна. — Дръжте се както трябва!

— Но нали това правя, сърце мое. Аз съм мъж, вие сте жена. Как бих могъл да се държа по друг начин?

— Не ме насилвайте. Бъдете поне веднъж джентълмен! — Тя постави камшика, с който яздеше конете, пред гърдите му.

— Джентълмен? Но как, съкровище мое? Аз съм само едно недодялано нищожество от колониите, при това неук, учен съм само на честност и на това, че когато човек сключи сделка с някого, трябва да изпълни задълженията си докрай. Но да бъдете тук сама с мене и аз да не протегна ръка към вас — това за мен е просто непоносимо.

— Вие трябва да се съгласите с мен. — Шана се отдалечи от него и той трябваше да я последва. — Трябва да ограничим срещите си. Престанете да се увъртате около баща ми, стойте настрана от къщата ни, така ще бъде и за двама ни по-лесно. Най-после бъдете поне за миг честен. Аз не дойдох тук, за да се пъхна в леглото ви, а за да призова вашата чест. И дръпнете най-после ръцете си от мен!

Рурк се облегна на стената близо до нея.

— Ах, скъпа Шана — каза той тъжно. — Трябва ли наистина да мисля, че вие не желаете да извършите сделката си докрай?

— Сделка! — Шана замахна с камшика към полуотворената врата. — Вие сте най-ужасният...

— Псст! — Той постави пръст върху устните си. — Ще събудите цялото село!

Той посегна зад себе си, взе шишето с вино и една чаша от етажерката и си наля от питието.

— Може би една малка глътчица ще успокои нервите ви. Да ви предложи ли глътка шери?

— Нервите ми? — изсъска тя. — Вашите нерви са тия, които трябва да бъдат успокоявани! — Тя пое чашата, която той ѝ подаде, близна една капка и запуши нос. — Личи си, че живеете в недоимък, скъпи Рурк.

— Упреквате ли ме, мадам? — Той протегна ръка към къдриците ѝ, но се спря, тъй като тя отново вдигна камшика. Той повдигна рамене. — Аз зная какви са ми потребностите и се старая да ги задоволявам.

— Скъпи Рурк — просъска Шана злобно през зъби, — ако реша да се отдам на някой мъж, то това ще бъде само след като съм дала брачен обет и при това с цялата любов, на която съм способна.

Рурк се засмя, сложи единия си крак на леглото и подпря ръка върху коляното си.

— Ако се касаеше само за брачния обет! Та ние сме вече готови...

— О, вие грубиянино... — Шана не знаеше какво да каже, възмутена от липсата на кавалерство у него. — Нима не притежавате дори и най-малкото чувство за достойнство, че искате да ме обвържете с тази долнопробна сделка?

— Чувство за достойнство? Това всъщност засяга единствено само мене. Но как стоят нещата при вас? Заради някаква си прищявка вие предлагате нещо и когато цената е платена, вие отхвърляте договора.

Сълзи от яд бликнаха от очите на Шана.

— Родена съм благородничка и съм отгледана с нежност, но трябваше да се подчинявам на чужда воля.

— Наистина! — засмя се той презрително. — Девойката Шана позорно предадена! Шана — тя най-после пораства!

Камшикът засвистя над него. Тя го шибаше по гърдите отново и отново, докато ръката ѝ отмаля и камшикът изхвъркна от пръстите ѝ. Ядът на Шана беше достигнал неизмерими размери. Ръката ѝ удари Рурк по лицето, очите ѝ излъчваха омраза. Но изведнъж ръката ѝ попадна в желязна хватка и се намери извита на гърба ѝ — гърдите на Шана трябваше да се притиснат към голите гърди на Рурк. Шана се опита да повдигне другата си ръка, за да го удари по лицето и да прогони от него хладнокръвната му усмивка, намираща се твърде близо до нея. Рурк я обхвана с ръка, беше ѝ невъзможно да се помръдне. Така тя стоеше притисната до него, дъхът ѝ свистеше между стиснатите зъби, гърдите ѝ се надигаха срещу неговите.

— Стига вече, Шана, съкровище мое — заповяда остро той. — Вие успяхте да предпазите бузите си, преди да успея да ви зашлевя както по лявата, така и по дясната.

Хватката му се затегна още повече, тя загуби почва под краката си, издигната високо, тя увисна на него, опита се да си поеме дъх, но устата му се впи в нейната болезнено и възбуждащо. Шана се съпротивляваше безсилно, желанието отслаби волята ѝ. Под бруталния натиск на неговите устни върху нейните, при ставащата все по-непоносима хватка на неговите ръце, тя започна постепенно да му отвърща и да става по-пламенна. Скоро ръцете му се отпуснаха, тя изведнъж се почувства освободена и насочи поглед към отворената врата. Само кехлибарените му очи все още не слизаха от тялото ѝ.

— Въръжете се с търпение, Шана. Няма да ми избягате с никакви момински хитрини. Ще ви имам когато и където поискам.

Тя изпита страх не от него, по-скоро от самата себе си, тъй като всички нейни думи, казани напук, имаха за цел да му докажат, че тя беше много повече жена, отколкото той предполагаше. Цялото ѝ тяло се тресеше. Тя хапеше ръцете си, може би за да изпита нарочно болка. Залиташе по пътя и бягаше, бягаше, бягаше, докато най-сетне запъхтяна застана до Атила. Едва намери сили да се качи на седлото. Там, където брадичката на Рурк бе докосвала лицето ѝ, кожата ѝ гореше. Жално тя се взираше назад към тъмната улица. Дали той беше видял нещо? Дали беше забелязал внезапното желание в нейните очи.

Дълъг беше пътът до къщи.

ГЛАВА СЕДМА

Шана пришпори жребеца по протежение на плажната ивица, докато той се запъхтя, но въпреки това дивата езда не ѝ достави удоволствие. В следобедните часове тя плуваше в плитчините, но водата беше твърде топла и в нея плуваха много водорасли, така че и тук не можеше да намери удовлетворение. През следващите седмици тя се държеше настрана от обществото, дори отбягваше баща си, с изключение на случаите, в които сама отиваше да го потърси. Неговото загрижено лице и смущаващите му въпроси ограбваха спокойствието ѝ. Но да се срещне отново с Джон Рурк, на това не можеше да се реши. Така тя остана сама. През един слънчев следобед тя потърси един малък, скрит между скалите залив в западната част на острова, където едва ли беше стъпвал човешки крак. Предпазливо водеше натам Атила по дълги, обходни пътища, по протежението на плажната ивица, без да минава по пътеката, която пресича острова. Шана отведе жребеца до прибоя, до мястото на своето убежище, заобикаляйки зигзагообразно стърчащите в морето скали. Тук подводните скали стърчаха от три страни и достъпът беше възможен само откъм морето. Тук Шана можеше да се чувства на сигурно място. Тя завърза жребеца и го остави да пасе крехките тревички, пораснали между скалните пукнатини.

Върху тясна ивица пясък Шана постла една завивка и съблече дрехите си, оставайки по една къса ризка. Най-последно тук тя можеше да се надява, че няма да бъде обезпокоявана и че никой няма да се осмели да смути спокойствието ѝ. Известно време тя чете легнала от една книжка със сонети, прокарайки пръсти през разпуснатите си коси. От обедната горещина ѝ се приспа и тя, поставила ръка върху очите си, най-последно задрямва. Когато отвори очи, ѝ се стори, като че ли някой я беше събудил. Обзе я безпокойство, но не виждаше причина за него. Скалите стърчаха безмълвни и голи както преди. Никой не се виждаше.

Търсейки избавление от неприятното чувство, тя се отправи към прибоя, нагази в хладката вода, а след това навлезе малко по-навътре и

както в далечните дни на детството, започна да се гмурка, търсейки миди и морски звезди. Известно време полежа по гръб, плискана от идващите и оттеглящите се вълни. Като приказна огромна папрат златистата ѝ коса се разстилаше върху водното огледало — едно странно морско творение, което би могло да се види само от очите на случаен минувач. Размахвайки безшумно криле, една чайка се рееше наоколо, взирайки се в непознатата нимфа.

Уморена от самотната си игра, Шана най-после заплува обратно към своя малък скрит плаж. Тя се изсуши с хавлията си, след това я обви около косите си, легна по гръб и се загледа подир едно бяло облаче, докато то изчезна зад върховете на скалите. На върха на една от скалите стоеше мъж. Със сподавен вик Шана скочи на крака. Бяла сламена шапка, риза, наметната върху раменете, къси бели панталони, дълги слаби крака — и Шана знаеше, че едни златни очи гледат подигравателно надолу. Те се присмиваха, зовяха, изгаряха. Би ли могла да избяга някъде от тях?

Ядосано свали хавлиената кърпа от главата си и я захвърли в пясъка.

— Изчезвайте! — изкрещя тя. — Оставете ме на мира. С нищо не съм ви задължена!

Рурк закричи по ръба на скалата и смехът му отекна надолу към Шана. С плътен баритонов глас той започна да пее; думите бяха глуповати, но мелодията тя беше чувала вече някъде.

*Шана, велика царица,
не може никъде да намери любов.
Шана, велика царица,
иска да завърже сърцето си за един гълъб.*

Шана се изплаши, когато осъзна, че нейната тънка мокра риза е полепнала като тънък слой върху кожата ѝ и не скриваше дори и най-малката подробност от тялото ѝ. С бързи движения тя си облече роклята, без да има време да пристегне връзките на гърба си. Останалите части от облеклото си тя бързо хвърли на постелката, събра ги заедно с нея на куп и ги запрати върху гърба на Атила. После

се метна на седлото, подкара жребеца към прибоя, за да заобиколи скалите, и след това в галоп се понесе по плажа.

— Хубав ден, милейди!

Викът на Рурк я преследваше и смехът му кънтеше още в ушите ѝ, когато най-после пристигна вкъщи и зарови глава под възглавниците, скрита в стаята си.

Бяха изминали две седмици; беше един съботен следобед. Шана седеше върху неоседлания гръб на Атила и яздеше жребеца в покрайнините на острова. Този път тя беше облякла лека рокля и носеше широка сламена шапка, която трябваше да предпазва красивото ѝ лице от парещите лъчи на карибското слънце. Нямаше обувки на краката си, когато подкара излъчващия сила жребец по-дълбоко във водата. Тя вдигна полата си високо над коленете и я завърза над бедрата си. Вятърът играеше в къдриците ѝ и тя разпусна прекрасните си златисти коси, оставяйки ги свободно да се развяват като блестяща от злато грива. Върху полуразтворените ѝ устни радостно играеше усмивка, когато галопираше все по-бързо по разпрострялата се надалеч плажна ивица, навеждайки се все по-близо до шията на коня.

Изведнъж едно изсвирване проряза топлия въздух. Жребецът намали ход и макар че тя се противеше, Атила се подчини на своята воля и откара господарката си при една редица дървета, намиращи се на края на блатото.

Рурк се появи под лъчите на слънцето и изсвири повторно, този път по-тихо и протегна ръка към жребеца. Атила изпръхтя, приближи се с охота и лакомо заблiza захарта от ръката на Рурк. Загрижено той опипа ноздрите на Атила и погледът му се заразхожда по голите бедра на Шана и по мократа ѝ от пот рокля, по която бяха прилепнали върховете на гърдите ѝ.

— Напълно сте съсипали един добър жребец — изкрещя Шана, побесняла от гняв. Към всичките странно преплетени чувства, които тя изпитваше към Рурк, сега се прибави и ревността, тъй като по всичко личеше, че Атила изпитва сляпо доверие към този мъж.

Рурк се засмя.

— Това е един прекрасен жребец, а е и толкова умен. При всяко друго животно това би ми коствало месеци. При това не съм го учил на нищо друго, освен това, да идва при мене, щом изсвиря. И това е много повече от това, което човек би постигнал при вас.

Шана беше извън себе си от възмущение.

— Ако вие си мислите, че ще дотърча веднага, щом като си вдигнете пръста, то в такъв случай притежавате огромно чувство за хумор, сър!

Той се държеше така, като че ли не чува ядосаните й упреци. Топлият му поглед оглеждаше принудително прикритото й тяло; желанието й започна да нараства. В нейните сетива живееше ясният спомен за меката топлина на неговата кожа.

— Престанете най-после да ме оглеждате! — изсъска тя от страх, да не би да се превърне в пепел под изгарящия му поглед.

Рурк се приближи безмълвно до коня и в следващия момент вече седеше зад нея. Възмутена, Шана подскочи, опита се да се възпротиви, но неговите ръце вече я бяха обгърнали, дланите му, протегнати напред, здраво се бяха вкопчили в гривата на Атила.

— Слезте веднага! Да не сте полудял?

Тя протестираше, но сетивата й вече се предаваха под натиска на стегнатите му голи гърди, притиснати към гърба й, на неговите почернели от слънцето и покрити с мускули прави рамене, допрели нейните, и на хълбоците му, обхванали нейните бедра. Дрезгавият му глас звучеше плътно до ушите й.

— Стойте мирно, Шана, и ми позволете да пояздя малко заедно с вас. Вие сте свикнала да стоите като дама върху коня, а и той вероятно е привикнал на това. Това, което му трябва, е здравият натиск на краката на един истински ездач, независимо кой ще бъде той. — И отново гласът му звучеше леко подигравателно. — Може би по този начин бихте могли да го обуздате, когато аз му изсвиря с уста. Сега внимавайте и се учете как се язди жребец от мъж!

Шана изопна гръб.

— А ако някой ни види, тогава какво ще стане, мистър Рурк?

— С блатото от тази страна и с кораловия риф от другата? Много се съмнявам, че някой може да ни види, а предполагам и вие мислите същото. Бъдете спокойна, Шана. Вашата добродетелност е много

важна за мене. А и кой би могъл да бъде по-загрижен за нея, отколкото собствения ви съпруг?

— Много важно — каза тя с насмешка. — Когато вие сте до мене, имам чувството, че ме опипвате от главата до петите. Вие имате само една-единствена мисъл в главата си.

— Защото и във вашата собствена глава има една-единствена мисъл — прошепна той плътно зад нея и я погали по косата.

— Вие сте чудовище, да тормозите така една лейди!

— Стига вече! — Рурк я постави здраво на мястото ѝ, обгърна я с ръце и хвана гривата на Атила. — Бъдете сигурна, че днес ще получите само един урок по езда.

Той леко удари пети в хълбоците на Атила и жребецът плавно се понесе напред. Рурк се наведе към него и животното ускори ход. Той правеше редица маневри с коня и Шана гледаше учудена. Тя ясно усещаше движенията на Рурк и виждаше как жребецът откликва на всяко едно от тях, като че ли ездач и кон са едно цяло. След това коленете му под нея се изпънаха и те се понесоха в бърз галоп по плажната ивица, като че ли се бяха обзаложили да се състезават с бриза.

Шана едва чуваше това, което устните му ѝ шепнеха в ухото, и той трябваше да повтаря казаното:

— Баща ви очаква ли ви скоро вкъщи?

Шана поклати глава и косата ѝ литна върху раменете му. Рурк я притисна силно към себе си.

— Добре. Тогава ще пояздим по една пътека, която открих край блатото. Нали не се страхувате?

Шана отметна глава назад, видя топлата усмивка в очите му и престана да се страхува. По-скоро изпитваше любопитство към този мъж, който като че ли успяваше да обърне в своя полза всяка една ситуация — този мъж, който ѝ беше откраднал девствеността, който беше отървал въжето и който сега понасяше робството с непонятна лекота.

— Аз съм се оставила във вашите ръце, сър. Надявам се, че ще удържите на думите си.

Рурк се дръпна назад и се остави да бъде воден от ритъма на жребеца под него. Атила бягаше сега по-бързо, копитата му разпръскваха нагоре малки фонтани от вода и пясък. Никога Шана не

беше оставяла своя жребец така отдаден на волята му. Но все пак в здравите ръце, които я държаха, тя се чувстваше необичайно сигурна и защитена.

Само с едно цъкане с език и лек удар с коляното, Рурк принуди животното да забави ход и го накара да завие по една тясна пътечка, която като че ли не водеше за никъде. Те достигнаха до малка полянка, близо до блатото, където слънчева светлина обливаше килим от мека трева. Безброй цветчета с формата на обички обграждаха полянката и ухаеха приказно; високите дървета като че ли прекланяха своите клони пред чудната красота на равнината.

Рурк скочи на земята и пое Шана в ръцете си.

— Трябва да ви се признае — измърмори тя в знак на съгласие, — наистина разбирате от коне.

Рурк с обич погали Атила по шията.

— Удоволствие е за мене да работя с коне. Послушният кон винаги следва своя господар, когато той веднъж си е създал респект пред него.

— А вие — попита тя остро, — изпитвате ли вие респект спрямо някой свой господар?

— Познавате ли човек, който би ми всял респект? Искам да кажа, Шана, че няма човек, който би могъл да ми бъде господар, дори и аз да му разреша това.

— Следователно и нито една жена! — избухна тя. — Значи вие постоянно ще се противопоставяте на моите заповеди и на правото ми да ви давам такива?

— Ах, скъпа моя — засмя се Рурк, — не съм ли аз вашият смирен слуга, както вие сте моята скъпа съпруга? Не се ли стремя да ви служа безропотно, за да получа благословията ви?

Неспособна да издържи на продължителния му поглед, Шана се обърна към хвърлящите лека сянка обички, откъсна си едно нежно цвете, чието стъбълце забодде в буйните си чупливи коси. Като омагьосан от този прелестен пейзаж, Рурк, скръстил ръце на гърдите си, се облегна на едно дърво и отново се отдаде на онова занимание, което след посещението на Шана в затвора му беше станало любимо — а именно да я наблюдава. Тя беше огънат, който гореше във вените му и нищо на света не бе в състояние да го угаси, тъй като всяка мисъл за друга жена изчезваше от съзнанието му, щом пред него се появише

образът на Шана. В такива моменти му се струваше, че му е позволено да гледа рая, а да се задоволява с ада. Например, когато това все пак се случваше от време на време, а именно да задоволи желанията на тялото си с момиче като Мили Хоукинс — дъщерята на търговеца на риба. Тя винаги беше готова, а и не беше съвсем грозна. Само дето постоянно миришеше на риба.

Изведнъж Рурк се засмя, Шана се обърна изненадано и повдигна тънките си вежди. Рурк посочи към цветята, които тя беше набрала.

— Индианките слагат букетчетата си така тогава, когато искат да дадат на мъжа знак, че го желаят.

Шана силно се изчерви, издърпа цветето от косата си и нацупено го пъхна зад другото си ухо.

— А това означава — засмя се Рурк, — че едно неомъжено момиче с удоволствие би се задомило.

Шана изцяло махна украшенията от косите си и започна да ги сплита с останалите цветя на венец. Рурк не откъсваше поглед от нея.

— Мисля, че искате да ме подмамите, скъпа Шана. Поставили сте си за цел да разберете докъде се простират границите на моето търпение, за да можете след това да ме намразите. Ще позволи ли тогава съвестта ви да не удържите на дадената дума? Ако това е играта ви — тогава продължавайте да я играете, мадам. В такъв случай най-доброто, което мога да направя, е да отвърна на вашето предизвикателство.

— Вие ставате арогантен — пламна тя и започна с презрение да го оглежда от главата до петите. За съжаление обаче Шана не можа да изпълни намеренията си, тъй като докато погледът ѝ се плъзгаше по стройното му тяло, по неговите вечни, късо отрязани панталони, дълбоко в душата си тя трябваше да признае, че в това силно, почерняло от слънцето мъжко тяло не може да се открие дори и най-малкият дефект. И тогава в нея се надигна дръзкият въпрос, дали не би желала да прекара една дълга нощ, лежейки плътно до него.

— Трябва да се прибирам — каза тя внезапно, изпаднала в затруднено положение от неконтролираните си мисли. — Помогнете ми да се кача на коня!

— На вашите услуги, мадам!

Той се наведе, сплете дланите си една в друга, за да направи опора за крака ѝ, и я повдигна върху гърба на жребеца. След това тя

силно смушка Атила в хълбоците, изведе го от полянката и тръгна по тайната пътечка край блатото. Рурк застана, опрял ръце до бедрата си, и дълго гледа след нея.

Тя вече беше стигнала до края на блатото, когато почувства едно вътрешно разочарование, което все повече я обземаше, и Шана издаде дълга въздишка. Стиснала здраво зъби, проклинаща сама себе си, тя обърна коня и пое по обратния път. С равномерната си походка Рурк беше изминал голяма част от пътя и сега се взираше учудено в жребеца. Пръхтейки, животното застана пред него и той сложи ръка върху гривата му.

— Силите ще ви трябват утре за работа на полето — извика Шана, седейки върху високия кон. — Ако вървите пеша с часове надолу към селото, то тогава ще ни бъдете твърде малко от полза.

— Задължен съм ви до гроб, мадам — усмихна се той и се метна зад нея върху гърба на Атила.

Шана отново чувства неговите силни, потъмнели ръце около бедрата си. Жребецът вече познаваше пътечката и като вихър се понесе по нея — или може би се държеше така, защото чувстваше здравия натиск на бедрата на своя господар. Шана, успокоена, се облегна на гърдите на Рурк и следеше с любопитство как сетивата ѝ реагират на допира на силното мъжко тяло, притиснато до нейното, чиято възбуждаща топлина изцяло я пронизваше.

Когато стигнаха до мястото, където безсрамното му изсвирване беше накарало жребеца да спре, тя дочу мекия му глас в косите си:

— Ще ви видя ли пак на това място?

— Положително не! — Тя беше отново гордата Шана, макар че с мъка потискаше възбудата, която така диво я беше обзела. Тя стоеше изправена и отмести ръката на Рурк от бедрото си: — Смятате ли, че зад гърба на баща си ще позволя да си уреждам срещи в гората, и то с един роб? Какви отвратителни претенции имате, сър!

— Тогава се крийте смело зад широкия гръб на баща си! — отвърна той. — Също като дете, което се страхува да стане най-сетне жена.

— Престанете с вашите шмекерии! И ме оставете най-после на мира. Дявол знае защо изобщо яздя с вас! Слезте от коня ми, нахално копеле на някоя домашна прислужница!

Смехът на Рурк засили яда ѝ. Той накара Атила да спре и се смъкна от гърба му, погледна я още веднъж с един от онези свои подигравателно-хладнокръвни погледи, с които донякъде ѝ се присмиваше, донякъде я изпиваше.

Този път Шана не се обърна към него, когато подкара своя жребец покрай плажа в посока към къщи.

Самотата накара Шана да се втурне през глава в незапланувани занимания. Преди всичко тя работеше като секретарка на баща си, придружаваше го при неговите пътувания през острова, записваше всичко, което ѝ се стореше важно, когато минаваха през ливадите и другите насаждения, слушаше внимателно сведенията на надзирателите и запечатваше всяка по-важна дума и всяко число със своя красив, изпъстрен със завъртулки почерк. Освен това тя водеше сметка за броя на работните часове и на работната сила, необходими за извършване на това или онова начинание, а също така и за резултата, който те даваха.

Все пак странно или не, но винаги когато имаше някакви трудности, се появяваше един мъж с късо отрязани панталони, възседнал своя катър. Говорещ нещо на робите, той се захващаше сам с критичната ситуация и чертаеше с перото си необходимите подобрения върху пергаментата. А Шана не можеше да се противопостави на това, че при всички свои изчисления и доклади трябваше да включва името на Джон Рурк. Още по-малко можеше да запуши уши, когато трябваше да слуша хвалбите на робите и на надзирателите за него. Всички работеха с по-голяма радост, когато Джон Рурк беше наблизо. Струваше ѝ се невъзможно да не обръща внимание на този мъж. И на всичкото отгоре един следобед Орлан Трейхърн, с усмивка на тихо задоволство върху устните ѝ каза, че междувременно Джон Рурк е станал много по-известен на острова, отколкото той — господарят, а освен това и много по-обичан от всички.

Един петък следобед, когато по една случайност Шана се беше отбила в бакалията на селото и прелистваше големия тефтер, включващ сметките на робите, погледът ѝ попадна отново на името, от което се страхуваше — Джон Рурк. Любопитна, каквато Шана си беше в действителност, тя се зачете внимателно. Цифрите, които намираше

тук, бяха твърде изненадващи. Това, което стоеше в графа „покупки“, беше съвсем малко. Освен принадлежности за писане, една лула, сапун, шише вино и една кесийка тютюн, нямаше вписано нищо друго. Но затова пък доста по-дълга беше колонката, съдържаща отделните промени в заплащането на Джон Рурк. Шана невярваща плъзгаше пръста си върху цифрите. Заплатата му беше многократно удвоена, не, дори утроявана, не — господи, той получаваше вече десеторно повече от обичайните шест пенса, за които претендираха робите. Десеторно! Пръстът на Шана се насочи към графа „авоари“. Още по-невероятно: в края на този месец Джон Рурк трябваше да има вписани в книгите на свое име почти сто фунта. И още една забележка привлече вниманието на Шана: като че ли имаше и вноски на негово име. При бързината, с която той попълваше сметките си, след една-две години Рурк трябваше да бъде свободен човек.

Със звън се затвори задната врата, през която малко преди това беше излязъл мистър Маклерд, бакалинът. Шана дочу стъпки зад гърба си.

— Мистър Маклерд — извика тя през рамо, без да се обръща. — Тук има една сметка, за която бих желала да говоря с вас. Бихте ли били така добър...

— Мистър Маклерд е навън, Шана. Мога ли аз да ви помогна с нещо?

Шана се заозърта наоколо. Гласът не можеше да бъде сбъркан. Смехът на Рурк звънтеше, примесен както винаги с нотки на превъзходство.

— Грижи ли имате, скъпа моя? Нима съм бил изчезнал от очите ви за толкова дълго време, че вие вече дори не можете да ме познаете? — Той повдигна едно герданче от миди от тезгяха. — Може би желаете да си купите някои дреболии? Ах, простете, мадам — съвсем забравих, че този магазин е ваш. Колко жалко — аз пък не мога да проявя способностите си.

Шана не можа напълно да прикрие усмивката си при неговото смехотворно бърборене.

— Сигурно притежавате много способности, Рурк. Баща ми каза, че сте започнали да строите нова мелница. Както изглежда, успял сте да го убедите, че тя ще бъде много по-производителна от тази, която вече притежаваме.

Рурк кимна.

— Така е, Шана. Точно това казах.

— А защо вие изобщо сте тук? По-скоро бих предположила, че ще бъдете на строежа, вместо да се разхождате из селото. Да не би да сте станали надзирател на самия себе си и да прекарвате вече работното си време по свое усмотрение?

Рурк вдигна вежди.

— Не се страхувайте, няма да измамя баща ви. — Той посочи с палец към задната част на магазина. — Докарах дотук една пратка черен ром, тъй като така и така трябваше да дойда, за да подготвя някои чертежи за Трейхърн. В момента мистър Маклерд проверява бъчвите. Ако имате нужда от пазач за вашата добродетелност, то той сега ще се върне.

Шана потропа с пръсти върху тефтера.

— За носач вие ми се струвате твърде високо платен, както виждам. А и някои други ваши сметки доста ме учудват.

— Няма нищо по-просто от това — започна да обяснява той. — Когато имах свободно време, работех за други хора на острова. Те ми се отплащаха или с услуга, или като правеха вноски към сметката ми. Например една жена от селото ми пере дрехите и спалното бельо и затова...

— Една жена? — прекъсна го Шана.

— Шана, да не би да ревнувате?

— Естествено, че не — отговори тя наперено, но лицето ѝ се изчерви. — Само съм любопитна. Какво искахте да кажете току-що?

— Това е жената на рибаря, Шана. Няма никакво основание за недоволство.

Зелените ѝ като море очи блеснаха.

— Ужасно, колко сте високомерен, вие, Рурк Бошан.

— Псст, сърце мое! — скара ѝ се той нежно. — Не споменавайте това име. Някой би могъл да ни чуе.

— А с какво вие услужвате на милата мисис Хоукинс? — осведоми се Шана.

Рурк забави отговора. Той постави шапката си върху купчина стоки, свали ризата си и я хвърли отгоре.

— Всъщност с нищо, което мистър Хоукинс не би могъл и сам да направи, ако не беше такъв мързеливец. Поправям лодки и други

подобни.

— Така както попълвате сметката си, вие явно няма да се задържите твърде дълго на острова — забеляза Шана.

— Парите никога не са били важни за мене, Шана. Ако се върна в моето близко минало, бих казал, че това са били за мене жените. Или по-скоро — една жена. Само една жена, една-единствена, която ми създаваше грижи.

Сега Рурк я погледна направо предизвикателно и за нея беше дори обидно да я изнасилва като че ли с очи, шарещи от тънките ѝ добре оформени глезени, по белите ѝ копринени чорапи, подаващи се под подгъва на полата ѝ, преминавайки през тънката ѝ талия, пристегнатата с рокля на бели и розови райета, и достигайки чак до красивите ѝ заоблени гърди. Нежно облаче от най-фините бели дантели закриваше деколтето на Шана чак до шията, но тя отново се почувства гола под пронизващия поглед на Рурк.

— Значи вие ме считате за ваш проблем.

— Понякога, Шана. В повечето случаи гледам на вас като на най-красивата жена, която съм виждал.

— При най-добро желание не бих могла да си представя, че мога да съм ваш проблем — каза тя с ирония. — От седмици не съм ви виждала. Страхувам се, че преувеличавате.

Той не каза нито дума, но погледът му изразяваше явното му желание. Шана усети, че кожата ѝ настръхва. Имаше чувството, че стои сред буйни пламъци, бузите ѝ пламтяха, ръцете ѝ трепереха. Тя не можеше да откъсне поглед от него. Залязващото слънце, което хвърляше своите лъчи в магазина, го обливаше в наситени златисти цветове, които играеха върху неговото стройно, здраво тяло.

— Вие трябва да сте расли в пустинята — просъска тя, за да потисне тайните си желания. — При тази ваша склонност да се разголвате така нецивилизовано.

Рурк се засмя сподавено.

— Понякога облеклото е голяма пречка. Например как би се чувствал един мъж, когато жена му вечер си ляга, навлечена с дрехи. От друга страна, копринените парцалки, които вие ползвате като нощно облекло, не са по-добри, отколкото да не носите нищо. Да ги сваля от своята съпруга — това би било, ако мога така да се изразя — детска игра!

Жаравата върху страните на Шана стана още по-червена.

— Май ще трябва доста да обикаляте нощем под моя балкон!

Шана се обърна рязко към тезгяха и отвори тефтера на една произволна страница, но очите ѝ се премрежиха. Мека светлина влизаше през прозореца, падаше върху тезгяха и рисуваше по лицето ѝ странни отблясъци, така че то придобиваше ангелски вид. Краката на Рурк неволно се придвижваха напред и той застана плътно зад нея. В ушите му шумеше и пулсираше собствената му гореща кръв.

Шана чувстваше близостта на Рурк с всяка клетка на тялото си. Миризмата на мъж, примесена с тази на кожа, пот и коне я опияняваше, пулсът ѝ се ускоряваше, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Тя искаше да каже нещо, да направи нещо, но беше като вкаменена и очакваше неговото докосване. Ръката му вече се протягаше към нея, тя чувстваше допира на пръстите му в косите си...

Забързани стъпки затрополиха по терасата пред магазина, пред прозореца премина бърза сянка на жена. Рурк направи една бърза стъпка встрани. Когато Мили Хоукинс се втурна през вратата, той вече стоеше до една купчина шапки и се правеше, че старателно ги сортира. Момичето в първия момент не забеляза Шана, тъй като тезгяхът, до който тя стоеше, беше скрит зад камара от бъчви и не се виждаше от вратата. Мили, която носеше вързоп с дрехи в ръце, като че ли имаше очи да види само почернелия от слънцето гръб на Рурк.

— Видях ви да минавате през селото, мистър Рурк — започна да бърбори момичето. — И тогава си помислих, че мога да ви спестя идването, като ви донеса тук нещата, които съм ви изпрала.

— По пътя за вкъщи аз и без това минавам покрай вас, Мили. Тогава бих могъл да си ги взема. — Той дари момичето с вяла усмивка и долови през главата ѝ хапливия поглед на Шана.

— Ах, мистър Рурк, това не е нищо; аз и без това нямах какво да правя и си помислих, че мога да ви спестя пътя. — Мили разтърси кокетно гарвановочерната си коса, а нейните големи тъмни очи го опипваха почти навсякъде. Нахално тя плъзна ръка по изхвъркналите му ребра. Той я отблъсна като ужилен.

— Мистър Рурк, имате ли нещо предвид за тази вечер?

Рурк се засмя развеселен.

— Случайно имам работа, която ще ми отнеме цялата нощ.

— Ах, отново старият Трейхърн — извика Мили разочаровано и сложи ръце на хълбоците си. — Той винаги намира нещо ново, което вие трябва да направите за него!

— Не, Мили, виж как стоят нещата — поде той; смръщеното чело на Шана не му убягна от погледа и той с мъка успя да потисне радостта си от това забавление. — Господарят на острова не изисква от мен повече от това, което аз съм готов да направя за него. — Той вдигна високо вързоп с прането. — И предай на майка си моите благодарности за това.

Всеки знаеше, че Мили Хоукинс беше най-мързеливото момиче в селото. Както тя, така и баща ѝ бездействаха по цял ден, без да се оплакват от бедността си, докато усърдната мисис Хоукинс се грижеше за прехраната на семейството. Но това, което тя припечелваше, мъжът ѝ пропиляваше двойно по-бързо. Рурк знаеше много добре, че момичето не е изпратило прането му и че не му се полагаше благодарност. Той беше сигурен, че тя много скоро ще се появи в дървената му барака под прозрачния претекст, че трябва да почисти.

— Майка ми каза, че вие сте били най-чистият мъж на Лос Камелос — продължи да плещи Мили. — Всяка вечер, казва тя, вие отивате на потока и след това ѝ давате нещата си за пране. Моят татко казва, че толкова много къпане не било полезно, мистър Рурк. Ах, мистър Рурк, никой не пилее толкова много време за чистотата си, както вие, освен, може би, високомерната госпожица Трейхърн в голямата къща.

Гръмкият смях на Рурк накара момичето изведнъж да млъкне. От високия тезгях Шана наблюдаваше девойката не особено дружелюбно. Мили се обърна — и видя, че Шана се взира право в нея с леденостуден поглед. Мили подскочи от страх и застана с широко отворена уста.

— Името ми е мадам Бошан от известно време, Мили — поправи я Шана хладно. — По-точно мадам Рурк Бошан. Или най-малкото жената на Бошан. Някакво специално желание ли ви доведе в магазина, Мили, освен желанието ви да срещнете мистър Рурк? Той, разбира се, не се продава, но всичко останало тук си има цена.

Рурк се наслаждаваше на тази сцена. Той отиде до табуретката, на която досега беше седяла Шана, седна в единия ѝ край и започна да наблюдава двете жени. Шана стоеше величествено и гордо и от

зелените ѝ очи хвърчаха гневни искри, а Мили, люлеейки бедра, шляпаше боса из магазина. Мили беше по-ниска от Шана и доста слаба, кожата ѝ с цвят на маслини беше допълнително обгоряла от слънцето и много красива. Но въпреки това не беше трудно да си представи човек, как след няколко години около полата ѝ ще се въртят купчина невръстни дечица, а на гърдите ѝ ще виси кърмаче.

— Вашият баща сам издаде закон; всеки роб може да си вземе за жена всяко момиче, стига то да го иска — отвърна Мили. — Защо мистър Рурк да не иска да ме вземе? На острова няма много богат избор.

За момент по лицето на Шана се изписа изненада и тя хвърли въпросителен поглед към Рурк.

— Така ли? А той вече помоли ли ви за това?

Рурк поклати глава и се засмя безгрижно, взирайки се в очите на Шана.

— Досега не е имал време, тъй като все трябва да работи като вол — каза Мили.

— Точно затова го е купил баща ми — изсъска Шана оперено, — а не за да прави една сюррия деца.

За щастие в този момент мистър Маклерд влезе в магазина.

— Ах — въздъхна той с чувство на задоволство. — Ромът, който сте донесли, е прекрасен. Можете да пренесете бъчвите в килера.

Той млъкна, когато погледът му забеляза Мили през очилата.

— Ах, имали сме клиенти в магазина. Шана, бъдете така добра и попитайте девойката какво желае. Кръчмарят ей сега ще дойде и аз трябва да прегледам сметките му.

Шана се усмихна дружелюбно на стария човек, но към момичето се обърна с неприязън.

— Е, Мили, искате ли да си купите нещо?

— Случайно — каза Мили, вирнала нос — мистър Маклерд ми беше споменал, че ще получи нови парфюми от чужбина. Бих желала да помириша някои от тях.

Тъй като Мили нямаше нито кесия за пари, нито дори монети, беше ясно, че няма да купи нищо; въпреки това Шана изпълни желанието ѝ и се запъти към рафта с парфюмите. Мили се готвеше да разгледа шишенцата, когато Рурк влезе през задната врата с една бъчва на рамо и с друга под мишница. Физическите усилия изпъкваха като

опънати възжета под кожата му. Покрити с тънък слой пот, тялото и крайниците му блестяха като намазани с мазнина. Желание гореше в очите на Мили и от гърдите ѝ се изтръгна въздишка, приличаща по-скоро на молба.

— Не изглежда ли той като една от ония гръцки статуи? — възхити се тя, искайки едновременно с това да демонстрира своята начетеност.

От напрегането на мускулите при работата под панталоните на Рурк се беше показала една бяла ивица от корема му. Погледът на Мили се плъзна очарован по тясната ивица косми, която продължаваше от гъсто обраслите му гърди надолу. Шана с удоволствие би смачкала момичето, но само профуча покрай нея, грабна връзката ключове и отвори на Рурк вратата към килера. Тя разтърка праханта, духна силно, за да я разпали, запали свещ и освети стълбите, водещи надолу. Студено и сухо беше в килера. Рурк слезе, поспря се за малко и остави бъчвите на земята. Шана му посочи едно място в края на стелажа.

— Едната постави там! — каза тя. — Нека да отлежава.

Докато той поставяше бъчвата на мястото ѝ, тя го гледаше предизвикателно и го предупреди с лека ирония в гласа:

— Мили е една проста жена и сигурно лесно се възбужда. Ако покажете пред девойката още нещо, тя едва ли ще може да се въздържа и ще ви се хвърли отгоре. Тогава вие ще сте този, който ще бъде изнасилен.

— Ще бъда нащрек, мадам — измърмори Рурк, поставяйки и втората бъчва на място. — Винаги ми е приятно да зная, че при вас не ме грози подобна опасност.

Зад привидно гордата и невъзмутима външност на Шана, месеците на напрежение и възбуда бяха натрупали опасно взривно вещество. Сега тя стоеше близо да Рурк, гласът ѝ беше тих, почти шептящ, но от всяка нейна фибра се излъчваше заплашителен гняв.

— Сър, търпението ми започва да се изчерпва. Винаги, когато се срещнем, вие ме обиждате и твърдите, че не съм истинска жена. Вие накърнявате чувството ми за достойнство, макар че аз винаги се боря срещу вашите груби домогвания.

— Вие бяхте съгласна — ядоса се той. — Вие дадохте вашата дума и аз ще ви държа отговорна за това.

— Вече няма никаква сделка между нас — изсъска тя. — Тогава беше ясно, че вие ще умрете. Аз нямам никаква вина, че вие, без каквито и да било предварителни условия, сте останали жив. Вървете си! — Изведнъж тя започна да хлипа. — Оставете ме на мира. По какъв начин да ви убедя, че не искам и да зная за вас? Мразя ви! Отвращавам се от вас! Не мога вече да ви гледам!

Рурк заговори тихо и спокойно, въпреки това думите му кънтяха в ушите на Шана:

— А какво съм аз? По-малко от човек? Да не би да съм по-долу от всички онези, които се облагодетелстват за моя сметка? Затова, защото изкупувам вината си при вашия баща? По-лошо ли трябва да става? Кой всъщност съм аз, та вие да можете да твърдите, че вината е само моя, че сделката не била честна? Искam само да ви кажа... — Той наведе лицето си така, че очите му също така ядосани и отчаяни се възряха в нейните. — Само едно-единствено нещо: Вие сте моя жена!

Очите на Шана се отвориха широко, старият страх отново се появи с всичка сила.

— Не!

— Вие сте моя жена! — Ръцете му сграбчиха раменете ѝ.

— Не съм и никога няма да бъда!

— Вие сте моя жена!

Шана се съпротивляваше. Той сплете ръце около нея и спря съпротивата ѝ в стоманена прегръдка. Напразно. Шана блъскаше с юмруци по гърдите му и хлипаше. Тя отметна глава назад, но по този начин само постави устата си срещу устните му — и в този момент устата му се впи в нейната. Изведнъж яростта ѝ се превърна в страст. Шана обви ръцете си около врата му и го стисна с всичка сила. Устните му се свиваха над устата ѝ, завладя го целият плам на нейното желание, съзнанието му се замъгли от опиянението, с което тя му отвърщаше. Рурк беше очаквал съпротива, но вместо това по устните ѝ той откри сладката лудост на нейния дълго потискан копнеж.

Стенейки, те се отдръпнаха един от друг, уплашени от буйния прилив на взаимна страст. Тя се облегна на подредените една върху друга бъчви, очите ѝ бяха все още затворени, гърдите ѝ бясно се повдигаха нагоре.

С желязна воля Рурк потисна желанията си, мъчително се изкачи по стълбата, овладявайки в това време тялото и мисълта си. Когато

отвори вратата на килера, водеща към магазина, той срещна питащия поглед на мистър Маклерд.

— Тя все още е долу, брои бъчвите — каза той.

Когато Рурк отново влезе в килера, Шана се беше съвзела, но погледът ѝ го проследи, докато той застана до нея.

— Благодаря! — прошепна тя.

— Няма защо — каза той. — Аз само изчаквам подходящо място и време.

Когато Рурк внасяше в магазина поредната партида бъчви, мистър Маклерд изпращаше дъщерята на господаря до вратата. Мили го зяпаше любопитно и нескритият копнеж по него искреше от очите ѝ. Рурк затръшна вратата на килера, взе шапката и ризата си и напусна магазина с необичайна за него бързина.

ГЛАВА ОСМА

Утрото разцъфна в бляскави цветове, които омагьосваха морето, изливайки над прибоя огненото червено и искрящото злато на залеза. Да, дори въздухът бе сякаш розов дъх, а зеленината на полята и дърветата се разпростираше в безкрайни долини, които накрая се смесваха със синевата на леко развълнуваното море.

Шана бе застанала на балкона си и се къпеше в бледото злато на изгряващото слънце. Но на лицето ѝ не грееше усмивката, копнеж забулваше очите ѝ, а нежните ѝ устни бяха полуотворени като в очакване на целувка, ръцете ѝ обгръщаха тънката ѝ талия, сякаш трябваше да заместят прегръдката на любим.

Заревото угасна в лъчистия блясък на деня, когато огненото кълбо на слънцето се отдалечи от хоризонта и започна полета си по небосвода. Шана се върна с въздишка в леглото, за да поспи още малко, преди жегата да пропълзи в стаята. Тя затвори очи и отново почувства в гърдите си онази странна болка като в момента, когато Рурк я притисна към коравата си гръд и горещият му дъх бегло премина по бузите ѝ. Тя още веднъж видя настойчивостта в погледа му, когато устата му се наведе към устните ѝ.

Шана разтвори слисано очи, тя бе силно объркана от събуждането на желанието в дълбините на душата ѝ. А така бе преминала и цялата нощ, сега вече дори само споменът за собственото ѝ усещане прорязваше тялото ѝ с гореща, пулсираща възбуда.

Безсънието на отминалата нощ тегнеше над клепачите ѝ и тя постепенно се отпусна в измамна дрямка. Защото той бе отново тук, той, с бляскавото си бронзово тяло, който я очакваше на портата на бляновете, той, който би бил съвсем наблизо и наистина тук, ако тя само протегнеше ръка и го докоснеше. Очите ѝ търсеха лицето му, намираха го, потъваха в сатанинската прелъстителна клопка, каквато бе то. Като златни нокти погледите му раздираха кожата ѝ, а устата му непрестанно нашепваше сладък шепот: „Ела при мен. Отдай ми се. Отдай се. Отдай се цялата. Ела...“.

Сега вече само страхът ѝ помагаше да устои. Но изведнъж лицето се преобрази. Носът се издължи като драконова зурла, чиито ноздри изпускаха дим, кожата му позеленя, с люспи, с брадавици, очите му горяха като две златни кристални лампи, пробождаха я с хипнотичен блясък, като крилца на прилеп ушите му стърчаха, а от отвратителната му усмивка се подаваха похотливо зъби. Тогава чудовището хвърли върху нея адска огнена змия, която я обгърна с изпепеляваща страст, увиваше се по тялото ѝ, изсмукваше всичките ѝ сили, отслабваше волята ѝ, а тя се задъхваше в безпомощен ужас, горещо молеше за пощада, бореше се за глътка въздух в сред пламъците.

Втресе я от вледеняващ студ, когато най-сетне бе освободена от едно смъртно пробуждане, но междувременно жегата на слънчевия ден бе проникнала в стаята ѝ, изтласкваше влагата от порите ѝ, нощната ѝ одежда и чаршафът бяха плувнали в пот. Тя се опитваше да си поеме дъх и вдиша дълбоко, сякаш невидимо същество я докосна в полета си по лицето. Панически скочи от леглото и забърза към балкона. Тук най-сетне дойде на себе си, спокойствието се възвърна в разбунената ѝ душа, светът бе отново както преди, само слънцето бе малко по-високо, а денят малко по-горещ.

Тя закрачи апатично из стаята. Нещо, непременно трябваше да предприеме нещо, за да се отърси от безумието, което я бе оплело. Вече не можеше да спи. Не можеше да яде. Спалнята ѝ се бе превърнала в стая за изтезания. А от всеки ъгъл срещу ѝ отекваше смехът на Рурк, навсякъде виждаше тъмното му, иронично усмихнато лице. Сякаш бягайки, тя разтвори широко вратата и се втурна надолу по стълбите.

Орлан Трейхърн прекъсна слисано закуската си, пълната с пъпеш лъжица застина на половината път към устата му. Само нещо наистина сериозно можеше да прекъсне храненето на Орлан Трейхърн — гледката, която му предлагаше дъщеря му, бе повече от достатъчна. Косата ѝ бе разчорлена, очите зачервени и подути, а страните ѝ бяха бледи, а освен това още не бе облечена както подобава. Досега тя никога не бе ставала толкова рано и никога не се бе появявала в такова състояние. Господарят на острова отпусна лъжицата в чинията, без да докосне пъпеша.

— Съжалявам, татко — започна тя. — Прекарах тежка нощ и още не се чувствам добре. Ще имате ли нещо против, ако днес не ви придружа?

— Напоследък — отвърна Орлан Трейхърн, поемайки все пак лъжицата и дъвчейки пъпеша си, — много свикнах с вашата компания. Но все пак ще изкарам един ден, или дори два, без вас, макар и трудно. В края на краищата занимавам се с тази работа едва от десетина години.

Той стана и попипа челото ѝ. Малко горещо му се видя.

— Само да не ви хрумне да се разболеете. Оттеглете се в спалнята през деня и си починете. Ще ви изпратя Берта да се погрижи за вас, ако имате нужда от нещо. Аз за съжаление имам спешна работа и трябва да вървя. Елате, дете мое, ще ви придружа до горе.

— О, татко, не! — Мисълта да се върне в леглото, в което се чувстваше така изтезавана, ѝ се стори непоносима. — Не, първо ще хапна малко и после ще се кача.

— Дрън-дрън — прозвуча гласът му. — Марш в леглото, искам да знам, че сте на сигурно място, преди да изляза.

Тя се облегна навъсено на ръката му и се престори на сразена. Бе направила погрешен ход и сега ѝ предстоеше един цял ден сред четирите стени, които отдавна вече бяха станали тесни за нея.

Трейхърн зави грижливо дъщеря си, преди да се сбогува с нея, а секунди по-късно до леглото ѝ седеше угрижена Берта. Тя измери пулса ѝ, опипа ѝ челото, огледа ѝ езика, за да се върне малко по-късно с бульон и укрепващ чай. Останала най-сетне сама, Шана свря с ридание глава във възглавниците и заудря с юмруци по леглото. „Подлец! Проклет подлец! Стократно ще изкупите това, което ми причинявате!“ — проплака тя.

Вечерта приближаваше, битката в душата на Шана все още не затихваше. Накрая, изтощена от безнадеждната борба, отпусната в креслото, Шана трябваше да си признае поражението. В живота ѝ имаше вече само едно сигурно нещо — никога вече нямаше да може да се освободи от Рурк Бошан. С всеки изминат ден той ставаше все по-дързък, при всяка среща я нападаше все по-открито. Приключението, в което се бе впуснала, за да заобиколи волята на баща си, не ѝ бе оставило нищо, с което все още да може да се гордее. От всичките си близки тя не бе заблуждавала само Питни и сега вече нямаше сили да

продължава да живее с лъжата. Тя бе възпитавана да казва винаги истината. В дома на Орлан Трейхърн да се гледа истината в очите бе висша повеля и всеки път, когато затваряше очи, предварително я обвиняваше, измъчваше я споменът за едно лице зад железните решетки на затворническа карета, а в ушите ѝ кънтеше луд вик на болка. Не, угризенията на съвестта вече не се издържаха, тя трябваше най-накрая да разреши тази битка в сърцето си.

Хлипайки, Шана политна от леглото, но веднага се хвърли отново във възглавниците си, които удавиха нейния вик на отчаяние. „Свърши се. Свърши се. Все пак трябва да изпълня сделката. На края на силите си съм.“

Шана притвори уплашено очи, но я обгърна само нежен полумрак и тогава сънят я заля като безшумна вълна. Изпълни я спокойствие.

Шотландката Хергъс бе вярна и оправна прислужница. Тя водеше Рурк безмълвно през тъмнината, спираше тук-там, за да се увери, че той я следва, но винаги бе на няколко крачки пред него. И така, тя заобиколи господарския дом, пое после из тясна пътека между дървена къща, покрай още една. Сега пътеката извиваше сред гъст храсталак, за да се влее накрая в една просека. Тук, скрита от луната сред дълбока сянка, се намираше трета хижа, по-голяма и по-просторна от първите две, а през прозорците се мержелееше и слаба светлина.

Рурк знаеше, че това са гостните на господарската резиденция, наистина само рядко използвани, тъй като повечето гости предпочитаха лукса на големия дом. Но с каква цел го водят насам, той не знаеше. Шотландката го бе потърсила в дъсчената му барака и не му бе съобщила нищо друго, освен че се казва Хергъс и че той трябва да я последва. Рурк знаеше, че тя е част от домашната прислуга, но за него си оставаше загадка защо господарят на острова го вика така тайнствено. Но във всеки случай любопитството му бе събудено и той бе последвал прислужницата в облеклото, в което беше облечен — с късите си панталони и по сандали.

Сега тя го въвеждаше през терасата в малката къща, задържа му вратата отворена, докато влезе. След това той чу жената забързано да

се отдалечава в нощта с пъргави стъпки. Слисан донякъде, Рурк се заоглежда. Помещението се осветяваше от една-единствена свещ, а и тя едва ли излъчваше повече светлина от луната отвън. Но помещението във всеки случай бе уютно и богато подредено. Килимът под краката му сигурно струваше много повече от това, което бяха платили за него.

Лек шум проникна в тишината, вратата се отвори. Рурк застина на място. Пред него стоеше Шана. Името ѝ замря на устните му като пошепнат въпрос. Като бледен нощен дух, облечена в дълга, бяла, полепнала по тялото ѝ одежда, събрала косата си на тила с една-единствена панделка, тя се приближаваше към него. Гласът ѝ прозвуча дрезгаво:

— Рурк Бошан. Мерзавец. Подлец. Убиец. Екзекутиран чрез обесване. Погребан в гробищата. Месеци наред ми ограбвате спокойствието. Бърборите за някаква сделка, когато аз твърдя, че няма такава. Но аз приемам сделката и ще изпълня едно задължение, което не признавам, за да не можете повече да предявявате към мен никакви претенции. И тогава ще съм свободна. Ще прекарам, следователно, тази нощ с вас, както вие искате, до зазоряване ще играя ролята на ваша жена. След това не искам да знам нищо повече за вас.

Той се изсмя, но само кратко, втренчил в нея неразбиращ поглед. Обиколи помещението и го огледа — под въпросителния поглед на Шана — преддверието, трапезарията, скришните места зад копринените завеси. Спря се плътно до нея. И също така нахално, както той бе втренчил поглед в нея, го гледаше и тя.

— А вашият ангел хранител Питни? — попита той. — Къде се е скрил този път?

— Няма никой. Сами сме. Давам ви думата си.

— Вашата дума! — Той се изсмя подигравателно. — Май се страхувам най-много от нея, мадам.

— А няма ли да погледнете и под леглото?

Рурк ѝ обърна гръб. Един вътрешен глас го караше да избяга, преди да е станало още по-лошо. Но краката му тежаха като оловни и постепенно мисълта да държи в прегръдките си тази красавица започна да трови съзнанието му.

— Страхувам се, че отново подемите нашата стара игра — каза той грубо. — А вече съм преживял толкова много, че съм изпълнен с

подозрение и любопитство какво сте измислили този път.

Смехът на Шана нежно го оплиташе, ръката ѝ се протегна към него, погали го по гърба, премина по издължените възли на напрегнатите му мускули. При това докосване на Рурк му омекнаха коленете, копринено меко, нежно докосване, което събуди всичките му сетива.

— По дяволите с тези бодли! — простена той със стиснати зъби.

Обърна се към нея така внезапно, че ръката ѝ се отърка най-напред в ръката му, а после и в гърдта му. Ноздрите му потрепваха, лицето му помръкна. Вече бе решен да открие какво кроеше тя. Посегна към катарамата, която придържаше одеждата ѝ към шията. Шана устоя на погледа му и само нежно се усмихваше, докато дрехата ѝ увисна разтворена. Тя сви рамене, наметката се свлече на пода и разкри една прозрачна риза, която тя носеше като древногръцка туника. Прелъстително се разкри едно великолепно, нежно рамо, но на другото все още имаше копринена връзка. Ала вече нищо не оставаше скрито от погледа на Рурк и Шана видя как от твърдия кремък на страстта в очите му изхвърчаха златни искри. Пълните ѝ, зрели гърди се очертаваха безсрамно под финия като паяжина плат.

Рурк вече не можеше да обуздае разтрепераното си тяло, дъхът му пресекна в гърлото, беше очевидно, че под дрехата си Шана има всичко, за което един мъж може да мечтае — една несравнима красота. Кожата ѝ проблясваше като сатен, а пред очите му вече се разкриваше, все още през прозирно тънката риза, невероятно тънката талия на Шана, стегнатите, примамливи линии на ханша, гъвкавата грация на бедрата ѝ.

— Имам само едно желание — промълви Шана тихо, — да бъда изцяло ваша жена, каквото и да пожелаете от мен.

Изпепеляващата страст на Рурк лумна като прахан, пламъкът на желанието потуши изцяло гнева му, остави само в дъното на съзнанието му една тънка кора, която съмнението да гризе, но и тя скоро падна в плен на огъня, който го изгаряше. Тази нощ си струваше рисковете.

— Елате — подкани го тя и гласът ѝ вече ѝ се струваше съвсем чужд в собствените ѝ уши. Тя го докосна по рамото. — Ваната ви вече е готова, господарю мой!

Като зашеметено животно Рурк се остави да го преведе в спалнята. Там едно масивно, тежко легло заемаше почти цялата стена, пламъкът на свещите в свещника на масата трептеше от лекия полъх на вятъра, който издуваше завесите на прозорците. Под големия свещник блещукаха чаши и кристални гарафи с многобройни напитки. Ефирно тънките платове в нежнобяло китно се увиваха около балдахина, изпънатите чаршафи и пухкавите възглавници чакаха подканящо.

Шана спря пред ваната. Факлата, която гореше до нея, даде възможност на цялата красота на тялото ѝ да проблесне през одеждата ѝ, очертавайки приказен силует. На Рурк, който бе напълно завладян от екзотично ухаещото присъствие на Шана, му се стори, че неспасяемо потъва в меките зелени очи, които тя беше вдигнала към него. И само силата на волята го възпираше да не се хвърли веднага върху ѝ.

— Мисля, че бихте приели с радост една вана — промълви тя, — но ако имате друго намерение...

Погледът на Рурк бързо се плъзна из пространството, оглеждайки внимателно всеки ъгъл, където би могъл да се крие нападател, но никъде не видя достатъчно място за прикритие на такъв широкоплещест, тромав мъж като Питни. Завесите и прозорците бяха отворени, от джунглата навън се чуваха само обичайните нощни шумове, чуруликането на птици и от време на време проквакването на някоя жаба, жуженето на насекомите. Той отново закова поглед в Шана, която все още чакаше отговор.

— Този лукс сигурно ще притъпи съзнанието ми... — Той изу сандалите от краката си. — Но бих искал да му се насладя напълно, преди злощастieto да ме върхлети.

Шана се усмихна нежно, а тънките ѝ пръсти разкопчаха колана на панталона му.

— Вие все още не искате да ми се доверите.

— Само си спомням за последното ни рандеву в Англия — отвърна ѝ той сухо. — И много се страхувам, че още едно прекъсване от подобно естество би могло да ме направи безполезен за всички жени на тази земя.

Шана прокара ръце по слабите му гърди, но продължаваше да го гледа в лицето, докато той хвърляше панталоните си в едно кресло.

— А сега във ваната, алчен мой драконе. И не пръскайте нахалост огъня си. Аз съм тук, защото искам да изпълня нашата сделка. Няма от какво да се страхувате вече.

Рурк се потопи в топлата вана и за един миг непривичният лукс му донесе успокоение. Шана нежно галеше раменете му и му подаде голяма чаша бренди. Рурк я изпи наведнъж и бе щастлив от непривичното парене в гърлото, което го поразсея. Шана взе от ръката му празната чаша, наля му отново и му я върна. Мека и бегла като кацването на пеперудка върху роза бе нейната целувка по устните му.

— По-добре е брендито да се пие на малки глътки, за да се насладиш изцяло на вкуса му, любими.

Рурк се облегна назад на високия ръб на ваната и затвори очи, остави се приятната топлина на водата да го обгърне. Може би от гледна точка на чистотата беше по-добре да се къпеш в река, но не бе така уютно и не действаше така отпускащо. Той отвори едното си око и сложи чашата с бренди настрана.

— И вие наистина искате да сте моя съпруга?

Тя кимна.

— За тази нощ.

— Тогава, жено, изтърчай ми гърба.

Той ѝ подхвърли една гъба и се наведе напред в очакване. Ръцете на Шана бяха нежни, докато обтриваше широкия му гръб с гъбата. Докато усещаше под пръстите си напрегнато-отпуснатата енергия, в съзнанието ѝ нахлу представата за гъвкава котка. Със странно задоволство от непривичната дейност тя изми косата му, изсуши я, среса я. Масажира тила и раменете му, изтегли всичката умора, която се бе загнездила там. Рурк не можеше да си спомни някога да е изпитвал такова ощастливяващо чувство. Тогава тя прокара пръст по брадичката му, подраска с нокът по късата четина на брадата му, облегна главата му на ръба на ваната, взе в ръка нож и сапун и внимателно го избърсна.

— Добре ли го правя? — попита тя колебливо. — Имам толкова малко опит. Не знам как би могло да се направи по-добре.

Рурк вдигна поглед към очите ѝ, които заблестяха с много нежност над него. Посегна към ръката ѝ и я привлече към себе си, но тя отиде до отворения прозорец, облегна се на перваза и заигра с връзките на завесите. Той бе усетил в очите ѝ бегъл поглед на

объркване и се питаше каква ли нужда бе докарала тази недостъпна девойка тук. Със сигурност не принуда от негова страна, защото той много благоразумно се бе въздържал от всякакво действие, което би могло да възкреси по гърба му камшика или нещо по-лошо.

Междувременно Шана потисна една вълна униние, направи усилие да надмогне студенината, която се бе надигнала внезапно у нея. Когато бе срещнала погледа на Рурк, изведнъж ѝ бе станало ясно, че неудържимо приближава мигът, заради който бе подготвила тази среща. Дали би се опитал да си отмъсти жестоко — или пък внимателно? Болка или наслада щеше да изпита в обятията му? Вече бе прекалено късно да избяга от безумието, което сама бе развихрила. Как само бе могла да повярва, че един роб, един мъж от колониите, който се бе показал като всичко друго, но не и като джентълмен, би могъл да прояви уважение към нейната женственост? Как само бе могла така лекомислено да се отдаде на мощта му?

Зад гърба ѝ се чу шум от плискане на вода. Шана се извърна. Видя Рурк да излиза от ваната. Беше твърде късно. Твърде късно!

Рурк, изправен във ваната, държащ кърпа в ръка, улови погледа на Шана и все още голия страх в очите ѝ, преди да е успяла да промени израза на лицето си. „Значи все пак измама?“ — запита се той. Да избяга ли искаше? Или искаше да извика за помощ? Рурк се спря. В този миг изцяло зависеше от нея.

Шана отмести поглед от ужасяващата гледка на един съвършено гол мъж и отиде до леглото. Докато се търкаше с кърпата, Рурк я гледаше със съмнение. После се приближи до нея. Тя отбягваше погледите му, вкопчила треперещите си ръце една в друга. Изведнъж бе станала съвсем малко момиченце с чудесно разцъфнало тяло на жена. Бе необходимо цялото усилие на волята ѝ, за да изрече няколко думи, и въпреки това гласът ѝ прозвуча все още тънък и слаб:

— Рурк, бях решила да приключа с това, да изпълня най-сетне сделката. Знам, че имате всичките основания да ме мразите. И въпреки това ви моля, Рурк — долната ѝ устна потрепваше, а очите ѝ плуваха в сълзи, — моля, не ми причинявайте болка.

Рурк избърса с пръст една сълза, която бавно се стичаше по бузата ѝ.

— Вие треперите, любима.

Той се извърна и захвърли кърпата в един ъгъл. Шана потрепери, опита да се въоръжи срещу нападение. Но вместо да бъде изнасилена, тя се почувства изложена на присмех.

— Наистина ли ме смятате за чудовище, мадам? За дракон, който иска да ви разкъса в постелята? Ах, бедна Шана — унесено в мечти момиченце, това сте вие! Часът на любовта не е час, в който се взима, а час, в който се дава, в който се споделя. Вие ми подарявате тази нощ, както аз ви дадох името си, по собствено желание. Но ви предупреждавам, че сега бихте могла да откриете нещо, което да ви обвърже по-силно от всичко друго в живота!

Какво имаше предвид с това? Дете? Ликът на Шана помръкна от уплаха, тя се извърна от него. Това бе мисъл, която не я бе занимавала. Но какво щеше да стане, ако...

С безкрайна нежност Рурк я обгърна с ръце. Бузите му я погалиха по косата, пробудиха аромата на червен жасмин и бадемов цвят, който дремеше там, а сетивата му се омаяха от него. Рурк знаеше, че ако не иска страхът да развали този миг, трябва да е много внимателен. Междувременно Шана си повтаряше непрекъснато като в литания, че той ще ѝ бъде съпруг само за тази нощ, една само нощ, и че щом се зазори, всичко ще е свършено веднъж завинаги, тогава ще е най-сетне независима от него за вечни времена, и с това непрекъснато повтаряно заклинание тя най-сетне наистина успя да притъпи страха си, да приспи напрежението и съпротивата дълбоко в себе си. Тя повдигна тежките златни коси, поднесе му рамото си и неговите пръсти се заеха несръчно с копринената връзка на наметката ѝ, докато тя, лишена от всякаква опора, се свлече на пода. Като бляскава перла в ложе от топла глина се открояваше бялата ѝ плът на неговата почерняла от слънцето кожа и ръцете му отново я притиснаха. Шана усети твърдата, дръзка мъжественост, която напираше към нея, очите ѝ се затвориха, когато жарките му устни прокараха пареща следа по шията и рамото ѝ. Ръцете, които я галеха нежно, постепенно събудиха от вечен сън една непозната треска, плъзнаха се по гърдите ѝ, по корема и топлият прилив на възбудата се надигна в нея. Тя бе ту студена, ту жарка, трепереше цялата, сетивата ѝ се впуснаха в опияняващ танц, тя тихо въздъхна, отпускатки къдравата си глава на рамото му, а косата ѝ се разпиля по него. Повдигна лицето си нагоре, тръпнещата ѝ уста омекна и се откряна, когато устните му я

завладяха. Той я обърна към себе си, те се топяха като желязо в огъня, целувките им ставаха все по-диви и яростни, езиците им се впиваха един в друг като мечове при дуел, бореха се с алчно нетърпение един срещу друг като в битка за оцеляване. Ръката му се промъкна надолу по гърба ѝ, притисна плътто ханша ѝ. Страстно желание разяждаше плътта му и огънят, който изгаряше слабините му, заплашваше да взриви и без това разпадащата се стена на неговото самообладание.

Рурк положи едното си коляно на леглото, притегли Шана със себе си, секунди по-късно те се олюляха и се озоваха в постелята. Устата му, отворена, гореща и влажна, обгори гърдите ѝ, скоро белите му зъби се впиха в заоблените ѝ хълбоци, в копринената кожа на корема ѝ. Шана затвори очи и се извиваше задъхана под неговите милувки. Рурк се отпусна върху тялото ѝ, разтвори бедрата ѝ, проникна надълбоко в нея. Шана се надигна, посрещайки твърдия тласък, сетивата ѝ, душата ѝ, цялата ѝ същност приветстваха това ново, неописуемо чувство, което продължаваше да нараства у нея с пулсиращото трепкане и придърпване, насладата нарасна до такива размери, че при всеки удар на сърцето си тя се чудеше дали ще доживее до следващия. И едно приказно, магично, огромно, набъбващо разпукване на топяща омая я караше да потрепва срещу му в дива страст, равна на неговата. Конвулсивната, ослепителна светкавица на екстаза искаше да ги слее в безкрайните секунди на насладата. Тя все още се бе вкопчила здраво в него, сякаш за да го въвлече целия в себе си, след това усети неукротимите удари на сърцето му по голата си гърд и чу отново горещото му задъхано дишане в ухото си.

Времето, изглежда, бе спряло пред бездната на вечността, докато Рурк не повдигна глава. Шана лежеше с широко разтворени, търсещи очи всред възглавниците. Израз на безкрайна почуда бе отпечатан на лицето ѝ. Очите му я бяха обгърнали с нежност, когато той промълви:

— Беше ли ви минавало през ума, че един дракон би могъл да ви любя така, сърце мое?

Нежно и влюбено устата му се притисна към устните ѝ, тя го целуна горещо и бързо в отговор и после въздъхна:

— Ах, драконе мой, Рурк, мой див като животно съпруге, искахте сметката ви да се изплати до последното пени, но в никакъв случай не бяхте единственият, на когото бе върнато всичко.

Рурк приглади разрошената ѝ коса, устата му пропълзя по стройната колона на шията ѝ, всмука екзотичния аромат на тялото ѝ, който до такава степен бе част от самата нея, онова омайно благоухание, което не го бе напускало нито за един миг от будния му живот, нито за един миг в сънищата му, откакто го бе усетил за първи път в килията си.

— Съжالياват ли, скъпа моя? — попита той с пресъхнали устни.

Шана поклати глава. От всички угризения на съвестта, които бе изпитвала предварително, от болката поради вината, която — както бе мислила — трябваше сега да я разяжда, нямаше и следа. Много по-притесняващо бе странното чувство, че с пълно право лежи в тези обятия, сякаш там ѝ беше мястото, както на морето при пясъка или на дървото при земята. Да, това чувство на удовлетвореност я безпокоеше много повече, отколкото би могло да я обезпокои някакво чувство за вина.

Шана съзнателно отклони мислите си в друга посока. Бе постигнала това душевно равновесие, само защото бе изпълнила думата си, нищо повече. Тя склучи ръце около врата му, засмя се тихо, нежно захапа възглавничката на ухото му, погали го с език.

— Желанието ви за справедливост удовлетворено ли е най-сетне, милорд?

Рурк я целуваше с полуотворени устни по устата.

— Напълно, момичето ми. За мъчителните нощи, в които лежах буден, мислейки за вас, за мъките, на които бях подложен, знаейки, че сте наблизко и че не мога да ви видя. И че не можех да ви докосна — за всичко това сега ми бе разрешено да се насладя на розата. Но мисля, че сравнението би трябвало да звучи другояче. По-скоро е лотос, който крие дълбоко в себе си семе, което те прави зависим за цял живот, ако опиташ от него. Нощта още не е отминала, Шана.

Тя нежно прокара ръка по твърдите линии на лицето му, омекоти ги.

— За тази нощ — прошепна тя — съм ваша съпруга.

Тя притегли ръката му към устните си и дълго целува твърдите кафяви кокалчета. С дяволита усмивка показва малките си бели зъби и после ги притисна към дланите му.

— През всичките часове, в които ме измъчвахте, мой драконе Рурк, виждах смел рицар, който бързаше да ме спаси. Докато вие се

погаврихте тук с тази изпаднала в отчаяние девица.

— Значи все още виждате в мен ужасния дракон от вашите сънища, мадам? Вашият сребърен рицар няма ли все пак да дойде, за да ме срази? Но кажете честно, мадам, наистина ли се чувствате поругана? Или само ми се сърдите за това, че посмях да се отнеса към вас като към жена, а не като към навирила нос статуя на някой пиедестал, като към девствена кралица, която ръката на смъртен няма право да докосне.

В очите на Шана проблесна лукаво огънче.

— Значи най-сетне признавате, че съм жена, мистър Бошан?

— Вие действително сте жена. Жена, създадена за любов и за мъж, а не за мечти по рицари, дракони, и девици в притеснено положение. Но щом аз ще съм вашият дракон, то на вашия рицар в бляскави доспехи няма да му е никак лесно, ако иска да победи.

— Заплашвате ли ме, ужасни драконе?

— В никакъв случай, Шана, сърце мое — пошепна той нежно, — но и не вярвам в приказки.

Той се притисна към нея. Устните ѝ се отвориха. Той я погълна, сякаш никога не би могъл да се насити на чистата ѝ като роса сладост. Дъхът им се смеси, сля се в едно и сега Шана загуби и последната си опора в действителността, под дивата настойчивост на неговите предизвикателни целувки тя забрави всичко, бушуващият поток на страстта му я повлече към шеметни водовъртежи. Ръката му се спускаше все по-надолу, обхвана напрацялата мекота на гърдите ѝ, а устата му вече я следваше. Отново върху ѝ се разби пенливата вълна на насладата, дъхът ѝ пресекна, жарки целувки покриваха голото ѝ тяло и когато от време на време отвореше очи, тя виждаше на блещукащата светлина как черната му коса проблясва върху нейната бяла като сатен кожа. Ясното морскозелено на очите ѝ се бе превърнало в наситеното, опушено синьо на тайнствени пещери.

Когато сърцата им затуптяха отново малко по-спокойно, Рурк се облегна на масивната част на балдахина, бухна възглавниците и притегли Шана към себе си. От бутилката на нощната масичка той наля в една чаша мадейра и ѝ я подаде.

— Да пием от една чаша — каза той.

Шана положи ръка на гърдта му, за да намери опора в люшналия се свят, когато устните му намериха нейните и заиграха с тях.

Те опитаха от виното, пиеха от едно и също място и се целуваха, докато вкусът все още не бе изчезнал от устните им. Той я поглъщаше с очи, галеше я навсякъде. Ръката му дръзко се разхождаше по тялото ѝ, милваше бедрата ѝ, рисуваше странни фигури по ханша ѝ. Пълните ѝ, зрели гърди потрепераха под върховете на пръстите му.

Погледите на Шана, разбира се, не бяха така любопитни. Пръстите ѝ шареха по линията, която разделяше бялата от почернялата на слънцето кожа. Рурк примираше, щом тя прокарваше пръст по тънката окосмена линия, която водеше от там надолу — и нажежените въглени на сладострастието лумваха отново, докато пламъците им се стовареха върху им.

После те поспаха малко и двамата — дълбок, несмушаван от никакви кошмари сън. Шана вече не сънуваше неща, които не можеше да е преживяла. Рурк вече нямаше кошмари за неща, които не биваше да изживява.

По някое време Шана се събуди и безмълвно заоглежда мъжа, за когото някъде пишеше, че ѝ е съпруг. Рурк лежеше по гръб, едната ръка на хълбока, другата простряна надалеч, а гърдите му се повдигаха и снишаваха в такт с равномерното му дишане. Шана не можа да устои на изкушението, ръката ѝ се плъзна в къдравия гъсталак на гърдите му, погали къдриците му и после, като дете, изправено пред някакво чудо, опозна мършавите му ребра, твърдите мускули по хълбоците му. И изведнъж усети пръст на брадичката си, Рурк повдигна лицето ѝ, докато погледът ѝ потъна изцяло в очите му. Нямаше никаква усмивка, само жар с необичайна мощ. Шана се учуди на самата себе си колко безрезервно се оставяше да я вземат, защото тя отново дойде при него, притисна се към него, отговори на страстта със сладострастие, на сладострастието със страст и в този дяволски кръг ѝ се зави свят от щастие. Тя въздъхна, когато устните му най-сетне достигнаха гърдта ѝ, притисна главата му към себе си и се заизвива така, че гърдите ѝ да го милват, възбуди го, докато той не полуотвори устни. Тогава ръцете му се пъхнаха под хълбоците ѝ, повдигнаха ги към тялото му, докато вече нищо не можеше да ги раздели.

По-късно, много по-късно тя лежеше върху гърдите му. Бузата ѝ бе на шията му. Така в гледащите на изток прозорци двамата видяха заедно първия розов лъч на младия ден да се изкачва по хоризонта. С въздишка на неохота Шана се изправи. Рурк мълчаливо я гледаше как

се вмъква в дрехата си. Тогава тя се облегна на рамката на вратата и погледна назад към него.

— Следователно договорът вече е изпълнен — промълви тя. Каза го така тихо, че Рурк едва я чу.

Внезапно Шана се обърна и избяга. Рурк прехвърли дългите си крака през леглото, седеше така и се вслушваше в стъпките ѝ, които бързо се отдалечаваха по дървената тераса. Тогава гласът му почти недоловимо проряза тишината.

— Да, Шана, любов моя, сделката е изпълнена. Но какво ще стане с обета, който си дадохме?

Шана отново си възвърна лъчистата, весела същност, макар през нощта почти да не бе спала. Чувстваше се така, сякаш се бе освободила от някакъв тежък товар, и съвсем сериозно си втълпи, че чудото бе предизвикано от изпълнението на обещанията ѝ и възстановяване на равновесието в нейния свят. Рурк вече нищо не можеше да изисква от нея, независимо от това как умее да извърта аргументите. Бе понесла своята част. Завинаги. Сега беше свободна. Беше хубаво интермецо, но сега бе вече минало. Най-сетне можеше отново да мисли за по-важни неща.

През този изпълнен с работа ден тя действително забрави Рурк. Беше ведра, необременена от нищо, прилежна. Следобед Орлан Трейхърн трябваше да изглади дребни спорове между хората си. Следваше обиколка на складовете, а докладите на управителите трябваше да бъдат записани. Шана му бе от помощ като секретарка и съветник. Реколтата бе богата, бутилките ром се извисяваха, складирани и готови за транспортиране по море. Бали суров коноп от съседните острови пълнеха друга част от складовете. Освен тях имаше и индиго, чието синьо багрило се ценеше при оцветяване на платове, както и голям избор от тютюн, памук и други суровини, които бяха спешно необходими на манифактурите в Англия.

Късно вечерта Шана хапна с баща си. Скоро тя се оттегли в покоите си. Облекчената през нощта съвест и проявеното през деня усърдие ѝ помогнаха да се отдаде бързо на спокоен сън. Следващият ден протече по сходен начин и в бързата смяна на ежедневните събития много скоро нощта на капитулацията потъна в забрава.

Петият ден зазори като всички останали, но скоро се заоблачи поради паднали мъгли и капризните ветрове. Шана придружаваше баща си на една обиколка из работните обекти по хълмовете. Тогава Трейхърн реши да предприеме непредвидено отклонение до новата преса за захарна тръстика, за да се увери сам как върви работата по съоръжението.

Колкото повече се приближаваха, толкова повече въздухът вибрираше от някакъв невъобразим шум. Почти всяка минута можеше да се чуе едно тъпо бучене, но едва след като отминаха и последния завой, видяха причината за странните процеси. Впрегнати мулета дърпаха с въжета един огромен каменен къс нагоре, който, освободен от опора, се сгромолясваше върху кръгли дървени трупи и ги набиваше като стрели надълбоко в земята.

Трейхърн спря ландото и с почтителен ужас проследи процеса. Начинът на действие бе наистина изумително прост, но беше нужна една мъдра глава, за да го осъществи. Шана би могла да назове по име собственика на тази глава още преди старшият да го бе довел. Рурк се приближи към колата от страната на Трейхърн да даде обяснение на господаря на острова и му разясни, че след това тези стълбове ще носят тежестта на огромните мелнични камъни, които ще изстискват сока от събраната захарна тръстика.

— Само ковачът трябва да побърза да изготви желязната част, както му каза мистър Рурк — каза старшият и посочи с шапката си към работилницата. — Ако се справи навреме, съоръжението ще е готово за новата реколта.

Трейхърн слушаше внимателно обясненията на старшия, но Шана изведнъж се улови, че бе потънала дълбоко в очите на Рурк. Около устните му играеше тънка усмивка, усмивка пълна с познание, но без никаква заплаха, подигравка или ирония. Само една съвсем обикновена усмивка, която обаче силно развълнува Шана. Тя кимна съвсем кратко за поздрав, обърна се и се надяваше да е била достатъчно нелюбезна. Трейхърн зададе някакъв въпрос, но отговорът на Рурк й убягна.

Малко по-късно те вече бяха поели обратния път към селото и още по-нататък към господарския дом, и докато стане време за вечеря, Шана вече бе изтласкала тази случка на заден план. Питни правеше

компания на бащата и дъщерята и когато двамата мъже започнаха партия шах, Шана се оттегли в стаята си.

Както обикновено напоследък, чувството, че ползотворно е прекарала деня си, бързо я възнагради със здрав сън. Полунощ бе вече отминала, когато Шана внезапно се пробуди. По листата навън трополеше силен дъжд, ниски облаци бяха направили нощта необичайно тъмна и тежка. И изведнъж тя разбра какво я бе събудило. Бе усетила плътно до себе си горещината на едно тяло, топли устни бяха разтворили нейните, силни ръце я бяха обгърнали в здрава прегръдка. Имаше още и едно докосване на ръка до гръдта ѝ, нежна милувка по бедрата ѝ и — силния, горещ удар на мъж помежду им.

Изключително объркващо обаче бе трайното усещане за наслада, което сега тъкмо прииждаше в нейното тяло. С какво ли я бе омагьосал Рурк така, че тъй силно ѝ се искаше отново да се слее с него? Беше сама в покоите си, но знаеше със сигурност, че ако той беше сега тук при нея, тя щеше да му се отдаде, не, щеше да се вкопчи в него, щеше да го моли, да го умолява да ѝ даде това, за което копнееше. Никога не се беше чувствала толкова жена, както в тези часове, когато бе играла ролята на негова съпруга. И дори сега, в леглото си, в нейните тъмни покои, тя се дивеше озадачено, че не изпитва никакъв срам, никаква вина, че не се проклинаше за онази нощ — нито за тази, в която си мечтаеше той да е при нея. Опияняващият спомен за неговата любовна игра бе зрял вътре в нея тихо и незабележимо, като вино в бъчва, и сега бе още по-зашеметяващ.

— Но той е само един мъж като всеки друг! — промълви тя в нощта. — Той не притежава нищо, което да нямат и другите. Ще си намера съпруг и ще изживея с него същото.

Безлики редици от обожатели, които с антипатия бе отхвърляла, изникваха сега пред нея, правеха напразни опити да произведат искра в сърцето ѝ — и тогава сред тях се възправи един — със загорял от слънцето лик, кехлибарени очи и иронична, но пълна с обич усмивка и сърцето ѝ заподскача, а вкус на дива сладост се надигна в нея.

Но защо точно този мъж от колонии трябва да възбужда душата, тялото и съзнанието ми! — просъска тя в абаносовочерната сянка и се ядоса на самата себе си, че го бе допуснала отново в себе си.

Но ще му се противопоставя. Сделката е изпълнена! Между нас няма да има нищо повече!

Но макар и да си повтаряше непрекъснато тези думи, тя не можа да се убеди. Когато заспа отново, дрямката ѝ вече бе далеч по-неспокойна.

На следващата сутрин Шана слезе късно в трапезарията и по приборите, които стояха пред баща ѝ на масата, тя позна, че е имал на закуска двама гости. Трейхърн поздрави дъщеря си, но изглежда, бързаше да приключи със закуската си.

— Днес няма нужда да идвате с мен — обясни ѝ той, докато отпиваше от черното си кафе.

Шана не каза нищо. Тя само гледаше през масата и видя до един от употребените прибори порцеланова купичка с пепел от пура.

— Мистър Рурк пак е бил тук — отбеляза тя.

— Да — изпръхтя Трейхърн, — но няма повод за притеснение, дъще. Той вече си отиде. Освен това — той избърса устата си с една голяма салфетка, изправи се, взе си от Милън бастуна и шапката, — му обещах ново увеличение на заплатата и тъй като мисля, че ми е нужен подръка, му дадох да си избере една от къщите за гости. — Той се засмя с тайно задоволство. — Избра си най-добрата, последната зад дърветата. — Трейхърн отправи поглед към дъщеря си. — Като благодарка на моя дом естествено ще се погрижите в къщата да може да се живее.

Шана бе втренчила поглед в баща си, опитваше се да открие някакъв скрит намек в думите му, но не намери такъв. Накрая кимна.

— Ще дам съответните нареждания на прислугата.

Трейхърн си сложи шапката с лек пристъп на раздразнение.

— Очаквам да не се сипят повече хули по адрес на този човек. Вашата антипатия е очевидна, но той за мен е от голямо значение. Дори се надявам, че ще мога да го уговоря да остане и след изтърпяване на наказанието си. Тази вечер ще се върна късно за вечеря.

Шана дълго гледа след баща си, но дълбоко в душата си тя виждаше Рурк, строен и загорял, в леглото. Той ще си ляга в леглото, което ние делеяхме! Ще се къпе във ваната, в която му изтърках гърба. В съзнанието ѝ нахлуха различни представи, всяка по-ярка от предишните, а накрая се появи балдахинът, като в онзи миг, когато

погледът ѝ попадна на него, а в нея вече прииждаше зрелият плод на насладата.

Приготвиха къщата и Рурк се настани в нея още същата вечер заедно със спартанската си екипировка. Той си напълни месинговата вана с издигаща пара вода, влезе в така приготвената вана и се остави да го обгърнат мечтите му — Шана в прозрачната си одежда, Шана, навеждаща се, шепнейки към него, Шана като дете до леглото, после гола, после виейки се в екстаз под тялото му.

По-късно Рурк обикаляше безспир помещенията, отваряше празните ракли и шкафове, прелистваше книгите, търсеше да се разсее, да намери успокоение за разстроените си сетива. Но не му се отдаваше, защото нищо на този свят, в което той вкопчваше мислите си, не му изглеждаше така обаятелно като Шана.

Сияйно утро изгряваше навън. Шана се събуди в обляната в слънце стая след неспокоен сън. Тъй като обикновено ставаше късно, Хергъс не ѝ беше подръка и тя се помъчи сама да приведе в ред непокорното великолепие от къдрици. Изпусна една изпълнена с копнеж въздишка, докато си слагаше пред огледалото лек халат. Напусна стаята без определена цел, но краката ѝ сякаш сами се насочиха надолу по стълбите. На половината път тя долови гласове на входната врата, Рурк жизнерадостно се шегуваше с портиера.

Шана забави крачка и се заслуша в предразполагащия тембър на дълбокия му глас.

— Милостивият господар ще се появи сигурно всеки момент, мистър Рурк — каза портиерът Джейсън. — Не бихте ли искали да влезете в трапезарията?

— Благодаря, Джейсън. Ще почакам в салона. И без това съм доста подранил.

— Мистър Трейхърн сигурно не би имал нищо против да се разположите удобно — каза Джейсън. — Всъщност той няма да ви остави да го чакате дълго, защото едва ли някой става по-рано от господаря. Той е работил здраво през целия си живот и не изглежда да се е отпуснал. Ако имате нужда от мен, мистър Рурк, аз ще съм отзад в къщата.

Шана се вслуша в отдалечаващите се стъпки на Джейсън, облегна се на перилата и надникна надолу в салона. Облечен както обикновено в бяла риза и къси панталони, Рурк стоеше пред портрета на Джорджиана Трейхърн — Шана се опитваше да отгатне мислите му. Шана и майка ѝ много си приличаха, макар че Джорджиана навремето да не е имала така светла коса и очите ѝ да са били малко по-меки. Сега нея, Шана ли виждаше Рурк в масления портрет на майка ѝ? Или като много други се наслаждаваше на картината просто като на произведение на изкуството?

Шана не съзнаваше да е причинила някакъв шум, но в краткия промеждутък от време, в който го бе наблюдавала, между нея и Рурк трябва да се бе случило нещо неразбираемо, защото той внезапно вдигна поглед и погледна нагоре към стълбата, сякаш знаеше, че ще я намери там. Шана се почувства уловена на местопрестъплението, вече бе прекалено късно за достойно отстъпление. Рурк се запъти с отмерена стъпка към най-долното стъпало, стъпи на него и я загледа с поглед, който тя усещаше навсякъде по тялото си.

— Добро утро, Рурк — каза тя и гласът ѝ беше нежна милувка. — Ще останете ли за закуска?

— Ще слезете ли? — попита той, но въпросът му звучеше повече като молба.

Шана погледна към леката си одежда.

— Татко не би бил съгласен да се появя така неподходящо облечена на масата за закуска, когато и вие сте тук.

— Тогава се облечете — настоя Рурк. — Но елате. Ще дойдете ли?

Шана кимна мълчаливо в знак на съгласие и щастлива усмивка пробягна по лицето му. Той насочи поглед, пълен с желание, към сутрешния ѝ халат. Шана не смееше да диша, така дръзко я обладаваха очите му.

В следния момент от вътрешността на къщата се чу гласът на Орлан Трейхърн, Шана се извърна бързо и се изкачи нагоре по стълбата.

— Говорим за сделки, дъще — изсумтя Орлан Трейхърн, когато малко по-късно Шана влезе в стаята за закуска, облечена във весел

жълт кринолин и здраво пристегнатата с колан.

Рурк скочи и побърза да ѝ дръпне стола. Шана поблагодари с любезна усмивка и когато Рурк отново зае мястото си, Орлан Трейхърн даде израз на очевидно лошото си настроение тази сутрин.

— Ах! Тези млади мъже! Само да се появи някоя симпатична кобилка и те вече си чупят вратовете.

Рурк набърчи чело и отбеляза:

— Сър, ако тя не ви беше дъщеря, не се съмнявам, че и вие също щяхте да си извивате врата за нея!

Шана отвърна сладко:

— Безкрайно ме ласкаете, мистър Рурк! — и добави, обърната към баща си: — От друга страна, тук рядко чувам похвали по мой адрес.

— Ха! — извика Трейхърн. — Ако и аз наливах масло в тоя огън, скоро целият остров щеше да е в пламъци. Но сега, уважаема дъще, трябва да си свършим работата.

— Но разбира се, татко — усмихна се тя, а очите ѝ пламтяха закачливо. — За бога, та аз не искам да ви преча на работата.

— Но вие точно това правите през цялото време, по дяволите! — скара ѝ се той.

Рурк скри злорадата си усмивка зад чаша чай, но само секунди по-късно бе в състояние да се обърне към господаря си със сериозно изражение.

— Сър, моля ви да повторите още веднъж последния си въпрос! Страхувам се, че изгубих нишката.

— Ето! — изпръхтя Трейхърн и обърна рамо, сякаш за да изключи Шана.

— Ще повторя още веднъж. Ставаше дума за мелницата. Достатъчно ли ще е голяма, за да поеме и реколтата от другите острови?

Рурк кимна и те обсъдиха подробностите по съоръжението. Милън сервира на Шана закуската и тя мълчаливо се зае с една купичка плодове в сметана, като тайно наблюдаваше Рурк с ъгълчето на очите си. Начинът, по който той говореше за неща, от които тя не разбираше нито дума, я омайваше и тя разбра какво така подкупваше баща ѝ.

Вечерта, в салона, в разговора между бащата и дъщерята отново се спомена името на Рурк.

— Аз винаги съм бил по-скоро търговец, отколкото плантатор, Шана. Не е необходимо значи дълго да обяснявам, че ми е добре дошъл един човек, който може да ми дава съвети по отношение на реколтата и за мелницата. Откакто е на острова, мистър Рурк направи много, за да увеличи благосъстоянието ми. Когато един ден вече няма да ме има, ще усетите нужда от доверен помощник, който да може да ви съветва в тези неща. През повечето време вие не бяхте тук, а аз, като стар човек, вероятно няма да живея достатъчно дълго, за да ви науча на всичко, което е необходимо. Мистър Рурк е способен да ви помага на дело и със съвет и аз много се надявам, че ще му го позволите.

Шана се сви. Само това ѝ липсваше още, Рурк да ѝ стане съветник, и ако му се признаеше и правото да има мнение при подбора на нейните обожатели, тя би трябвало да прекара остатъка от дните си като вдовица. Тя въздъхна вътрешно, но изглежда, и баща ѝ беше забелязал въздишката ѝ.

— Предложението ми не ви харесва — отбеляза той. — Но какво не ви се нрави в този мъж?

— Татко. — Шана положи ръката си върху неговата и му се усмихна със съжаление. — Просто искам да остана господарка на съдбата си, а не да бъда привързана към този човек по някакъв начин.

Трейхърн отвори уста, но тя се наведе към него и положи с обич пръст на устните му. Шана се усмихна в отговор на сърдития му поглед и старият Трейхърн омекна.

— Татко — прошепна Шана, за да не буди у него никакви размисли. — Не искам да споря с вас, но нека не говорим повече за това.

Тя го целуна бегло по челото и излизайки, прошумоля с копринените си дрехи. Трейхърн още дълго седя в креслото си и мислеше как бе станало така, че аргументите му бяха отхвърлени, а той въпреки това не съжаляваше.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Ветровете, които слагат бели шапки на гребена на вълните, предвещаваха буря, когато слънцето потъна в морето и здрачът прогони деня. Нощта се спускаше с широкото си черно наметало. Шана хвърли последен, критичен поглед в огледалото. Нежни бръчици на лошо настроение помрачаваха ангелското ѝ лице. Мисълта, че ще трябва цяла вечер да пръска хумор и чар за гостите на баща си, ѝ разваляше настроението. Нищо не я радваше — нито дори безупречната ѝ красота, подчертана царствено от потоци сатен с цвят на слонова кост. И изящните бижута не можаха да подобрят разваленото ѝ настроение. Тя погледна отегчено към огледалото, докато камериерката Хергъс оправяше фините, обшити с перли гънки на дрехата. Роклята ѝ бе така дълбоко изрязана по пълните ѝ, бухнали извивки, че очевидно само невидима магия задържаше разкриването на пъпките на гърдите ѝ с цвят на рози.

— Изглеждате великолепно — възторгваше се Хергъс, но още в същия момент промърмори с упрек: — Мистър Рурк ще трябва да се потруди да не му изпадат очите. А и баща ви ще е там, внимателен както винаги. Ах, горкият мистър Рурк! Ще накарате кръвта му да заври. Но и нали точно заради това избрахте тази рокля!

— Ах, Хергъс! Престанете най-сетне с тези проповеди! Във френските салони дамите се обличат още по-пестеливо и съвсем сигурно не съм облякла тази рокля, за да се харесам на мистър Рурк!

— Така ли, че за какво иначе? — бодна я Хергъс.

Шана опря ръце на хълбоците си.

— Хайде, Хергъс, изплюйте камъчето, достатъчно дълго го усуквахте, откакто ви помолих да заведете мистър Рурк до къщата. Излейте си най-после това, какво ви лежи на сърцето!

Хергъс кимна решително.

— Нали това правя! Още като дете ви носех на ръце, отгледах ви, а самата аз бях почти дете. Видях ви как израснахте и станахте най-красивата жена, която един мъж може да си представи. Минала съм с

вас през какво ли не и взех вашата страна, когато баща ви искаше да ви принуди да се ожените за едно име, вместо за истински мъж. Но това, което не мога да разбера, е, че вие се прокрадвате като жалко моме през храстите, за да спите тайно с мистър Рурк. Посещавахте най-добрите училища, наслаждавахте се на най-добро внимание и грижи и ние всички искахме за вас само най-доброто и дори баща ви, макар че иначе е див козел. Та не виждате ли, че трябва да се ожените и да имате деца! О, да, аз разбирам много добре какво е любовта. И аз имах моя Джими, когато бях малка, бяхме и сгодени, но след това той трябваше да постъпи на един военен кораб на Негово Кралско Величество. После умряха родителите ми и аз трябваше да си потърся работа, за да имам какво да ям, и не видях никога повече моя Джими, макар оттогава вече да минаха десетилетия. А и мога да разбера защо взимате мистър Рурк, какъвто е хубавец и много по мъж от всички останали, които ви ухажват. Но въпреки всичко това, което правите, е нередно. И вие го знаете. Откажете се от него, преди баща ви да разбере и да ви ожени за някой треперещ лорд.

Шана изстена и закри из покоите си. Не можеше да се довери на камериерката си. Ако баща ѝ разбереше всичко, би ги изгонил и двете, а специално нея като съзаклятница. Но укорите на Хергъс я дразнеха.

— Няма вече нито веднъж да спомена мистър Рурк — обясни Шана.

Камериерката следваше младата си господарка по петите и бе твърдо решена да я вразуми.

— А какво ще стане, ако забременеете? Обяснете ми само какво ще каже баща ви за това! Тогава сигурно ще нареди да кастрират мистър Рурк, а вие самата вече няма да имате право на глас. Да, тогава ще сте майката на неговото дете, но за това досега сигурно не сте и помисляли. Надявате се навярно, че семето му няма да прихване у вас. Ах, момиче, сама се правите на глупачка. Това е здрав мъж, а такъв ще ви насади най-доброто от себе си и тогава ще сте дебела като пъпеш и няма да имате мъж. Ако вече не се е случило! Но във всеки случай най-много ще пострада мистър Рурк, ако баща ви разбере! — Хергъс обхвана главата си с ръце, наведе я към скута си и мъчително изпъшка. — О, такъв позор! И при това току-що овдовяхте! Мъжът ви още не е изстинал в гроба, а вие вече спите с някакъв роб! Какъв позор!

— Стига вече! — изкрещя Шана. Тази жена нямаше ли да я остави на мира? — Няма да го виждам повече!

Хергъс притвори очи и погледна косо господарката си.

— Чувам ви да го казвате, но дали наистина това е вашата воля?

Шана кимна живо.

— Истина е. Никога вече няма да съм с него. Свърши се.

Хергъс се изправи доволна.

— Така е най-добре и за двама ви. Ще се ожените за мъж, който се харесва на баща ви, и ще си родите малки, сладки дечица. И ще забравите за мистър Рурк.

Шана още дълго гледа втренчено след нея и след като тя бе затворила зад себе си вратата. И се попита дали наистина между тях с Рурк всичко беше свършено.

Голямата трапезария бе празнично украсена. Танцуващите светлини на свещите се отразяваха в кристалните полилеи, а както свещите, така и кристалите умножаваха светлината си в купите и порцелана, разположени на дългата маса. Венци от екзотични островни цветя разпръскваха благоухание, което, изглежда, се усилваше от лекото въздушно течение, нахлуващо през отворените врати и прозорци с обещание за скорошен дъжд. Господарят на острова отдавна бе свикнал да разглезва по време на пиршествата, които уреждаше в господарския дом, своите поданици с княжеска помпозност. Дори когато канеше само надзирателите със съпругите им, Орлан Трейхърн със сигурност би устроил прием като за аристократи със синя кръв.

Днес той бе поканил смесено общество: надзиратели, морски офицери с екипажите им, дори един роб. Когато човек сядаше на трапезата на Трейхърн, никога не знае кой ще му е съсед по маса — дали херцог, или роб.

Роб като Джон Рурк.

Музиканти изпълняваха камерна музика и мелодията се носеше над шума от гласове. Гостите бяха облекли най-хубавите си празнични одежди. Испанските офицери блестяха в парадните си униформи, дамите искряха, облечени в кадифе, сатени и коприна. Имаше и някакъв непознат. На Шана, която го видя отначало само в гръб, той й

напомни за Рурк. Но самият Рурк не се виждаше никъде. Може би, надяваше се Шана, той притежаваше достатъчно чувство за благоприличие, че да не присъства на празничната вечер.

Трейхърн пристъпи към Шана и ѝ се усмихна, изпълнен с гордост.

— Ето ви най-сетне, мила моя! Но както винаги трябваше да чакам за най-хубавото в края.

Шана се засмя весело на този комплимент. После, докато Трейхърн я придружаваше през високото помещение, тя разтвори ветрилото пред устата си и пошепна:

— Татко, не казахте, че ще има и непознати. — Тя посочи през рамо непознатия. С него ще ядосам Рурк, плетеше интриги тя мислено. — Ще ми представите ли джентълмена, татко?

Трейхърн погледна дъщеря си малко странно, а Шана осъзна, че с влизането ѝ в салона стана по-тихо. Всички очи се бяха насочили към нея. Мъжете ѝ се възхищаваха повече или по-малко прикрито, а жените я гледаха с явна завист. Някои матрони се размислиха за дъщерите си, които изведнъж им сториха дървени и плоски, заоглеждаха ги угрижено и си мечтаеха по-бързо да се намери съпруг за тази заслепяваща всички Шана Бошан, така че мъжете отново да се обърнат към не толкова привлекателните жени.

Шана кимаше грациозно на всички страни, усмихваше се, поздравяваше и се обърна като домакия към обаятелния непознат, за да го поздрави с добре дошъл.

— Рурк! — Името просто само ѝ се изплъзна от устните, за един удар на сърцето на лицето ѝ се изписа изумление, тя объркано си вееше с ветрилото. И отново усети съвсем ясно този неприкрит поглед по кожата си, който безсрамно я разсъбличаше от глава до пети. Рурк бе облечен в тъмносиньо, което подчертаваше височината на стройната му широкоплеща фигура. От маншетите му се подаваха връхчетата на снежнобяла риза върху силните му загорели ръце. Черните му копринени чорапи и фино изработените панталони подчертаваха колко са тесни хълбоците и колко са мускулести краката му.

— Мислех, че вече се познавате — каза Трейхърн и Шана ясно долови, че той истински се забавлява. И то за моя сметка, помисли Шана, но Рурк няма да се измъкне толкова лесно! Шана грейна в нова

усмивка, пристъпи грациозно крачка напред и подаде благопристойно ръка.

— Наистина, мистър Рурк — каза тя, гласът ѝ бе ясен и звънлив и тя реши просто да не се съобразява с лекото надигане на наслада, което я обзе, когато връхчетата на пръстите му поеха ръката ѝ. — Изобщо не ви познах във вашата празнична премяна. Толкова съм свикнала с вашите къси панталони.

Рурк бляскаво се усмихна и демонстрира маниери на светски мъж. Той се поклони учтиво — хубавият крак, издаден напред според правилата — и притисна устни в ръката ѝ, карайки я да усети за миг и езика му.

Шана затаи дъх и си дръпна ръката. Всички очи в салона бяха вперени в нея. Тя се изчерви, но се овладя с малко усилие, когато Трейхърн наближи с предупредителен поглед.

— Празничната ми премяна е подарък от господин баща ви, мадам Бошан — каза Рурк и гласът му сякаш погали името ѝ като любимо притежание. За част от секундата погледът му потъна в пазвата ѝ, Шана се почувства заклеямена. Тя разпери ветрило пред дълбокото си деколте и ѝ се прииска да си бе облякла рокля, която да я предпазва по-добре.

Трейхърн говореше, като да изпитва болка, докато обясняваше на Шана случая с празничните дрехи на Рурк.

— Този човек така дълго се оправдаваше с бедността си, че накрая се видях готов да му платя един костюм. Тогава — но за жалост чак тогава — проверих сметките му. Ако този скъперник продължава така, един ден ще притежава целия остров.

Рурк се засмя.

— Просто е по-лесно да се спести една монета, отколкото да се намери друга на мястото на пропиляната.

— А аз си въобразявах, че разбирам от търговия, мистър Рурк — отвърна Трейхърн. — Рядко се случва някой да ме надмине. Може да се гордеете с това, че сте един от малцината.

— Извинете ме, сър — поде Рурк и Шана знаеше, че сега думите му бяха насочени изцяло към нея. — Трябва да ви поправа. Опасявам се, че съм единственият.

Шана помисли, че той с това едва ли не недвусмислено оповести, че ще остане единственият мъж в живота ѝ.

— Разрешете, татко, трябва да се погрижа за другите гости.

Двамата мъже погледнаха след нея, всеки посвоему обезпокоен.

— Вече не го разбирам това младо поколение — каза Трейхърн.

— Страхувам се, че е неразумно.

Той спря един преминаващ прислужник и му нареди да донесе за него и за Рурк ром и битер.

Междувременно Шана се бе отдалечила колкото е възможно повече от Рурк. Тя се усмихна с благодарност, когато Милън ѝ поднесе чаша чай и докато отпиваше от нея, се опита да събере моралните оръжия, които ѝ бяха избити от ръката при първата схватка. Истинската битка обаче все още предстоеше, утешаваше се тя. Съзря мадам Дюпре със съпруга ѝ, капитана. Двамата бърбяха оживено с няколко испански офицери. Е, добре, тогава да започна кампанията си оттук. Сега ще му покажа на този, че не може да прави с мен каквото си поиска.

— Ах, скъпа Фейма — усмихна се тя на капитанската съпруга.

— Колко сте очарователна тази вечер както винаги!

Мадам Дюпре действително бе красавица. Беше необяснимо, че капитанът се заглеждаше по чужди жени, когато у дома го чакаше толкова рядко бижу. Жан Дюпре създаваше впечатление, че е леко нервен. Пада му се, помисли си Шана.

— Шана! — поздрави я съпругата на капитана сияеща. — Вие сте отново безбожно красива!

— Много благодаря! — отвърна Шана на комплимента и кимна на испанските офицери, които гледаха само в нея.

— Ах, Шана! — въздъхна Фейма Дюпре. — Как скърбих с вас, като научих тъжната вест! Толкова млада и вече вдовица! Но елате, искам да ви представя тези джентълмени. Те с нетърпение очакват да се запознаят с вас!

Офицерите и капитанът им бяха очаровани от красотата на жените в Лос Камелос и ѝ направиха ласкателни комплименти.

— Шана — поде Фейма в една пауза. — Кой е този мъж отсреща? Хубавият, който ти целуна ръка преди малко?

— Ах, този ли — Шана демонстрираше безразличие. — Това е мистър Рурк, роб е на баща ми.

— Какъв мъж! — възкликна Фейма, на което мъжът ѝ повдигна вежди. — Роб, казвате?

— Да, малка моя — намеси се Жан Дюпре. — Докарахме го миналата година с декемврийския рейс. Купен от търга за длъжници, ако не греша.

— Но, Жан, погледнете само как е облечен! Той сигурно отдавна вече не е просто...

— Уи, шери — отвърна французинът и се подразни, че съпругата му намираще друг мъж за така обаятелен. Той не подозираше хитростта ѝ, с която тя искаше само да разпали ревността му. Жан Дюпре отстрани от маншетите си несъществуващи прашинки. — Този роб си е спечелил благоволенieto на господаря на острова и, както се говори, дори с право. Бил даже образован и много опитен инженер. Разбира се, не трябва да се вярва на всичко, което говорят хората.

— Но все пак е странно, нали, Шана — мислеше Фейма на глас, — че един талантлив мъж може да е роб. Той е възхитителен!

Жан Дюпре се покашля и леко почервения. Шана забеляза това с удоволствие и весело се присъедини към съзаклатието.

— Ах, да, Фейма — прошепна тя през ветрилото си достатъчно високо, че и Дюпре да може да я чуе. — Дори чух да се шушука, че си лягал съвършено гол.

Фейма пое шумно дъх:

— Какъв мъж!

Жан Дюпре се окашля и направи знак на един от прислугата, взе си нова чаша шампанско от табличката. Докато отпиваше от благородната напитка, той замислено заглежда съпругата си. Сякаш изведнъж я видя в нова светлина и откри, че титлата „съпруга“ с нищо не накърнява прелестите ѝ.

Примамливо прозвуча звънкият смях, който изскочи из устните на Шана и омагьоса съзнанието на всичките мъже около нея. Тя се представяше за весела и шармантна, но ограничаваше кокетирването си почти само върху испанските офицери, защото те скоро отново щяха да поемат на дълъг път и не съществуваше опасност от проява на нежелателно внимание!

Когато поднесоха вечерята, Шана забеляза успокоена, че мястото на Рурк е до баща ѝ на другия край на масата, достатъчно далеч от нея. По-късно, когато Питни и Трейхърн седнаха в едно спокойно кътче да си довършат партията шах от предния ден, Шана бавно огледа гостите в един по-спокоен момент. Тя видя наблизно Ралстон, сам, както

очевидно се чувстваше най-добре, а той ѝ се усмихна хладно в отговор, когато забеляза погледа ѝ. Шана отпи глътка мадейра — и тогава внезапно погледна в очите на Рурк. Той я гледаше втренчено между раменете на двама мъже, които дискутираха пред него, гледаше я с жаден поглед и тя осъзна, че той я бе наблюдавал от известно време. Отново се почувства почти разголена пред него и макар устните му да не проронваха нито дума, тя все пак чуваше неговите мисли, сякаш той ги бе изкрещял високо в залата.

Шана му обърна безцеремонно гръб и изпразни чашата си на един дъх. Въздухът в стаята стана изведнъж горещ и потискащ, тя се почувства леко опиянена, изведнъж ѝ се стори, че прекалено много хора стоят твърде близо до нея, цялата ѝ ведрост бе отлетяла. Шана почувства належащата необходимост да остане поне за миг сама, дори и само за да се успокои. Златният поглед напъряно през залата — и неприкритото послание, което той съдържаше — замаяха съзнанието ѝ, тя усети в гърдите си неопределено желание и че нещо я боли в хълбоците, но мозъкът ѝ — уплашен до смърт — все още не искаше да знае за безсрамните желания на плътта. Стори ѝ се, че се вижда отстрани: красива жена, бледа, но недостъпна, проправяща си път през множеството — любезна тук, поздравяваща там — към един самотен ъгъл на верандата.

Проклето да е това копеле — прокле го тя наум, сви юмруци и се надвеси над перилата, вдишвайки дълбоко въздух. От хиляди посоки ме напада! Размажа го на едно място, а той вече се възправя отново на три места. Но той самият е просто един мъж! Един мъж! Само един мъж! В отчаянието си тя заудря по перилата.

След този изблик тя си възвърна малко самообладанието. Реши да се върне в салона и да се забавлява напук на Рурк. Нека си зяпа колкото иска!

Тя се обърна, направи първата крачка — и почти изпищя.

Рурк се бе облегал небрежно на една колона на верандата и ѝ се усмихваше.

— Изчезнете! — проплака Шана. — Оставете ме на мира!

Тя профуча покрай вратата и Джейсън, портиера — нагоре по стълбите и не се спря, докато не се намери на сигурно място в спалнята си.

Въздухът в стаята ѝ беше горещ, дори и след като си бе свалила дрехите и бе облякла нещо по-леко, по устните ѝ все още проблясваха перли пот. Когато седна в леглото, крайниците ѝ трепереха. Дълбоко в нея упорстваше нещо, което не се оставяше да бъде прокудено. Тя знаеше какво ѝ трябва, какво иска и какво пулсира между бедрата ѝ чак до мозъка.

Нощта дойде странно тиха. Шумът в къщата изчезна с отпътуването на последните гости. Все по-потискащ ѝ се струваше въздухът в стаята, стените заплашваха да се срутят върху ѝ, размазвайки я. Тя се изправи отчаяно, духна свещта до леглото си и започна да обикаля из тъмнината, твърдо решена да мисли за всичко друго, но не и за Рурк. Но за какво?

Атила! Бърза като вятъра да отлети на неговия гръб. Но ето — едно пронизително изсвирване! Рурк! Шана ядно тръсна глава и опита с друга мисъл.

Морето! Да се оставиш да те носят вълните. Да се гмуркаш за редки риби. Мек топъл пясък под краката ти на плажа. Сянка на скалата: Рурк!

Собствената ѝ маса за закуска. Обяд! Рурк! Рурк! Рурк!

Шана стоеше изправена в стаята, здраво стиснала очи, тя притисна юмруци към слепоочията си. Накъдето и да се обърнеше: Рурк! Само не тук. Не сега, в нейната спалня. Тук бе на сигурно място. Все още.

Тя излезе на терасата. Вятърът бе станал по-хладен, тежки облаци се промъкваха под луната. Широка ивица блестеше около сребърния диск — сигурен белег, че скоро ще вали. Облегната на перилата, тя се взираше надолу към парка, оглеждаше дърво след дърво, докато можа на несигурната светлина на луната да различи и сенките. Никъде нищо живо. Никъде сянката на мъж.

И изведнъж Шана се вцепени. Но какво правеше тя? Тя търсеше Рурк! Ярост се надигна в нея, толкова слабо владееше чувствата си. Сломена, тя се върна обратно в леглото, хвърли се в него, стисна здраво очи, опита се да се принуди да заспи. Но нищо не помагаше, бе отпила от най-сладкия нектар, познаваше изопнатата стегнатост на бедрата му, знаеше за силата му, когато я притискаше към себе си. Шана разтвори очи и осъзна, че лежи възбудена в леглото си с разтворени крака.

С едва потиснато стенание тя стана отново и си облече дълга пола и широка блуза, обичайното облекло на островитяните, прибра си косата под една пъстра кърпа. Дори и спалнята не бе сигурно убежище, трябваше да бяга. Тя се прехвърли през балкона и падна в меката трева. Студените, нежни стъбълца под босите ѝ нозе събудиха у нея спомени от детството, когато бе скачала безгрижно из поляните. Тя напусна бавно господарската къща и погледна с въздишка към луната. Облаците се бяха стъстили, вятърът се бе усилил, селската пола плющеше между бедрата ѝ. Шана безцелно бродеше между дърветата, наслаждаваше се на тъмнината, която принадлежеше единствено на нея. В детските си години тя често се бе преобличала като селско момиченце и макар че нейният маскарад не би издържал един по-проницателен поглед, изглежда, никой не се интересуваеше толкова от едно обикновено селско момиче. И сега по същия начин можеше отново да броди из парка на господарския дом както ѝ харесва. Тя спираше тук-там, когато някое дърво или пътека събудеха у нея спомени. Едва когато се намери пред една веранда и видя през един прозорец да се процежда светлината на самотна лампа, тя осъзна, че бе поела по пътя, който съзнанието ѝ в последно време извървяваше толкова често.

В тишината на къщата изведнъж голяма досада налегна Рурк. Борбата за благосклонността на Шана неочаквано му се стори толкова глупава, толкова безсмислена. Тя флиртуваше с всички мъже, само за него не искаше да знае. Изтощен от усилията през горещия ден и от множеството на празничната вечеря, той си бе легнал в леглото разсъблечен, но без да беше светнал още лампата, и се взираше в тъмнината. Очите му се затваряха, умората го завладяваше. Струваше му се, че се намира сред гъста пара и около него, недостъпно далеч, се движат пъстри фенери; една светеща шамандура просветна, но когато забърза към нея, той достигна до градина с висок зид, обляна в слънце и празна — с изключение на една-единствена дългостеблена роза със спираща дъха хубост. Но под неговия поглед стеблото се стопи в нищото, цветът безтегловно се зарея из бляскава мъгла. Тъмночервеното разцъфване изпълни сетивата му — след това отлетя, смалявайки се, губейки формата си, накрая останаха две устни, влажни

и полуотворени, бледозелените смарагди, които се рееха над тях, се превърнаха в очи, морскозелени и магнетични, с дълбочина, която го мамеше... Рурк отвори очи и отново се завзира в тъмнината, разбуждайки се. Проклинайки розата, той запали една свещ до леглото си. Стана, обу си панталоните, твърдо решен да се разсее с работа и да не оставя повече да го измъчват играчките на Шана.

Той отиде в трапезарията, където лежаха недовършените планове, и седна на края на масата. В светлината на кандилото, което висеше на една верига от тавана, той се вгледа в пергаментите и скиците. Но Шана не се оставяше така лесно да бъде изтласкана от съзнанието му.

Рурк не можеше да се отърси от чувството, че в стаята има някой. Когато повдигна поглед, той всъщност не бе много учуден, че вижда на входа някаква сянка — безмълвна островитянка, която замечтано се бе облегнала на рамката на вратата.

Едва когато тя влезе в стаята с леки, плавни движения, светлината падна върху ѝ. Рурк колебливо се изправи. После хвърли върху скиците перото, което все още държеше в ръка, и отиде безмълвно до шкафа. Наля чаша мадейра, подаде я на островитянката. Стоеше пред нея, не смееше да я докосне. И това ли беше сън, който щеше да се прекъсне, щом протегне към нея ръка?

Шана пое чашата с две ръце, поднесе я към устните си, а над ръба на чашата очите ѝ потърсиха неговите. Тя отпусна объркано ръка, от устните ѝ не излизаше ни дума, която да разруши магията. Рурк внимателно свали шала от главата ѝ, златният прилив на косите се разля по нежните, тесни рамене на Шана. Рурк постави чашата ѝ на масата и изгаси лампата. Устните ѝ се отвориха с дълбоко стенание, когато раменете му я обгърнаха и я притиснаха към гърдите му. Тогава устните ѝ приеха докосването на устата му. Ръцете ѝ се заключиха около врата му. Една безкрайна секунда по-късно тя усети силната му ръка под коленете си, усети, че я вдига във въздуха, изгуби почва под краката си. Шана отпусна глава на рамото му.

Рурк бързо премина със сладкия си товар през помещенията, в сумрачната спалня той падна с Шана в леглото, без да я изпуска от прегръдката си. Шана простена при падането и тогава — облегната на лакти — тя учудено се вгледа в лицето му. Рурк я притегли към себе си и я целуна горещо по устните. Още веднъж Шана се освободи от

прегръдката му и пак се взря в него с разширени детски очи. После бавно се отпусна върху му, зацелува го страстно и безкрайно, върховете на горещите ѝ гърди оставяха пареща двойка следи по гръдта му, възбуждаха се от къдравите му косми. Тя усети ръката му на ханша си, но не усети как полата ѝ се отдели от нея. Тя усети ръката му на връзките на блузата си, но не и как дрехата ѝ се плъзна по раменете ѝ. Тя пропълзя на колене като дива котка над него, възбуди го с една целувка, с едно срамежливо движение, с една въздишка на нетърпение, докато Рурк се претърколи отгоре ѝ, погребва я под себе си. Тогава я облада с дива, гола необузданост, понесе я със себе си по ритмични спирали към зашеметяващи висини.

Рурк мъчително изплуваше от дълбините на съня, беше като събуждане от транс, защото за един кратък миг той се опасяваше, че е сънувал всичко това. Но тогава усети мекото ѝ, топло тяло до себе си, преплетено във възглавниците. Споменът за нейната страст раздухваше огъня на сетивата му, мирисът ѝ упойваше съзнанието му. Нежното ѝ тяло се сгуши по-плътно в него, устните ѝ търсеха тила му, очите ѝ се усмихваха на неговите. Когато устните им намериха път едни към други и всяка целувка бе все по-сладка от предходните, ръката му обхвана раменете ѝ, плътно притисна ханша ѝ към себе си. Кожа отделяше кожата, но само за един кратък миг, после се сляха отново в едно в горещината и останаха едно, докато забравиха всичко наоколо си, освен блаженството.

Светкавици пробягваха по абаносовочерното небе, дъждовни капки чукаха по листата на дърветата в парка, заблуден полъх на вятъра доведе в стаята свежия дъх на буря. И двамата бяха будни, но от почтителна плахост пред неземното блаженство, на което се наслаждаваха, те още дълго мълчаха.

— Трябва да те помоля за нещо — каза накрая Шана, все още сгушена в рамото му, — да си отидеш, преди татко да е разбрал за нас. Да заминеш надалеч. Завинаги. Хергъс се опасява от най-лошото.

Рурк се усмихна вътрешно.

— Просто така — трябва да си отида? Кълна се в честта си, тази жена е спяпа, иначе би забелязала, че сте ме омагьосали.

Шана помръдна глава, за да наблюдава трепкащата игра на светкавиците по кадифеночерното небе. Странно, колко защитена се чувстваше в обятията на Рурк, докато бурята бушуваше в света отвъд прозореца. Още като малка винаги беше спала сама и при бури бе изживявала хиляди страхове. Неведнъж беше търсила убежище в спалнята на родителите си. Дори и сега, когато бурята върлуваше навън, а тя лежеше в успокояващите я ръце, Шана не можеше да преодолее себе си и да напусне къщата.

— Останете до утрото — дишаше той в ухото ѝ. — Дотогава бурята ще е отминала. Разрешете ми да ви подържа още няколко часа в обятията си.

Шана обърна лицето си към него, за да могат устните му да срещнат нейните. По-късно тя прошепна:

— Но и вие трябва да поспите! Какво ще стане утре? Трябва да работите!

— Не мислете за мен — пошепна той, а устата му стана по-настойчива. — Останете до утрото. Нали ще останете?

Под милувките му гласът ѝ едва се чуваше. Ах, да, до утрото.

Бурята блъскаше в прозорците, те наблюдаваха, легнали един до друг, огнения танц по небето и как между бясно препускащите облаци се прокрадваха съвсем малки звездички. Часовникът удари четири и Рурк изведнъж се събуди напълно. Шана, плътно сгушена в него, бе потънала в дълбока дрямка. Нежно я събуди с целувки. Тя въздъхна сънena, обгърна с копринената си ръка врата му. Леко милваха устните му устата ѝ, когато ѝ пошепна:

— Нищо не ни помага, любима. Сега трябва да ви отнеса у дома.

В тъмното Рурк заопипва за кремъците, доби искра, запали една свещ. Стана, заобиколи леглото, събра разпилените ѝ по пода дрехи. Шана срамежливо се покри с чаршафа, когато се изправи в леглото. Тя гледаше покрай него, когато той ѝ подаде дрехите.

— Няма ли да си обуете поне панталона — укори го нежно тя със сведен поглед. — Изглеждате толкова гол, както сте се изправили така. Изглежда, нямате чувство за срам.

Рурк наблюдаваше зачервените ѝ бузи. Дали някога щеше да се научи да разбира настроенията ѝ? Но после все пак изпълни желанието ѝ.

— Мадам, ако добре си спомняте — каза той, докато закопчаваше късите си панталони, — съществуват известни затруднения да се прави любов, когато си напълно облечен, поради това се опасявам, че ще трябва да привикнете да ме гледате така, както ме е създал Бог. Освен това една невяста може да изисква само до време да се съобразяват с чувството ѝ за свян.

Зелените ѝ очи ставаха все по-големи и по-големи.

— Вие нали не мислите сериозно, че това може да продължи?

— И защо, мадам, би трябвало да мисля обратното?

Шана побърза да се облече, като при това не я беше грижа как движенията на голото ѝ или полуголо тяло действаха на Рурк.

— Това, което се случи тази нощ — каза Шана, — просто се случи. То не бива да се повтаря заради мен, заради вас. Не можете ли да се примирите с това, че приключихме сделката си? И занапред ли ще трябва да играете ролята на похотливия шегобиец, който не може да бъде доволен? Ако бяхте джентълмен...

— Значи толкова скоро сте готова да ме корите, сякаш съм ви причинил нещо противно — засмя се той. — Но вие не можете да ми припишете сериозно вината за това, което се случи тази нощ, мадам. Погледнете се само как стоите тук — чисто гола, прелъстителна — и имате очи да ме корите. Непостоянна жено! Искате да ме прелъстите и низвергнете — като всички други, които правехте на глупаци с копринения си поглед?

— Ооо — изфуча Шана и трескаво си занавлича дрехите. — Колко сте противен все пак!

— Наистина ли мислите така, мадам?

Рурк я прегърна, целуна косата ѝ, бузите, устните, хвърли я отново на леглото, зацелува я навсякъде, където още не бе облечена, а тя всъщност никъде не беше истински облечена. Дъхът ѝ секна и отново лумнаха огньовете на страстта у нея. Каква лудост беше това само!

— Твърде силно бие сърцето ви и показва, че думите ви лъжат! — засмя се Рурк. — Обещайте ми, че ще се видим после пак.

— Не може! Не искайте това от мен!

— Но аз все пак го искам!

— Не. Невъзможно е. Трябва да се връщам, Рурк. Оставете ме най-сетне да си ида. Оставете... — Светът пред Шана се олюля като в

червена мъгла, гласът ѝ ставаше все по-слаб. — Моля... Рурк...

— Набили сте си в главата да ме измъчвате! — въздъхна той.

В продължение на една безкрайна секунда жадната му уста търсеше сладките ѝ устни, тогава внезапно я остави, скочи от леглото. Устните на Шана още трепереха и почти колебливо се надигна и тя; от настойчивото ѝ желание да си тръгне колкото може по-скоро не бе останало много. Те напуснаха с неохота къщата, а от време на време тя още усещаше ръката му по тялото си. Отправиха се по пътеката към господарската къща, беше все още почти напълно тъмно, но птиците се бяха събудили от приближаващото зазоряване, изпробваха гласовете си за празничната утринна увертюра и всичко това звучеше малко като първите звуци на флейти и обои. Под босите им крака тревата беше влажна и прохладна, а когато през дърветата полъхнеше вятър, листата се оросяваха с капки. Те вървяха в дълбоката сянка, докато достигнаха до просеката, и скоро се намериха под балкона на Шана.

— Сега ще е най-добре да се върнете обратно — промълви тя. — Ще се промъкна по стълбите.

Рурк погледна нагоре към верандата.

— Няма да е толкова трудно да ви помогна да се качите оттук, ако предпочитате да не заобикаляте.

Шана го погледна с недоверие.

— Лесно бих могла да си счупя врата.

— Имайте ми малко повече доверие, скъпа — засмя се Рурк. — Не сте толкова тежка. Един мой дъх ще ви изкачи до горе. — Той присви коляно. — Обърнете се с гръб, дайте ми ръце. Поставете крак на бедрото ми, седнете на рамото ми и вече сте изминали половината път до горе.

Шана колебливо изпълни нарежданията му и се учуди колко безпроблемно изреждаше всичко. Седнала на раменете му, тя се засмя в утринната тишина.

— Доста ви бива като верен слуга да ми помагате да се измъквам във всеки миг на нужда. Мисля, че все пак трябва да ви държа подръка.

Рурк закачливо я ошипа по задника, което изтръгна от Шана приглушен протестен вик. С едната си ръка той сега я пое отдолу, с другата подпря крака ѝ и така я повдигна нагоре, докато тя успя да се хване за перилата. Още един тласък и тя се хвана за лозовите ластари и

се прехвърли. Вече щастливо застанала на верандата, тя се наведе през перилата.

— Благодаря ви, сър Дракон — изрече тя тихо.

Рурк се засмя, направи поклон — на вашите услуги, мадам! — и с леката походка, която ѝ напомняше винаги за див хищник, той се отдалечи бавно. Шана гледа след него, докато го изгуби от поглед. Тя се обърна с мъка, замечтани и бляскави бяха очите ѝ. Разкопчавайки вече блузата си, тя влезе в спалнята. И се вкамени, когато от завесите се отдели една сянка.

— Колко сте права, той наистина е дракон! — чу тя един хаплив глас.

— Хергъс — изстена Шана и напразно се опитваше да укроти бесните удари на сърцето си. — Как ме изплашихте само! Какво правите тук по това време?

— Притеснявах се, знаейки как се страхувате от бури. Затова исках да поседя при вас, докато отmine, а като не ви намерих, останах от страх, че и баща ви би могъл да дойде, и вече бях готова да се вмъкна в леглото вместо вас, за да си помисли, че сте си у дома, както ви се полага да бъдете, ако все още имавте капка здрав разум.

Шана, разбира се, не бе настроена в момента да спори с нея, сега ѝ се искаше само да си легне в леглото сама с мислите и спомените за последните няколко часа.

— Лягам си — оповести тя. — Ако искате — останете, ако не — си вървете, все ми е едно. Но във всеки случай си затваряйте устата. В този ранен утринен час нямам търпението да ви изслушам.

— Тогава си отивам — въздъхна Хергъс, дълбоко потисната. — Но няма да престана, докато не сложите край на тази глупост завинаги. Безсрамно е да спите с един мъж и да се оставяте да прави с вас каквото му хрумне, когато между вас не е произнесен дори обет. Ах, знаех си аз, че само нещастие ще донесе това, че останахте толкова млада вдовица, красива, каквато сте, и при това с гореща кръв. Вие с мистър Рурк сте от едно тесто, бухва ли бухва и нищо не може да го спре.

Шана се хвърли нацупено в леглото, гледаше с мрачен израз как Хергъс събира дрехите от пода и ги сгъва, за да ги прибере в шкафа. Когато камериерката най-сетне си излезе от стаята, без да каже дума, Шана се преобърна в леглото, намести се между копринените чаршафи

и потъна в дълбок сън със силни ръце около тялото ѝ и горещи устни
върху нейните.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Дойде неделя и една малка църква на острова бе готова за служба — за всички, които още можеха да вярват. В семейство Трейхърн беше обичайно да се присъства на службата и така и в този празничен ден дългът на господаря на острова и дъщеря му ги отведе на проповед. Само едно нещо беше различно тази сутрин: на литургията присъстваше и Рурк, облечен в зелена коприна.

— О, мистър Рурк! — извика жизнерадостно господарят на острова, а Рурк се направи на учуден, че среща семейство Трейхърн.

Шана намери присъствието му на духа за забележително. Рурк играеше така естествено, че всеки би си помислил, че тази среща е плод на чиста случайност. С изключение на Хергъс, естествено, която вървеше на няколко крачки след господаря и дъщеря му и незабавно разконспирира хитрия му план.

Рурк отвърна на поздрава на господаря на острова, след това прехвърли поглед към Шана и в продължение на няколко секунди се наслаждава на нейната хубост. Под широката периферия на шапката си тя му се усмихваше хладно.

— Как е възможно, мистър Рурк — изрече тя присмехулно, — да изглеждате всеки път все по-цивилизован? Не стига, че отскоро носите костюм, ами сега се оставяте да ви изненадат, че отивате на църква. Не мога да повярвам на очите си!

Рурк се усмихна.

— Не исках да изненадвам господин свещеника с оскъдното си парцаливо облекло. Трябва да ви кажа, че винаги съм проявявал дълбоко уважение към духовенството. Освен това изключително много държа на всяка дума и всеки обет, който се дава в църква.

Шана полупритвори очи, двоякият смисъл на думите му не й беше убягнал. Мерзавец, сега, когато бе изтърпяла изпълнението на неприятната сделка, той явно възнамеряваше да настоява за съпружеското си право. Нека си мисли каквото си ще, тя от своя страна

имаше съвсем други намерения и никога и за нищо на света нямаше да се съгласи да играе покорната съпруга на един роб.

— Седнете при нас, мистър Рурк — подкани го Трейхърн, сякаш Шана не съществуваше, — мога да оценя честта.

Трейхърн мина пред Рурк и Шана със скрито задоволство на лице. В редовете, запазени за семейство Трейхърн, Шана седна до баща си и с голямо усилие гледаше безизразно право напред, за да избегне както усмивката на Рурк, така и укоризнените погледи на Хергъс.

Трейхърнови имаха два реда дървени столове с високи облегалки, плътно разположени един до друг, така че изкусно украсените с дърворезба облегалки за ръцете се допираха. Само около стола на Трейхърн имаше повече място, с оглед на неговото пълно тяло. Останалите столове и малките отпред бяха очевидно предназначени за съпруга на Шана и нейните деца. Шана по-скоро би се задушила, отколкото да каже на Рурк, че избраният от него стол всъщност е предназначен за нейния съпруг.

— Как можа да стане така, мистър Рурк — попита Шана със злорадо любопитство, — че не си намерихте съпруга в колониите? Има недостиг на жени ли?

— В никакъв случай, милейди — отвърна той. — Напротив. И жените там са красиви. Естествено, нито една от тях не може да се мери с вас. Що се отнася до мен, работата не ми остави време да се огледам за съпруга. Моят баща много се тревожеше, че заради работата съм изоставил по-приятните неща в живота. Но в Англия едно симпатично младо създание плени съзнанието ми. И много се надявам, че един ден все пак ще съумея да я убедя, че съм подходящият съпруг!

Трейхърн посочи към столовете наоколо и изсумтя:

— Тук би имало достатъчно място за едно голямо семейство. Но за жалост вероятно няма да мога да видя скоро тези редици запълнени. Ако моята Шана някога си намери съпруг, това ще е истинско чудо!

— Татко — укори го Шана, — сигурно отегчаваме мистър Рурк. А той наистина ми изглежда много изтощен.

Господарят на острова хвърли един поглед към служителя си, Рурк прикри веселостта си зад една прозявка.

Тъкмо в подходящия момент влезе проповедникът, за да предотврати по-нататъшни изблици на ирония, Шана му благодари, изричайки наум една молитва. И въпреки това през цялата служба тя осъзнаваше с тялото си близостта на Рурк. Когато прозвуча арфата и паството надигна глас, дълбокият, плътен баритон на Рурк предизвика у нея примамлива възбуда. Тя вече не бе в състояние да пее, само имитираше думите с устни.

След обяда в господарската къща Шана изпита такава силна необходимост да разсее тялото и духа си, че нареди да оседлаят жребеца ѝ Атила. Пътят я заведе нагоре по хълма по онова землище, където се строеше бъдещата мелница за реколтата от захарна тръстика. Яздейки през селото покрай пристанището, тя бе срещнала Ралстон по неделните тихи улици, който бе размахал шапка за поздрав, но Шана съзнателно не му беше обърнала внимание и бе пришпорила коня си, така че, когато подкара Атила по тясната пътека на хълма, тя вече бе забравила за тази среща.

Беше хубав ден, почти хладен, лек ветрец подухваше от време на време под полите на гълъбовосиния ѝ костюм за езда и отвяваше някой рус кичур от лицето ѝ. Атила стъпваше грациозно и понякога силно отмяташе глава назад, докато се изкачваше по пътеката. Шана бе опитна ездачка, но днес обръщаше малко внимание на нервността на коня си, която при всяка друга езда би я предупредила за невидима опасност. Изведнъж звънна звънче и тя чу шум в храстите край пътя — беше само една коза, която се бе отскубнала от колчето си и сега скочи на пътеката, преди да избяга. Но Атила изплашено се изправи на задните си крака, ритайки с предните във въздуха. Шана изпусна слисано юздите и с мъка се задържа на седлото. Атила, който се усети без юзди, направи огромен скок напред. В този момент се чу пронизително изсвирване. Изведнъж конят закова на място, така че зъбите на Шана изтракаха. От там нататък той послушно продължи на пътеката като нежно конче.

Жребецът се подчиняваше така само на един човек: на Рурк! Шана, която се бе вкопчила в гривата на Атила, се заоглежда на всички страни. Видя го върху наполовина иззиданата стена на мелницата, както винаги с късите панталони, на които великолепно се открояваше загорялото му на слънцето тяло. При вида на тези проклети изрязани панталони Шана едва не извика от ярост.

Рурк протегна ръка към юздите и ги завърза за един парапет. Той бе ядосан и това личеше от думите му.

— Ако трябва непременно да яздите това проклето животно, то внимавайте повече и не се унасяйте в мечти. На настроението ви може би би подходдал повече някой спокоен кон.

— Баща ми толкова коравосърдечен робовладелец ли е, че да трябва да се трепете и в неделя? — отвърна му тя също така ядно. — Какво търсите тук?

— Искях да погледна някои неща на спокойствие и без да ме притесняват работниците. — Ръцете му обхванаха талията ѝ, той я повдигна от седлото и я спусна надолу, докато погледите им се срещнаха. — Преди да дойдете, сърце мое, денят ми изглеждаше пропилян.

Едва сега я пусна на земята. Наведе се към нея, за да я целуне. Но Шана свали шапката си и я постави помежду им.

— И по какъв начин, сър, ви спасих деня, моля? — попита тя хладно.

Тя закрачи пред него, хвърли шапката си върху седлото. Там, където ръката му я бе докоснала, кожата ѝ пареше и тя все още усещаше ръцете му на талията си.

— Дойдох, само за да видя как изглежда мелницата. Ако бях подозирала, че сте тук, щях да си потърся друго забавление.

Под тъмните мигли очите на Рурк горяха като кехлибарена жарава.

— Ах, Шана, вие страшно ме изкушавате!

Шана бързо притвори очи. Никога преди никой мъж не бе съумявал да я разтрепери така, дори не с думи, а само с поглед. Какво толкова имаше у този човек от колониите? Само трябваше да си спомни за любовните нощи с него и сетивата ѝ вече се изпълваха с изтънчена възбуда, гърдите ѝ жадуваха за неговите милувки, а хълбоците ѝ се топяха от желание по изпепеляващата му страст.

— Ще ми покажете ли мелницата? — попита тя. — И ще запазите ли благоприличие?

— Ще ви покажа мелницата — усмихна се Рурк.

Те задушевно се разхождаха из строителната площадка, докато Рурк ѝ обясняваше с прости изрази сложната машинария. Досега Шана се бе запознала само с начина на действие на малките мелници, които

се караха с каруци до съответните полета. Тя гледаше с почитителна почуда нагоре към това огромно съоръжение, което изникваше тук, в тази защитена долина. Три гигантски мелнични камъка чакаха цели товари захарна тръстика, а една огромна бъчва бе готова да поеме сока. Две крила на постройката излизаха от валцувачката, едното съдържаше големи медни съдове, в които течният сироп щеше да се превръща в меласа, другото бе определено за съоръжението за ферментация и дестилация, от което щяха да потекат най-различни сортове ром — тъмен ром за корабите на Негово Величество и бели сортове на радост на всяко празнично пиршество.

Тя слушаше доста разсеяно обясненията, като по-голямата част от вниманието си насочваше към мъжа Рурк. Тук, мислеше си тя, той бе в стихията си, професионализмът придаваше на думите му авторитет, поведението му внушаваше самочувствие и самоувереност. Той бе застанал на една греда, която бе широка точно колкото краката му, и безгрижно се движеше по нея, докато ѝ обясняваше принципа на действие на отделните части на съоръжението. Шана имаше възможност да наблюдава Рурк от всички страни: отзад, когато се движеше пред нея по една тясна пътечка, отгоре, когато я сваляше от една стълба, отстрани, когато протегна ръка, за да ѝ демонстрира съоръжението, отдолу, когато се изкачваше към една платформа високо над строителната площадка. Шана го следваше мълчаливо, впечатлена от справедливата му гордост по отношение на творението му. Мъж, който никога не прави нищо друго, освен най-доброто, мислеше си тя, който винаги всецяло се отдава на целта си и който не се оставя да бъде отклонен от нищо при преследването ѝ. И тя се опита да си представи родителите, създавали такъв мъж, чиято ръка го е направлявала в живота. Тогава нежна усмивка я измъкна от задълбочения ѝ размисъл.

— Страхувам се, че се впуснах в прекалено много подробности — усмихна се той, но в никакъв случай не язвително. — Но сега поне сте в състояние да отговорите на някой и друг въпрос по отношение на мелницата.

— И преди бях виждала вече части от нея и бях изслушала някои обяснения. Наистина е чудесно дело. — Тя се облегна на един стълб, не само защото се нуждаеше от опора поради височината, но и защото със следващия си въпрос може би отваряше врата, която вероятно

криеше призраците на загадъчното минало. — Но какво трябва да отговоря, когато хората ме питат за вас, Джон Рурк? Зная толкова малко за вас. Какво беше семейството ви? Тази сутрин споменахте баща си. Знае ли той за съдбата, която ви хвърли в Лондонския затвор?

— Надявам се, че не. И се моля на Бога никога да не разбере. — Погледът му се отправи в далечината. — Ако някога до него достигнат слухове, ако трябва да приеме, че съм мъртъв — това сигурно ще надхвърли силите му. Да даде Бог да мога да му го спестя.

— А майка ви? — задълба още повече Шана. — Имате ли братя? Сестри? Никога не сте говорили за това.

В угълчетата на устните му се оформи иронична усмивка.

— Как би могло да ми хрумне да се хваля със семейството си, което според вас би могло да се състои само от тъпи хора, хванати от гората из колониите, американски пионери...

Шана преглътна остротата и изгуби надежда да научи нещо повече. Тя гледаше замечтано към зелените хълмове, които обграждаха долината с мелницата. Сини изпарения висяха над върховете им, облаци се издуваха по небето, сякаш ветровете ги напмпваха, за да изпразнят след това в дива буря цялата засмукана сила. Морски орли кръжаха в огромна дъга, оставяха се на силните течения да ги издигат до шеметни висини, за да се спуснат секунди по-късно с прибрани криле от другата страна на хълма.

С весел смях Шана се опита да отклони вниманието на Рурк към странната игра на птиците, които сякаш язدهа вълните на океана, но неговите очи отдавна вече бяха подхванали своя игра с тялото ѝ.

— Очите ви издават пътя на вашите мисли — обвини го Шана безцеремонно. — Не подобава да се втрещавате така безсрамно, и освен това съвсем безогледно е, когато го правите в църква.

— Но аз ви се възхищавам — усмихна се той и очите му пламнаха. — Вие просто бяхте най-красивата жена в църквата и като всички останали мъже аз само отдадох дължимото на вашите прелести.

— Вие сте по-нагъл от останалите — скара му се тя, — когато ме гледате, се чувствам изнасилена.

— Много добре четете чужди мисли, мадам. Понякога във въображението си дори ви държа гола в обятията си.

— Вие сте долен мерзавец, отвратителен похотливец — изкрещя тя и бузите ѝ поаленияха. — Като си помисля какво може да стане, съвсем се отчайвам. Ами какво ще стане, ако забременея? Ще е нещастие!

— Само ако вие направите от това нещастие, съкровище мое — отвърна той невъзмутимо.

— Ах, вие! — разяри се тя. — Какво ви засяга моето отчаяние? Аз ще трябва да се явя пред баща си, докато вие сигурно ще намерите убежище, за да скриете скъпоценния си задник от камшика!

Рурк я изгледа по-остро.

— Шана, има ли признаци да сте бременна? Да не би да ви закъснява?

— Не, още не може да се каже.

Рурк положи ръка на раменете ѝ.

— Тогава сигурно скоро ще се разбере, любима, и вие ще сте отново безгрижна.

Шана се отскубна от успокоителната му усмивка.

— Сега и в най-интимните ми неща ли ще трябва да се наврете? Нямам ли вече право на никакви тайни от вас?

— От съпруга си? Не, сърце мое.

Тя застана пред него.

— Така ли? Ами ако наистина ни предстои кръщение в къщата, какво тогава, горди ми рицарю, милостиви мой господарю? Ще поемете ли тогава детето от скута ми и ще признаете ли, че сте негов създател?

— Сигурно, мадам. Но признавам, че тук има един малък проблем. — Той замислено затърка брадичката си. — Като дете на Джон Рурк ли ще го кръстим и ще се признаем с това за любовна двойка, което ще повлече след себе си и онази женитба? Или ще го кръстим на Рурк Бошан, което по право му се пада, и ще си признаем в обща изповед, че винаги сме си били женени — и ще чакаме милост от господин баща ви?

Шана възмутено тупна с крак. Подиграваше ѝ се във всичко и само ѝ се присмиваше! О, как само го мразеше!

— Вие сте един подлец! — изфуча тя и беше великолепна в яда си. — Вие сте варварин от най-долен вид! Правите си шегички с гордостта ми и си играете с моята чест! Бихте били в състояние да ми

измъкнете с измама единственото нещо в този живот, което наистина ми принадлежи, а именно — правото сама да си избира съпруг! Наистина ли трябва да храня вашите копелета, изпълнена с покорство!

Отговорът на тези думи бе ледено мълчание. Твърдите пръсти на Рурк се оплетоха в косата ѝ, издърпаха главата ѝ назад, докато тя накрая бе принудена да го погледне в лицето.

— Няма да са копелета, мадам, запомнете го добре, защото вие сте ми жена!

Шана кипна, диво разтърси глава, наежи се, сви юмруци.

— Сделката, ако имате предвид нея, е приключена! Вие сам го казахте! Изпълнена, приключена, край!

— А брачният обет? — изсъска той. — Да не би да мислите, че човек може да се закълне във вечна вяроност и да го забрави при първата смяна на настроението? По-малко ли уважавате клетвата пред олтара от обещанието, което ми дадохте в килията! И как ще обясните, че сте вдовица, макар аз да съм жив и при това в отлично здраве, както можете лично да потвърдите? Толкова недостатъчна ли намирате мъжествеността ми, мадам, че да трябва да си търсите друг съпруг? Или искате да ви чука някой друг, за да проверите какво удоволствие би могъл да ви достави този или онзи?

Шана го гледаше неподвижно, загубила ума и дума, а той се изсмя язвително:

— Би могъл, мадам, казах, би могъл! Защото всъщност спокойно би могло да стане така, че да попаднете на някой наистина високоуважаван, но зле надарен лорд, поради което да ви се наложи да прекарате остатъка от живота си в неутолимо желание за истински мъж. Или тогава може би ще ме извикате при вас, за да ви задоволя, когато вашият лорд заедно с цялото си състояние се окаже не в състояние?

— Гад! — просъска тя бавно през зъби и повдигна камшика за езда, сякаш искаше да го удари с него през лицето. — Лесно ви е да сте леконравен, когато нямате какво да губите. Вие можете да избягате и да ме оставите бременна на произвола! И вие като всички мъже можете да се поддадете на настроението си!

— Свободен! — изпръхтя Рурк иронично. — Но моля ви, мадам, аз съм роб и ако на моя господар му хрумне да ме продаде Бог знае къде, аз няма да имам думата. Да избягам? За да съм цял живот

отхвърлен, свободен като птица и безправен, един ренегат? Мадам, бъдете сигурна, няма да го направя!

— Да, наистина сте ренегат! — Шана кипеше и притисна ръце на хълбоците си. — Но аз мога да изгубя всичко!

— Вие можете да изгубите всичко! Ха! — извика той. — Аз във всеки случай бих могъл да изгубя главата си. Да не би да мислите, че я ценя толкова малко, че да гледам повърхностно на нещата? Да не би да мислите, че съм си избрал палача за кръстник?

— Надут глупак! — изпищя Шана.

— Превзета кукла! — изрева Рурк. — Мисля, че трябва да наваксам това, което баща ви е пропуснал, а именно да ви нашаря здраво задника!

Зелените очи просветнаха заплашително.

— Само посмейте да ме докоснете с малкия си пръст, Рурк Бошан, ще заповядам да ви свалят кожата парче по парче!

Те все още стояха над полуготовата мелница, на една тясна платформа, която се люлееше от изблиците им на гняв, но което, изглежда, нито един от двамата не забелязваше. Изведнъж близо до тях проблесна светкавица. И в същия миг върху им се изсипа тътнещ гръм. Шана потръпна безпомощно от нападението на природата и във внезапно обзелата я паника се хвърли към Рурк с широко разтворени очи и така отчаяно се вкопчи в голата му ръка, че ноктите ѝ се забиха дълбоко в плътта му. Без да им даде възможност да си поемат дъх, нова светкавица последва отлитания гръм и Шана се овеси на Рурк като малко дете, бледа и трепереща. Ядът му премина веднага и той грижливо обви ръка около треперещото тяло на Шана и така я отведе внимателно надолу по стълбата.

Първите капки дъжд вече падаха и се разбушува яростна буря. Когато достигнаха долу, Рурк трябваше да ѝ извика в ухото, за да го чуе.

Той я бутна на пътя, тя си подхвана полите и побягна, брулена от бурята и шибана от дъжда. Рурк бе само на една крачка, плътно наведен над нея, предпазвайки я от дъжда, той се опитваше да отвори бравата.

Един назъбен процеп се появи на небето; грохотът на гръмотевицата се търколи от него, изсипа се над тях и отмина. Шана се ужаси и скри лице в гърдите на Рурк, вкопчи се в него, впи дългите си

нокти в гърба му. Едва когато гърмът отшумя, тя посмя отново да вдигне поглед, дъжд течеше на вади по лицето ѝ. Той бавно наведе глава, устните му се разтвориха, когато срещнаха нейните, дъждът барабанеше по гърба му, но той не го усещаше — тя го целуваше. Най-накрая ръката му помръдна, вратата се отвори и Рурк, с Шана в обятията си, направи крачка навътре и след това затвори вратата с рамо. Вятърът виеше, бурята бучеше, светкавици прорязваха небето и хижата трепереше — двамата вече нищо не забелязваха. Бурята, на която ги излагаше сега страстното им влечение, изтри от съзнанието им стихията, която бушуваше отвън.

По-късно, много по-късно, двамата лежаха плътно един до друг на тясното нарче, което служеше при случай за убежище на надзирателите. Дрехите на Шана съхнеха, разпрострени на един стол пред слабия огън на една печка. Дъждът все още барабанеше по тавана, на строителната площадка все още тропаха на вятъра незаковани дъски, но те отдавна бяха свикнали с тези шумове. Шана не бе имала намерение да легне така охотно с Рурк, но след като вече беше с него, не ѝ се искаше да го напусне. Странно.

После, след като дъждът спря, а вятърът утихна и птиците още не пееха, тишината им изглеждаше така плътна, че можеше да се реже с нож.

Тогава от далечината в притихналата долина си проби път тропот на конски копита, които бързо се приближаваха към хижата. Рурк скочи от леглото с проклятие на уста и obu влажните си панталони. Всеки момент вратата щеше да се отвори и потайно-задушевното рандеву щеше да се разкрие пред ироничния поглед на пришелеца. Под мръсната завивка Шана се сви на мъничка топка.

Конският тропот замлъкна пред вратата. В напрегнатата тишина Шана и Рурк си размениха погледи, пълни с въпросителни и отчаяние. Странен, първоначално неразгадаем шум се чу от вратата. Лека-полека угриженото лице на Рурк се изкриви в широка усмивка, после той се засмя и накрая избухна в мощен смях. Под въпросителния поглед на Шана той пристъпи към вратата, разтвори я широко — макар тя ужасено да искаше да го спре.

Пред потъналата в слънчеви лъчи врата се изопна благородната глава на кон. Атила беше намерил пътя до тях. Сега той тръскаше глава

и цвилеше, удряйки с предните си копита по вратата. Рурк се разтърси из джобовите си.

— Научих го аз — каза Рурк и показа на Шана две бучки захар. — Сега много обича, а аз забравих, преди да му дам порцията.

— О, боже! — въздъхна Шана и се отпусна изтощена на таблата на леглото. — Как ме изплаши това животно! Сигурно вече имам побелели коси.

Жребецът схруска захарта от ръката на Рурк, челюстите му шумно мелеха, той отметна с очевидно наслаждение глава назад. След това Рурк отново затвори вратата, облегна се на нея и отправи поглед към Шана. Завивката бе паднала от нея и лакомството, което сега се разкриваше пред очите му, бе за него също така сладко, както захарта за Атила. Гърдите на Шана блещукаха на слабата светлина като кехлибарени пъпеш и източените ѝ крайници се разкриваха пред погледа му съвършено голи. Шана се пресегна към дрехите си и се покри, не без да поклати укоризнено глава. Тя стана, а Рурк я пое с обич и радост.

— Ако моето изтощено тяло можеше да се наслаждава на съвършените лакомства, които фантазията ми открива у вас! — прошепна ѝ той дрезгаво и я погали по главата. — Но ако ми давах да ям на същите интервали от време, на които вие ми дарявате любов, отдавна щях да съм умрял от глад. Нуждая се от любовта ви ежедневно, както от храна и от вода; дългите пости, на които ме подлагате, само изострят непрекъснато глада ми!

— Ежедневно! Ха! — Шана се облегна на раменете му и прокара върховете на пръстите си по гърдите му. — Вашето желание е като дракон, на който му текат лигите и поглъща всичко, което му предложи! Страхувам се, че ако живеехме като мъж и жена, вие никога нямаше да излезете от леглото.

Челото на Шана се сбърчи, очите ѝ тъкмо забелязаха какво рисуваха върховете на пръстите ѝ по гърдите му. Наистина белите линии по загорялата му кожа вече тъкмо изчезваха, но в съзнанието ѝ тайните сигнали на душата ѝ оставаха като позорни петна. Наистина посланието беше недовършено, пръстите бяха стигнали само до „обичам“, но повече не бе нужно, тя вече знаеше, че не може да има вяра в самата себе си. Тя рязко се отдръпна от прегръдката му и трескаво се заоблича.

Рурк я наблюдаваше. Той се опитваше напразно да открие причината за внезапната промяна в настроението ѝ. Той сви на руло един от чертежите си.

— Всъщност исках да прекарам тук тази нощ — каза той. — Мистър Маклерд бе така любезен да ме вземе с каретата си дотук, когато носеше насам храната за работниците. Но сега виждам, че съм забравил у дома няколко скици, които ще ми трябват утре. Ще ме вземете ли с вас обратно?

Шана тъкмо обличаше роклята през главата. Спря.

— Е, щом трябва — каза тя най-сетне, пъхайки ръкавите си. — Много ви моля, бихте ли ми стегнали корсета?

Рурк не бързаше да изпълни тази приятна, поверителна задача, която го настройваше същевременно тъжно, защото означаваше, че остатъкът от следобеда е безвъзвратно загубен. При това той почти седна на масата, а Шана опря ръка на бедрото му, за да погледне скиците на масата. След като той завърза последните връзки на корсета, тя се обърна към него.

— Вие наистина сте работили — каза тя и му изтри едно мастилено петно от ребрата.

Рурк ѝ се усмихна.

— Нямах никаква надежда, че ще ви видя, Шана. И затова си наумих нещо, за да избегна мъчението.

Шана го иронизира несериозно:

— Но моля ви, сър, как бих могла да съм мъчение за вас? Нима ме смятате за някоя, която ви тормози просто за удоволствие? Как бих могла аз, обикновена женичка, каквато ме виждате, да ви причинявам такава болка?

Рурк я обгърна с ръце, привлече я между краката си и я целуна леко по челото.

— Вие сте вещица, Шана. Странна магия сте ми направили, та трябва всяка секунда, в която съм буден, да копнея за вас. Но вие сте и ангел, когато лежите чаровна и топла до мен и се оставяте да ви любя.

Шана положи треперещата си ръка на хълбока му. Тя усети как се ускори пулсът ѝ, огънат в очите му прескачаше разяждащ по нея.

— Не говорете повече, дяволски драконе! — прошепна тя.

Рурк целуна нежната ръка, тънките ѝ пръсти, тъничката венчална халка, която носеше. Неговата предпазливост караше нетърпението в

гръдта ѝ да нараства и в погледа ѝ се появи слисване, защото можеше да разбере нежността, която изведнъж изпита към него. Но внезапно той хвана ръката ѝ и се втренчи в пръстена ѝ.

— Какво има? — попита тя, а самата не виждаше нищо на ръката си, което можеше да го учуди.

— Винаги носех на верижка на шията си един пръстен, дори в зловещата нощ, когато срещнах онази курва в проклетата лондонска таверна. И оттогава този пръстен изчезна. При всичко, което се случи с мен след това, бях напълно забравил за него. До този момент. Пръстенът, който носите в момента, ми напомня за него отново. Пръстенът беше предназначен за вас.

— За мен? — Шана изглеждаше развеселена. — Та вие тогава още не сте ме познавали!

— Пръстенът беше предназначен за моята жена, като подарък за сватбата. Някога го е носила баба ми.

— Но, Рурк, кой взе пръстена? Проститутката на бара? Войниците, когато ви оковаха?

— Не, аз веднага се събудих, когато те посегнаха на мен. Трябва да го е взела проститутката. Но ако е било така, трябва със сигурност да съм спал.

— Рурк, какво значение има всичко това?

— Все още не знам, но бих могъл да се закълна, че котенцето още от самото начало е искало да ми изпразни кесията. Може би ми е сложила някакъв прах във виното. Но не, тя самата пи от него. Или може би не? Проклет глупак, как не внимавах по-добре.

След известно време той престана с въздишка да си спомня събитията от онази нещастна нощ. Събра чорапите и жартиерите от пода и ги подаде на Шана.

— Нека по-добре да тръгваме сега, преди баща ви да почне да търси изгубената си дъщеря. Следващият пък щастieto може би няма да е така благосклонно към нас, да ни изпрати пред вратата Атила.

Шана седна още веднъж на нара; под пълните с възхищение погледи на Рурк тя си повдигна полите и внимателно оправи копринените чорапи по добре оформените си прасци. Тогава пусна одеждите си и му се усмихна.

— Готов ли сте?

— С мъка на сърце — да.

С ръка на хълбоците ѝ той я съпроводи навън. Затвори вратата, след това я повдигна на гърба на жребеца и постави коляното ѝ във вдлъбнатината на дамското ѝ седло. Той постави крака си в стремето, скочи след нея отгоре и взе юздите от ръцете ѝ.

Шана се облегна на него с усмивка и се наслаждаваше на ездата през хълмовете, далече от селото и всеки любопитен поглед. Обля я спокойствие, когато пред очите ѝ се разпростря в бляскава красота панорамата на острова. През върховете на дърветата се мержелееше синьо-зеленият цвят на морето.

Фигурата на самотния ездач, който наблюдаваше отдалеч двойката на жребеца, остана скрита за опиянените им от любовта и красотата погледи.

Ралстон здраво притегли юздите, за да не издаде конят му неговото присъствие. Когато видя двойката да си разменя целувки при ездата, Ралстон замислено повдигна вежди. Учудването му нарасна, когато робът Джон Рурк започна нагло да си играе с гърдите на Шана. Но вместо да отговори на това с плесница, както всъщност очакваше агентът, дъщерята на господаря на острова отговори на нахалството на роба си с нова целувка.

— Изглежда, че мистър Рурк е спечелил благоволенieto на милейди и сега се забавлява, при все че не трябва да го прави — промърмори под нос Ралстон. — Този мъж трябва да се държи под око.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Белите облаци, които се рееха над острова, изглеждаха всички като братя на великолепия такелаж, който, широко издут, движеше невидан досега огромен кораб към Лос Камелос. Приветстван от облаците и насочван с мощен бриз към пристанището, корабът се плъзгаше леко по диво развълнуваното море, а под високия бушприт на платнохода кристалносинята вода се къдреше в бяла пяна. Сред лазурното небе корабът бе като орел в полет, който се рееше на широко разперени, но неподвижни криле.

— Боже, какъв огромен кораб — извика мистър Маклерд, като подаваше на Рурк далекогледа. — Можете ли да разчетете името? Английски ли е?

— От колониите — съобщи Рурк и нагласи далекогледа на знамената. — Принадлежи на Вирджиния къмпани. Казва се „Морски сокол“.

— И пристига като морски сокол — възхищаваше се Маклерд. — Каква красота! Великолепен като кораб на Трейхърн.

Рурк отпусна далекогледа. „Морски сокол“ сега тъкмо свиваше част от платната си и се движеше към изхода на пристанището. Странна възбуда обхвана Рурк.

— Товарът ром, който стои там отсреща — Рурк посочи с поглед към пространството пред входа на магазина, — ще трябва ли да се качи на борда на някой кораб?

Мистър Маклерд прехвърли вниманието си от приближаващия кораб върху събеседника си и го погледна през златните рамки на очилата си.

— Товарът трябва да се качи на „Авалон“. Той обикаля тази седмица островите. Защо питате?

— С удоволствие бих качил товар на борда на кораба вместо вас. Вече почти година не съм бил в колониите — може би при възможност ще науча на „Морски сокол“ новини от родината.

Старият бакалин намигна със сините си очи.

— Тогава идете към пристанището, момче, преди ромът да се вгорчи на слънцето.

Рурк кимна и с радостна усмивка се зае усърдно с работата. Бързо нахлупи шапката с широка периферия, скочи на магарето и камшикът изплющя по впрегнатите животни. Странна усмивка играеше на устните му. Той дори засвирка с уста. И се насочи към кея.

Големият бял платноход вече бе пуснал котва, матросите вече си бяха поразтъркали краката на необичайната твърда земя, бяха разменили първите новини с множеството любопитни обитатели на острова, когато откъм улицата на хълма връхлетя към кея едно видение на кон, което накара всички да затаят дъх. Беше Шана върху великолепия си жребец. За островитяните това наистина не бе необичайно, но все пак винаги с възхита наблюдаваха гледката — но на матросите им преседнаха в гърлото и думите, и проклятията.

Шана беше препускала диво из вътрешността на острова, отново се беше опитвала с необуздана езда върху фино извития гръб на Атила да забрави все по-настойчивата си страст към Рурк. Копитата на сивия кон чаткаха сега по паветата на пристанището. Той още пръхтеше, гривата му беше още объркана от бесния галоп из вътрешността, той стъпваше грациозно, изхвърляше нависоко крака и опашка, търкаше си челюстта в юздите. Жребецът беше великолепен, но всички гледаха жената върху седлото, толкова красива гледка се случва на малко мъже да видят в живота си. Смело, но с усмивка на уста Шана държеше здраво юздите в ръце. Широкополата шапка благородно обрамчваше ангелското ѝ лице, широко скроеният ѝ костюм за езда покриваше нея и хълбоците на жребеца ѝ като по статуите на галантните рицари.

Моряците изпуснаха от ръцете си каквото държаха в момента, отвориха широко очи и уста. Шана, в никакъв случай не неприятно развълнувана от непохватното им възхищение, кимна приветливо на всички страни. И като видя наблизо каретата на баща си, попита за него.

— На борда е, мадам — ухили се широко един негър. — Преговаря с капитана, искам да кажа.

Когато Шана хвърли на мъжа юздите и се приготви да слиза от коня, тълпата се раздвижи. Малка група моряци се заблъска с лакти и колене около жребеца, всеки жадуваше за честта и удоволствието да може да свали стройната красавица от седлото. Един млад великан,

който би засенчил дори Питни, разбута с лапите си зяпачите и предложи на Шана помощта си, почервенял от притеснение като малко момче. Тя му се усмихна грациозно и скочи, облегната на ръката му на земята, след това прошумоля по мостчето към кораба, като остави след себе си шумна следа от полуприкрити изблици и въздишки. Още преди да бе успяла да докосне с модните си ботуши палубата, един млад мъж с полиран до крайност далекоглед в ръка и чисто нова триъгълна шапка върху разрошената си коса се препъна пред нея. В последния момент той се сети за маниерите си, свали шапката от главата си и запелтечи прекалено високо, че е на нейните услуги.

— Добре дошли на борда, мадам. С какво мога да ви бъда полезен?

— Много сте мил — усмихна се Шана, а на горкия мъж просто очите му останаха в нея. — Бъдете така добър да съобщите на баща ми, че с удоволствие ще се върна с него, щом приключи с делата си.

— Господин баща ви, мадам, това този джентълмен ли е, който е там с капитана...

Шана кимна отзивчиво с глава на младия мъж, който изглежда, току-що бе загубил дар слово, и все още недорасъл за тази работа, се опитваше да тръгне към капитана, без да сваля очи от Шана.

— И за кого да доложа, ако разрешите? — този въпрос му хрумна едва когато бе изминал, олюлявайки се, няколко крачки.

— За мадам Бошан, сър.

— Мадам Бо... — Сега вече младият мъж бе изчерпил окончателно силите си да се пребори с тежкия живот на сушата. Гласът му се изгуби в неприкрито учудване, той бе разтворил широко уста. Но за свое щастие той изгуби в този миг вниманието на Шана, защото едрият, широкоплещест мъж с кестеняв перчем, който стоеше до баща ѝ и когото Шана виждаше досега само в гръб, се извърна изведнъж с рязко движение и се втренчи в нея с набърчено чело, сякаш вещица бе пристъпила на палубата. Но след това очевидно вродената му жизнерадост, която се криеше във фините бръчици около кафявите му очи, надделя и със сияеща усмивка по енергичната уста той пристъпи към нея с леко поклащаща се походка, привычна за морските вълци.

— Мадам Бошан, ако правилно чух? — попита той с учудване, което Шана намери за прекалено.

Орлан Трейхърн пристъпваше сияещ зад него.

— Хей, капитане — извика той. — Разрешете да ви представя дъщеря си. — Една смътна искра проблесна в очите на Орлан Трейхърн и по този начин предупредена, Шана се подготви, без да знае за какво. И въпреки това в следващия момент стъписването едва не я събори.

— Мое дете — каза Орлан Трейхърн, — пред вас стои капитан Натаниел Бошан.

Трейхърн бе произнесъл всяка дума много бавно и отчетливо, и сега заедно с капитана той изчакваше цялата тежест на името да подейства на Шана. Тя отвори уста, сякаш за да проговори, но не издаде нито звук. Сега отправи изпълнен с парещи въпроси поглед към високия капитан.

— Мадам — прозвуча плътният глас, — явно ще трябва да поговорим за някои неща, за да не ме помисли скъпата ми жена за чудовище.

— Може би по-късно, капитане — прекъсна го на момента Орлан Трейхърн. — Сега трябва да си вървя. Бъдете така добър да ни извините, капитане. А вие, Шана, ще ме придружите ли?

Все още слисана, Шана кимна в знак на съгласие. Продължаваха да ѝ липсват думи.

Трейхърн внимателно придружи дъщеря си до перилата на борда. Тогава се обърна още веднъж.

— Капитан Бошан!

Шана отново се сви при произнасянето на името.

— Ще изпратя по-късно кола за вас и хората ви!

Без да изчака отговора, Трейхърн отведе онемялата си от почуда дъщеря от борда на кораба. Капитанът гледаше, облегнат на перилата, след каретата, докато тя се изгуби между складовете.

Пред входа на салона Шана забави крачка. Тя чу гласа на капитан Бошан в разговор с Питни. После Ралстон го прекъсна, отрязва му репликата, но плътния, самоуверен глас не можеше да бъде сбъркан. Шана кършеше треперещи ръце, опитваше се да се овладее и хвърляше поглед към входната врата, където Джейсън стоеше на поста си строен и безмълвен.

— Джейсън — попита Шана тихо, — мистър Рурк пристигна ли вече?

— Не, мадам. Мистър Рурк е изпратил някакво момче от мелницата с известие. Очевидно там има трудности и затова не може да дойде.

— Този мерзавец! — мислеше Шана ядно. — Да ме остави така да се безпокоя, като трябва да знае, че чакам с нетърпение някакво обяснение! Знам ли въобще дали наистина се казва Бошан? В края на краищата би могъл да се е скрил под това име. Но как тогава се казва в действителност това проклето псе? И как се казвам аз? Може би мадам Джон Рурк? Да ме пази Бог! Опазил ме господ!

Шана упорито се пребори с настойчивата си мисъл да избяга страхливо в безопасността на стаята си. „Аз съм мадам Бошан!“ — настояваше тя опърничаво пред самата себе си. Тя пригладяваше повече от необходимото дългите гънки на бледорозовата си сатенена рокля с бляскави гарнитури от перли. Провери още веднъж изящно направената си прическа. Младият офицер, който я бе придружил на борда, се появи на вратата, за да остави на една масичка празната си чаша. Той я откри, втренчи поглед в нея и засия.

— Мадам Бошан — изкрещя той, сякаш се намираше на борда на кораба и трябваше да го чуят посред буря. — Каква прекрасна... — Очите му се завъртяха и потънаха в примамливо изложената ѝ на показ в корсажа гръд. — Каква прекрасна — исках да кажа — къща имате тук.

В салона бе станало тихо като в гроб, а Шана, за която бе съобщено високо, ясно, но и развеселяващо, вече не можеше да се бави с влизането си. Наложил се да се усмихне, понесе се грациозно из стаята, положила леко ръка на кринолина, за да не се люлее прекалено много. Младият офицер, който едва скриваше объркването си, се опита да направи реверанс, който разбира се, изобщо не му се отдаде, но за щастие пред зяпналите офицери сега пристъпи Орлан Трейхърн, за да поздрави дъщеря си и да ѝ представи гостите си. Шана ясно усещаше, че Натаниел Бошан не я изпускаше от очи, откакто бе влязла в салона, нито за секунда. По някое време ѝ направи впечатление и че Ралстон я наблюдава по-внимателно от обикновено, но тъй като този мъж ѝ беше повече от безразличен, тя не отдаде никакво значение на това усещане. Шана си бе възвърнала присъствието на духа и когато сега, облегната на ръката на баща си, се намери срещу капитана, тя вече не можеше да

се въздържа да не зададе въпросите, които вече от часове горяха на устата ѝ.

— Сър, не ви ли се струва странно, че и двамата носим едно и също име? Да не би да имате роднини в Англия?

Очите на Натаниел Бошан примигнаха дяволито, когато погледна надолу към Шана.

— Мадам, аз съм стигнал до името си по най-честния начин на света — родителите ми ми го подариха. Наистина може да се говори за това по какъв начин вие сте стигнали до това име. Разбира се, всички Бошан са по някакъв начин роднини. И ние действително, като всеки друг род, можем да посочим известен брой мошеници, пирати и декласирани типове, но иначе името се е представяло много добре.

— Извинете, сър — усмихна се Шана дяволито, — не исках да навляза толкова дълбоко в семейните ви тайни. Но как би трябвало да ви наричам — чичо, братовчеде или?

— Както желаете, мадам — ухили се Натаниел. — Както и да е, семейството ви приветства с добре дошла.

Шана кимна, позасмя се, но не посмя да насилва повече нещата; Орлан Трейхърн, изглежда, намираще разговора им за изключително интересен и се наслаждаваше на всяка дума.

На масата разговорите се въртяха около възможностите за започване на търговия между Лос Камелос и колониите. Ралстон не считаше това за много изгодно и не скри мнението си.

— Какво биха могли да ни предложат колониите, сър, което Англия и Европа да не ни дават по-изгодно? А сигурно и короната ще е против да търгувате другаде.

Ковчежникът на „Морски сокол“ отвърна:

— Ние плащаме добри данъци на короната, но си запазваме правото да търгуваме където пожелаем. Додето изпълняваме нашите задължения, никой не може да се оплаква.

Едуард Бейли, първият флотски сержант, се премести по-напред в креслото си. Дребен мъж, малко по-едър от Шана, но широкоплещест и с набити ръце.

— Очевидно е, мистър Ралстон, че при пътешествията си сте пропуснали колониите. Иначе всъщност трябваше да знаете какви богатства крият те. Само вълната, която произвежда Северът, може да конкурира в най-добрите си качества тази на Англия. Ние

произвеждаме пушки, които улучват от сто крачки окото на катеричка. А по южното крайбрежие въжарниците и дъскорезниците произвеждат корабни въжета, кораби и корабни скелети от най-високо качество. Нашият кораб, например, е строен в Бостън, а няма страна в света, която някога да е пускала на вода такова чудо на техниката.

Трейхърн се облегна назад в креслото си.

— Това, което разказвате, ме пленява, сър. Ще трябва явно да проуча основно този проблем.

Когато масата бе вдигната, влюбеният до полуда млад офицер едва не се преметна, за да помогне на Шана за стола. При ставането си тя улови един гневен поглед, който Натаниел Бошан отправи към прекалено усърдния младеж, но когато тя погледна за втори път, лицето на капитан Бошан бе отново огряно от обичайната дружелюбна усмивка. Това накара Шана да се замисли: само на непохватността на младия офицер ли се бе ядосал капитанът — или — по причини, които ѝ бяха неизвестни — той му бе изпратил настойчиво предупреждение? Но както и да беше — от там нататък младежът правеше впечатление на много смирен и се ограничи с безобидно любезно държание.

Вечерта клонеше към края си. Шана се оттегли в стаята си, изпитвайки дълбоко чувство на неудовлетвореност. Нещо не беше както трябва около нея. Шана мълчаливо стоеше пред скрина за фризиране и се остави Хергъс да изчетка косата ѝ. Старата камериерка не смееше да задълбочава лошото настроение на господарката си и си затваряше устата. Когато после Хергъс си отиде, Шана безспир обикаляше стаята. Само една свещ гореше. От всички страни през душата ѝ прелитаха имена като нощни птици и я измъчваха с хиляди въпроси. Имена...

Шана Бошан? Мадам Бошан? Капитан Бошан? Натаниел Бошан? Рурк Бошан? Джон Рурк? Мисис Рурк Бошан? Бошан? Бошан?

Отново и отново името бучеше в душата ѝ. Тя се нуждаеше от свеж въздух, за да може отново да диша, и пристъпи навън на верандата, сякаш там разяждащите я съмнения трябваше да се разсеят.

Нощта беше мека и топла, каквито са нощите само в Карибско море. Високо над дърветата облаците флиртуваха с луната, оставяха се да ги целуват, а самите те блестяха на сребристото ѝ сияние. Шана обходи верандата покрай решетката, която разделяше балкона на нейните покои от останалите помещения. Пред вътрешното ѝ око

започваше да се оформя едно лице, един кехлибарен поглед пронизваше нощта. Шана въздъхна дълбоко в себе си: „Рурк Бошан, драконът на моите сънища, кошмар на будните ми часове, защо не ме оставите на мира!“. Преди да го посети в килията му, тя беше закачливо и кокетно, та дори лекомислено и духовито момиче — а сега обикаляше като хем навъсена, хем замечтана сомнамбулка из света. Погледът ѝ премина през нашарените със сенки поляни далеч в тъмното.

— Рурк Бошан... — Шепотът ѝ се рееше като полъх на вятъра в нощта. — Не сте ли там навън в сенките? С каква магия само ме оплетохте? Усещам ви съвсем близо до себе си. Защо само страстта ми ви желае, докато разумът ми казва, че всичко това е несправедливо, всичко е безумно?

Тя се облегна на парапета и се опита да се пребори с фантазиите си, които изведнъж бяха станали така живи. „Защо не мога просто да се откъсна и да поема по свой път! Чувствам се окована, сякаш съм робиня. Да, в този час го виждам да седи в колибата си, виждам го да мърмори заклинания, които трябва да ме доведат до него, въпреки волята ми. Демон ли е той, магьосник ли е, че така му се подчинявам! Не, не бива да е така. Не бива да е така!“

И отново пое своята обиколка, затвори очи, душата ѝ потъна в мрачни мисли.

Изведнъж до нея се раздвижи една тъмна сянка, ароматен дим я обви. Сърцето ѝ заби силно чак до гърлото. „Рурк!“ Името почти изскочи през устните ѝ, но тя съумя да го потисне.

— Извинете, мадам! — дълбокият, плътен глас на Натаниел Бошан звучеше угрижено. — Нямах намерение да ви плаша. Искях само да изпуша една лула в нощта.

Шана се опитваше да пробие тъмнината, която криеше лицето на Натаниел Бошан. Орлан Трейхърн бе поканил капитана да остане през нощта в къщата му, но това ѝ бе щукнало из ума при фантазирането ѝ за Рурк.

— Този мирис... тютюн, нали? — тя говореше колебливо. — Мъжът ми също винаги...

— Обичайна привичка за нас, хората от колониите, бих казал. Расте при нас. Индианците ме научиха как се пуши.

— Индианците? А, имате предвид диваците!

Натаниел се засмя тихо.

— Не всички са диваци, мадам.

Шана премисляше как да подхване темата, която не я оставяше на мира. Междувременно Натаниел продължаваше да говори.

— Вашият остров е извънредно красив, мадам. Баща ви, изглежда, е направил възможно най-доброто от него.

— Лос Камелос — промърмори разсеяно Шана. — Испанците са го нарекли така. Камилите.

Тя се вглеждаше в сенките, които го обграждаха.

— Сър, един въпрос ми лежи на сърце.

— Винаги на вашите услуги, мадам. — Той сложи лулата си в устата и дръпна, а жарта хвърли лек отблясък по очертанията на лицето му.

Шана все още не знаеше как да формулира с думи въпроса на въпросите.

— Аз... се запознах с моя покоен съпруг в Лондон по един... е, да кажем... малко лекомислен начин и се оженихме едва няколко дни след запознанството ни. Бяхме само за кратко време заедно, преди... да ми го отнемат... Всъщност не зная абсолютно нищо за семейството му. Да, дори не знам дали изобщо е имал семейство. С най-голямо удоволствие бих искала да науча... дали... имам предвид... дали е оставил...

Гласът ѝ се изгуби в тъмнината. Тишината стана тягостна, докато тя отчаяно търсеше думите. Натаниел пое недоизказания въпрос.

— Мадам Бошан, това, което мога да кажа, се отнася за най-близките ми роднини. За братовчед или далечни роднини, които да се казват Рурк Бошан, не ми е известно, честно казано.

— Ах. — Гласът на Шана съвсем бе затихнал от разочарование. — А аз така се надявах... — Дори и това изречение тя не можа да довърши докрай, защото не знаеше съвсем точно на какво се бе надявала.

— Името — продължи капитанът — е относително широко разпространено и макар ние, Бошан, да можем да проследим родословното си дърво до един общ произход, съвсем не бих могъл да кажа малкото име на всеки Бошан. Напълно е възможно да има някой Бошан, който аз да не познавам лично.

— Няма значение, капитане — Шана въздъхна, свивайки рамене.
— Извинете ме, ако съм ви обидила с моята упоритост.

— Не може и дума да става за обида, мадам. Още по-малко за упорство.

Той притисна с палец тютюна в лулата си. Ръцете му бяха големи лапи, изглеждаха достатъчно силни, за да разполовят топовно гюле, но от друга страна, правеха впечатление на учудващо нежни. Изящната лула в ръцете му изглеждаше като чупливо птиче в пръстите му.

— За мен беше удоволствие, мадам. И бъдете уверена, че да бъбриш в една лунна нощ с красива жена на тропически остров никой не би възприел като обида. А с вас, мадам Бошан — високата сянка леко се поклони, — това беше изключително удоволствие.

Шана се засмя и посочи с прелестен жест към пуснатата си коса и халата си.

— Извънредно галантен сте, сър. Проявявате такава почитателност към мен в скромното ми облекло. Вие също трябва да знаете, че ми спасихте вечерта. А сега ви желая лека нощ, капитан Бошан.

Натаниел се забави малко, преди да отвърне:

— Независимо какво може да се каже за началото или за края — сега вече смятам, че вие сте достойна за това име, мадам Бошан!

Шана още размишляваше над тези думи, когато изведнъж откри, че мястото бе празно. Безшумно, без никакъв полъх във въздуха, Натаниел Бошан бе изчезнал.

Свежият морски бриз довя в салона за закуска аромата на жасмина, цъфтящ пред верандата, който се смеси с вкусните миризми на печено, хляб и прясно смляно кафе, както и с аромата на плодовете. Всичко на масата на Орлан Трейхърн беше внимателно подбрано и приготвено с обич: след дългите месеци на еднообразна корабна храна това бе за капитан Бошан лакомство — за очите, носа и езика му.

— Прекрасна утрин, сър — поздрави капитанът господаря на острова.

Трейхърн вдигна поглед от остарелия си, но за него нов екземпляр на „Уайтхол ивнинг поуст“, който му доставяха корабите му

на камари и който в продължение на години представляваше връзката му с живота в Лондон.

— Наистина много хубава утрин, сър — отвърна старецът приветливо. — Седнете при мен и ми правете компания за закуска. Човек, който започва деня си на празен стомах, е достоен за съжаление — казвам го от опит.

— Ах, сър — засмя се Натаниел Бошан, докато Милън му сервираше чаша димящо кафе. — Престаряло парче осолено месо не е много по-добро.

Орлан Трейхърн посочи към вестника пред себе си.

— Мирът бързо отделя спекулантите, забогатели от военни сделки, от честните търговци.

Капитанът повдигна въпросително вежди и Орлан Трейхърн поясни:

— Всеки може да натрупа бързо капитал по време на война, но в мирно време само добрите търговци се задържат над водата. Който е съумял лесно да натрупа пари през войната, смесвайки барут с пясък, не може да е конкурентоспособен после на честния пазар.

— Имате право, сър. — Натаниел се облегна назад в креслото си. — При нас в колонии измамничеството се наказва сурово. И макар известна доза предпазливост да е уместна, все пак рядко се срещат шмекеи.

И Трейхърн се облегна в креслото си, за да вижда по-добре капитана.

— Разкажете ми повече за колонии. Все повече ме занимава мисълта да ги посетя някога.

— Нашата страна — заразкава капитанът — е разположена в хълмистата местност Вирджиния. Тя все още не е така гъсто населена като Уилямсбърг или Джеймстаун, но за нея могат да се кажат много хубави неща. Ниска хълмиста местност, обрасла с гори, безкрайни гори. Страната ни предоставя много възможности както за богатите, така и за бедните. В тази страна, която мнозина считат все още за нецивилизована, моите родители отгледаха три момчета и две момичета — близначки, между впрочем. С изключение на най-малкия син, който идния месец ще навърши седемнадесет, и на едната ми сестра, която като другата е двадесетгодишна, всички се оженихме и явно, ако е рекъл Бог, със същия успех и ние ще отгледаме децата си.

Казват, че сме смели и трудолюбиви, защото сме издържали. И може би наистина сме такива. А сме станали такива, благодарение на любовта си към нашата страна и гордостта, която тя ни вдъхва. Ако можехте да я видите, сър, щяхте да разберете!

Трейхърн кимна замислено.

— Ще дойда — каза той най-накрая и удари решително с ръка по масата. — По дяволите, искам да видя всичко това с очите си.

— Радвам се за решението ви, сър. Но се съмнявам, че ще можете да видите всичко. Отвъд нашето владение страната продължава още толкова, колкото може да измине човек за една година. Разказвали са ми за прерии, които са като море — ако човек не си поставя знаци по пътя, той е загубен, защото не вижда нищо, освен трева и трева, и пак трева. На запад от нас тече река, на която трудно може да се види отсрещният бряг. Има и животни, каквито не се срещат на други места по света. Има например едно странно, червено животно, което става по-голямо от кон и има рога като лопати. Мога само да ви кажа, сър, че в моята страна могат да се видят чудеса, които не се поддават на описание.

— Въодушевлението ви е поразително, капитане — засмя се Трейхърн. — Винаги досега съм си представял хората от колониите като скучна, негодуваща пасмина.

— Не познавам друга страна, която да е така красива и многообещаваща — каза Натаниел, сега вече малко по-овладяно и сам изненадан от изблика си.

Навън входната врата се затвори, по мраморния под се чуха стъпки. Трейхърн се обърна в креслото си. Беше Рурк: облегнал ръка на вратата, той промърмори някакво извинение, когато видя, че господарят на острова не е сам, и понечи да се върне обратно.

— Не, не, Джон Рурк, влезте! — възкликна Трейхърн и продължи, обърнат към капитан Бошан: — Трябва да ви запозная с този човек. И той е от колониите като вас. За нас тук стана незаменим.

Рурк се приближи до масата, Трейхърн представи двамата мъже един на друг, те се здрависаха. Капитанът се усмихна на подкъсените панталони на Рурк.

— Както изглежда, сър, вие мъдро сте се нагодили към тукашния климат. Всъщност и аз съм мислил за това, но се страхувах, че жена ми

няма да е очарована да ме гледа как се мотая насам-натам като полугол дивак.

Коремът на Трейхърн се разтресе от потиснато удоволствие, когато Рурк седна на масата, вперил подозрителен поглед в капитана.

— Факт е — забавляваше се Трейхърн, — че мистър Рурк наистина успя да завърти главите на някои тукашни дами със странното си облекло. Е, остава да изчакаме, за да изясним дали въздействието може да се разтълкува като ужас или като възхищение. Но ще стане ясно, когато първата жена се заразхожда гордо с надут корем.

Рурк неловко се размърда в креслото си под изпитателния поглед на Натаниел и се зарадва, когато Милън отвлече вниманието им, сервирайки му чаша димящо кафе. Докато черният слуга поднасяше купичка с плодове, Рурк бързо смени темата и заговори господаря на острова:

— Ако вече сте прегледали скиците за дъскорезницата, сър, бих желал да си ги получа обратно. Днес следобед ще полагаме основите на зида. И пивоварната ще е готова до края на месеца. Няма изгледи да се забавим.

— Добре — каза Трейхърн, — докато закусвате, ще заповядам на момчето да донесе плановете от кабинета ми.

Скоро разговорът отново се върна на колониите и на запитванията на господаря на острова Рурк даде също така въодушевени сведения, както преди него капитанът. Когато вдигнаха масата, пътешествието на Орлан Трейхърн в Новия свят бе вече решено, а Натаниел Бошан даде добър съвет на господаря на острова.

— Бих ви препоръчал — започна той, докато сгъваше салфетката — да вземете с вас някой опитен познавач на нашата страна. Като например мистър Рурк. Ние с жена ми имаме къща в Ричмънд, но моите родители — а аз съм сигурен, че те биха се радвали да се запознаят с вас — живеят на два дни път от там. Следователно, ако вие наистина сериозно сте решили да дойдете, ще изпратя жена си при родителите ми, а каретата ми ще ви чака на пристанището. Естествено кочияшите добре познават пътя, но няма да е лошо да си имате и свой човек с вас.

— Точно така ще направя! — възкликна въодушевено Трейхърн. — Този план е добър. Без съмнение и мистър Рурк ще се зарадва да

посети отново родината си.

На Рурк не му се отдаде напълно да скрие изумлението си. Но Натаниел не гледаше към него, когато каза с усмивка:

— И, разбира се, трябва да вземете и дъщеря си. По нея със сигурност ще останат очите на всеки франт у дома, а и женените едва ли ще правят изключение. За моите родители ще е удоволствие да ви поздравят двамата с добре дошли — а естествено и всеки друг, когото пожелаете да вземете с вас на път. Наистина настоявам да вземете, когото пожелаете и да не бързате, а да отделите достатъчно време, за да задоволите напълно интереса си към нашата страна.

— Може би през октомври — размишляваше на глас Трейхърн, — ще е тъкмо след реколтата в колониите и аз бих могъл да видя какво произвежда страната. — Той се изправи в креслото си и подаде на капитана ръка през масата. — Решено е. Идваме.

Когато Трейхърн мина с капитана през антрето, за да го изпрати до пред входната врата, Шана тъкмо се прокрадваше по стълбите нагоре. Там тя изчака Джейсън да затвори вратата зад двамата мъже и да се оттегли в задната част на къщата. Тогава се втурна надолу по стълбите, за да спре Рурк, преди и той да е напуснал къщата. Тя тъкмо се бе събудила, когато баща ѝ зададе на Рурк някакъв въпрос през салона. Тя пъргаво бе грабнала първия попаднал ѝ халат — най-тънкия, който имаше — защото както вчера, така и сега, нищо друго не ѝ изглеждаше така належащо, като да застави Рурк да ѝ отговори на въпросите.

Когато Шана влезе в салона за закуска, Рурк бе застанал гърбом към вратата и тъкмо си навиваше плановете, весело подсвирвайки с уста. Шана го дръпна за ръкава.

Рурк прекъсна мелодията си по средата с един фалшив тон.

— По дяволите! — извика той, като я видя така неочаквано в салона. — Нимфа, която небрежно си минава през стените и при това почти гола.

Шана се изчерви, когато свеждайки поглед, осъзна какво се вижда през прозрачната ѝ дреха. В бързината си дори не бе затворила халата си, а сатенената ѝ нощница не скриваше нищо от бродещия му по тялото ѝ поглед. Но той всъщност бе виждал много повече от нея, при това не само виждал, така че тя сега не изпита нищо повече от бегла свенливост.

— Мистър Рурк, струва ми се, че напоследък доста рядко се появявате. Още вчера на вечеря ми липсвахте.

Шана се прокрадна около него като гладна котка около паток, който с удоволствие би си похапнала на обед, ако страхът не бе посилен от глада.

— Дългът ме зовеше, скъпа Шана, любов моя — усмихна се той и гледаше с наслада към проблясващите през дрешката ѝ гърди. — Колкото и да копнеех по вас — присъствието ми при съоръжението на господин баща ви бе абсолютно наложително.

— Но разбира се — каза Шана гледайки го с подозрение, — аз прочетох бележката, която изпратихте на баща ми. Как добре се получи, нали, в случай че между вас и другия Бошан има роднинска връзка.

— Мадам? — Високо повдигнатата му вежда даваше израз на изумлението му.

— Или може би има... твърде малко общо между един мним Рурк Бошан и останалите Бошан? — Шана наклони глава и го изгледа косо от глава до пети. — Но за мен в последно време възниква въпросът дали наистина съм мадам Бошан. Или измислихте това, само за да се измъкнете от притесненото си положение?

Рурк небрежно сви рамене.

— За съжаление сега не съм в състояние да ви дам каквито и да било доказателства за името си. Но човек може да предположи, че поне съдията ще да е проверил със сигурност името ми, такова име! А и вие сигурно доста добре сте разпитали за името ми мистър Хикс, преди да се срещнете с мен. Следователно аз никога не съм имал възможност да си избира подходящо име. Наричайте се мадам Бошан, ако това ви харесва — но ако не смятате това за истина — мен ме устройва и мадам Рурк. Във всеки случай мога да ви се закълна...

— Достатъчно! — Шана повдигна ръка. — Не ми се кълнете в нищо. Не искам да чувам повече за клетви и сделки. Последната ми излезе доста скъпо!

Рурк я погледна с пронизателен поглед.

— Напоследък сте така отчуждена, Шана. Може би имате да ми кажете нещо? — Той остави въпроса да виси във въздуха, но погледът му се сведе многозначително към плоския ѝ, стегнат корем, който розовееше през нощницата.

Шана много добре разбра какво я питаше.

— Не се безпокойте, скъпи. — Гласът ѝ бе леко подигравателен.
— Не нося дете от вас. Но да се върнем на първия ми въпрос. Срещнахте ли се вече с този капитан Бошан?

— Но разбира се, че да, скъпа моя. Имах удоволствието да закуся рано тази сутрин с него.

— И казвате, че не сте роднини?

Рурк я погледна също така нахално, както го гледаше и тя.

— Попитайте самата себе си, мадам! Ако бяхме роднини, щях ли да съм тук? Хрумва ли ви наистина някаква причина?

Любопитството на Шана се превърна в изумление. Тя сведе поглед и се обърна.

— Всъщност не — каза тя тихо, — но това ме обърква. Тогава сигурно щяхте да напуснете острова и да сте свободен, ако можехте.

Рурк пристъпи по-наблизо и я обгърна с ръка под гърдите. След това повдигна ръка, така че халатът се отвори и гърдите ѝ се откриха пред погледа му. Шана не се възпротиви. Само въздъхна, потръпвайки.

— Не бива да се държите така с мен, Рурк! Не искам да се излагам вече на опасност. Иначе всичко ще е отново напразно.

Устните му помилваха ухото ѝ, когато той тихо ѝ пошепна:

— Добре, тогава ще ви оставя на мира, девствена нимфо. Ще си вървя по пътя, но това наистина си струва.

Шана се извърна в ръката му, застанаха очи в очи.

— Само една целувка, сърце мое — примамил я Рурк. — Трошица или две от вашето време, това е само един малък подкуп. Малко парченце захар, което ще подслади деня ми.

Цената наистина се стори на Шана достатъчно ниска, а и най-лесният начин да се отърве от него. Тя се изправи на пръсти, леко го целуна по устните и поиска да се откъсне от прегръдката му. Но той я държеше здраво.

— Но, мадам — въздъхна той разочаровано, — дори пресъхналата фантазия на някой скъперник не би нарекла това целувка. — Той се усмихна в отговор на досадения ѝ израз и я укори.
— Както виждам, отново сте изпаднали в шаблонното си поведение.

Шана не искаше да ѝ се отправят отново упреци, че е студена или наивна; тя обгърна с ръце врата на Рурк, плъзна се към него, докосна тялото си до неговото по най-прелъстителен начин, отърка

голите си бедра о неговите и погали с оскъдно облечената си гръд неговите гърди. Беше научила много неща от него и сега използваше наученото по най-предизвикателен начин, възнагради го с една целувка, която можеше да възпламени и джунглата. Наистина стъпката, която предприе, не бе така едностранна, както тя я бе запланувала, защото съществуваше опасност да падне и тя като Рурк жертва на опияняващия нектар на тази целувка. А под нощницата ѝ ръката на Рурк я притискаше към себе си здраво, все по-здраво. Тогава внезапен шум ги накара да се откъснат един от друг.

Шана се отдръпна от Рурк и първото ѝ усещане бе само яд от това, че е прекъсната. Едва мигове по-късно студеният страх в стомаха ѝ започна да се вкоравява в задушаваща буца. Случило се бе най-сетне това, от което денонощно се бе страхувала повече от смъртта, бяха разкрити. И леденостудената буца в стомаха ѝ растеше и растеше, изпълваше до пръсване вътрешността ѝ, колкото повече втрещаваше поглед в капитан Бошан. С побледняло, обезкървено лице тя се загърна плътно с халата си и осъзна — предвид прозрачността на одеждата си — колко безсмислено изглеждаше това сега отстрани. Мисълта ѝ трескаво търсеше да намери някакво извинение, някакво обяснение.

— Извинете, мистър Рурк, мадам Бошан — Натаниел странно подчерта двете имена, — за жалост си забравих на масата лулата с тютюна.

Без да изчака отговор, той прекоси стаята до креслото, в което бе седял преди това, взе си принадлежностите и се спря отново едва на вратата. Поздрави кратко.

— Приятен ден, мистър Рурк — и след кратко кимване, — мадам Бошан — след което внимателно затвори вратата зад себе си.

Мина известно време, преди Шана отново да намери думи, но и сега не бе напълно сигурна, че тази, която чуваше да говори, бе самата тя.

— Ще каже на баща ми! Знам със сигурност, че ще му каже! — Тя бе вперила поглед в Рурк, на бледия ѝ лик бе изписано отчаяние. — Край на всичко! Напразни бяха всичките ми планове!

Яд побягна набързо по лицето на Рурк, но после се опита да я успокои.

— Той ми изглежда фин човек, Шана. Не е от тези, дето хукват да доносничат. За щастие днес трябва да слизам към пристанището.

Ако ми се отдаде възможност, ще говоря с него. Ще се опитам да му обясня нещо. — Той повдигна рамене. — И аз не знам още какво. А ако наистина всичко пропадне, поне ще опитам да ви предупредя навреме.

— Така ще е най-добре — кимна тя с благодарност, — ще чакам известието ви.

Когато той изчезна, Шана бавно се запъти към покоите си. Прекара целия ден във възбуда и напрежение от чакането, всеки миг се подготвяше да види как баща ѝ нахълтва бесен през вратата или пък някаква новина от Рурк с отчаяното предупреждение да бяга веднага, или пък всичко това наведнъж заедно с капитана. Измъчваха я хиляди кошмари, тя дори нямаше спокойствието да седне и да се срещне. Хергъс се правеше на извънредно търпелива и — както изглежда — дори ѝ съчувстваше, във всеки случай, когато най-сетне склони господарката си да я срещне. По някое време, късно следобед Рурк се върна — но заедно с Трейхърн — и можа само да вдигне рамене, минавайки през входната врата — знак, който Шана не успя да разтълкува. Едва вечерта, когато той напускаше къщата, ѝ се отдаде да го хване на четири очи за един миг.

— Е? — попита тя, движена от безумен страх.

Рурк се ухили подло и ѝ прошепна:

— Капитанът ме увери, че само ще се забавлява тайно и ще си мълчи.

Тогава най-сетне от сърцето ѝ падна най-тежкият камък, който ѝ бе тежал досега. И едва когато, вече отново в покоите си, тя се преобличаше за спане, схвана, че Рурк нарочно я бе оставил да се измъчва в смъртен страх през целия неприятен ден.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

В края на август островът преживя един ужасно горещ ден. Под безпощадното слънце на Карибите пясъкът на плажа бе станал така нажежен, че вече не можеше да се стъпва по него. Децата, които иначе по цял ден играеха навън, се бяха скрили в сенчестата прохлада на бащиния дом, животът на острова замря, обитателите му потънаха в апатията на една прекалено дълга сиеста. Жегата нажежаваше покривите и в яркия блясък на слънцето хоризонтът бе станал невидим. Морето унило се плискаше в брега и това беше единственото движение надлъж и шир. Ни полъх на вятър, който би могъл да придаде искрица живот на някое листо или тревичка. Ни облаче на небето, което бе изгубило синия си цвят и се извиваше като купол от нажежен до бяло метал над Лос Камелос.

Шана с въздишка влезе от верандата в стаята си и пусна на килима дрехата, която — макар и от рехав плат — не можеше да се носи в жегата. Пот проблясваше по стегнатото ѝ младо тяло, тежката ѝ златна коса лежеше влажна на тила и по раменете. Известно време тя ши неохотно гоблена си, който бе започнала да бродира още преди години, но все не довършваше. За нея това забавление беше мъчително, поради това го ненавиждаше. Като ученичка го намираще за още по-тягостно, достойно за презрение, защото беше задължителен предмет за девойки от висшето общество. Не че ѝ липсваше художествен усет — тя с удоволствие би станала ученичка в академията на Сент Мартин Лейн в Лондон, където работеше великият — но и оспорван, наистина — Хогарт. Но за този копнеж учителите ѝ не биваше да научат. „Хогарт. Колко противно! — навярно биха се развикали те. — Нима не знаете, че младите хора правят скици на живи модели. Голи!“ На Шана и сега ѝ беше смешно. Благопристойните ѝ учители едва ли подозираха, че някои от „невинните деца“ на които те се мъчеха да предадат своята гледна точка за света, се опитваха да станат модели на безобразния мистър Хогарт. „Във всеки случай това, че се научих да бродирам, си има и

добра страна — помисли си Шана, — сега поне ме отвлича да не мисля непрестанно за дракона Рурк.“ И трябваше още в следващия миг да си признае, че дори тези мисли я бяха отвели отново при Рурк.

Тя отпусна гергефа и се хвърли в прохладните копринени чаршафи на леглото си. Опряла брадичка на скръстените си ръце, затворила очи в блажени спомени, тя си представи образа на Рурк. Той се бе превърнал в постоянна съставна част от живота в господарския дом на Трейхърн. Участваше в почти всяко хранене, придружаваше господаря на острова при всичките му пътувания. Тя се виждаше да слиза по широката, извита стълба и знаеше, че почти всеки път го среща, знаеше, че — например сутрин — той почти винаги седи долу и ѝ изпраща своите поглъщащи я погледи, погледи, пълни с такова безсрамие, че дори само те бяха достатъчни да я възбудят до мозъка на костите ѝ. Но тя междувременно се бе научила да им устоява, отдавна вече бе започнала да извлича наслада за себе си от тези жарки милувки на очите му. И когато след това, като сега, останеше сама и мислите ѝ забродеха на воля, тогава всичко преживяно се събуждаше в нея: възбуждащото докосване на ръцете му, горещата му уста върху нейните устни, страстният шепот, когато внимателно я учеше на тайните на любовта, а после отново жарката му уста на върховете на гърдите ѝ, възбуждаща и поглъщаща...

— О, боже мой! — прошепна Шана с ужасено разтворени очи. — Собствените ми сетива ме предават!

Ето я отново, под фината тъкан на нощницата ѝ, онази проклета възбуда в гърдите ѝ, онази болка на празнота в скута ѝ. И тя разбираше, че ако сега Рурк би влязъл през вратата, тя би го посрещнала с добре дошъл с цялата готовност на зрялото женско тяло. Зелените ѝ очи се изпълниха със сълзи на яд. Тя страстно го желаше и се самопрезираше заради тази си слабост. Дълбоко в нея гореше желание, което само и единствено Рурк можеше да утоли, и отчаяно усилие ѝ костваше да успее да запази — заради собственото си себеуважение — поне малко яд към него. Но съществуваше и страхът. Капитан Бошан ги бе вече изненадал, но следващия път можеше да ги изненада някой, който нямаше толкова добри маниери или не би им съчувствал толкова много, може би дори самият Орлан Трейхърн. Мислите на Шана кръжаха в безкрайни спирали, търсейки някакъв изход от неблагоприятното положение. Но когато дрямката най-сетне я

налегна, бремето на нейната мъка бе станало също така непоносимо, както и потискащата жегна на августовския следобед.

Нощта се спусна над острова, а заедно с нея и едно предчувствие за прохлада, сега поне отново можеха да се носят дрехи. Предния ден, на път за колонииите, в пристанището на Лос Камелос бе влязла една английска фрегата. Както винаги, господарят на острова се бе възползвал от случая да даде малък вечерен прием. Освен капитана тази вечер към гостите се числеше и един благородник на име Гейлърд Билингсхъм, който бе сключил сделки с Новия свят. От острова Орлан Трейхърн бе поканил някои от своите надзиратели с жените им, а освен това и Питни, Ралстон и Рурк.

След като се нахраниха, гостите се преместиха в салона, където жените се събраха в единия край, а мъжете заеха място в другия край, за да натъпчат лулите си и да си изпуснат цигарите. Жените извадиха донесените ръкоделия и започнаха да си разменят клюки и рецепти, докато бродираха или плетяха. Шана си мълчеше, освен когато се обръщаха към нея. Но тайно — тя се правеше, че е изцяло погълната от ръкоделието си — непрекъснато наблюдаваше как Рурк спокойно си смуква от лулата, как поддържаше разговора с гостите. Той носеше кафяв жакет над светлокафявия панталон и жилетка, а към тях бяла риза с набори. Състоянието му продължаваше да нараства, а скоро след отпътуването на капитан Бошан той по всяка вероятност бе изразходвал доста пари за дрехи, които бяха малко по-семпли и не така официални като онези, които му бе подарил Орлан Трейхърн, но неговият собствен избор не му стоеше по-лошо, а подчертаваше лицето и фигурата му.

Шана бързо премести погледа си отново върху ръкоделието, щом съседката ѝ се наведе към нея.

— Шана, не намирате ли, че младият мистър Рурк е изключително красив мъж? — пошепна ѝ дамата над плетивото си.

— Наистина — измърмори Шана, — много е хубав.

Тя тайно се засмя в себе си. Въпреки цялата неприязън, която демонстрираше по отношение на Рурк, сърцето ѝ винаги се сгряваше от тайна гордост, когато чуеше да се говорят за него похвални неща.

Слушайки клюките с половин ухо, Шана узна малко по-късно, че и сър Гейлърд Билингсхъм бил неженен, необвързан и „добра партия“.

Щял да търси в колониите инвестиции за малката корабна компания в Портсмут, която семейството му наскоро било наследило.

Странна птица — размишляваше Шана и му хвърли един бегъл поглед. Малко по-висок от Рурк и с малко едър кокал, той се движеше с непохватна грация, която граничеше почти с неловкост, но която по някакъв странен начин подхождаше на издължената му фигура. Дългото му лице бе в рамка от светлокестеняви къдрици, които будеха подозрението, че са навити много грижливо и умело на съответното си място. На врата косата бе сплетена на плитка, очите му бяха бледи, сивкавосини, широките му устни бяха във всеки случай прекалено пълни и изразителни за мъж. Поведението му варираше от надута арогантност до самонадеяна тривиалност, но той, изглежда, бе в състояние да се засмее снизходително на пикантния завършек на някой анекдот. Недодяланият хумор на надзирателите, изглежда, особено го забавляваше. Че е избухлив, той се издаде преди малко, когато му разкриха, че съседът му по маса е роб. Наистина той бързо се овладя, но от тогава отрязва Рурк. Странно, че Шана намери това за непристойно.

Сега, додето Шана го наблюдаваше, той тъкмо се канеше да обяви за неприлично пушенето на тютюн, което било „мръсен навик“. Той извади от джоба на жилетката си цезилирана сребърна кутийка, сложи щипка най-фин прах на ръката си и след това с наслаждение вдиша първо с едната, а после с другата ноздра, за да кихне веднага след това в кърпата си. После отчетна глава назад и въздъхна:

— Да, това е истинско мъжко удоволствие. — Подканен от погледите на околните, той добави: — Преди насладата трябва първо да изтърпиш бодежа.

Шумно дишайки, той отправи следващата си забележка към капитана на фрегата.

— Въпреки това трябва да призная, че от мен явно никога няма да стане истински моряк. Намирам теснотията на каютата в бурното море за ужасна, а в спокойно пристанище не мога да понасям наблъсканите един до друг кораби. — А с един жест към Трейхърн той продължи, навирил нависоко нос: — Драги ми господине, въобще не мога да разбера как е възможно на острова да няма добра странноприемница или хан, където да мога да намеря подходящ подслон по време на моя престой. Или може би някой от любезните

присъстващи разполага с достатъчно място в дома си? — Той повдигна вежди и въпросът му увисна в пространството.

Трейхърн се усмихна.

— Това не е проблем, сър Гейлърд. За мен ще е удоволствие да ви предлага подслон.

— Много мило, сър! — Благородникът се наслаждаваше на хитростта си с тъповата усмивка. — Веднага ще изпратя за багажа си.

Трейхърн повдигна ръце в израз на отказ.

— Погрижил съм се за най-необходимото, сър, а ако ви потрябва нещо друго, утре ще има достатъчно време, за да се достави. Останете наш гост, докато желаете.

Трейхърн естествено разбираше, че го водят за носа, но го ласкаеше мисълта да бъде домакин на джентълмен с такова име и ранг.

Шана, която бе проследила разговора, повика с жест една прислужница, заповядвайки ѝ да приготви стая за гости в господарското крило. Трейхърн ѝ кимна утвърдително. Той отново бе истински горд с прилежната си дъщеря.

Шана отново отправи поглед към бродерията си, но усетила, че някой я гледа, тя затърси с поглед Рурк. За нейна изненада той изобщо не гледаше към нея, а по-скоро — намръщил унило чело — някъде из салона. Шана проследи погледа му и срещна очите на сър Гейлърд Билингсхъм. Широка уста в миг се изкриви в усмивка, която представляваше по-скоро ухилена гримаса. Шана се направи, че не го забелязва. След това очите ѝ се спряха на Ралстон. И той от своя страна тайно наблюдаваше благородника. Усмивката, която играеше по тънките му устни, накара Шана да се замисли.

Преди края на вечерта Орлан Трейхърн покани всички присъстващи на празничното откриване на новата мелница. Тъй като утре на мястото на празненството щяло да дойде цялото население на острова, и бездруго не можело да се прави нищо друго, освен да се празнува.

Шана лежа дълго будна тази нощ. Тя се въртеше неспокойно в леглото си, бореше се с образа на Рурк и с настойчивостта на сетивата си, които искаха да я поведат по пътеката към неговата къща. Но тя устоя и накрая заспа. Но и в съня си отново и отново бе измъчвана от похотливи представи, от които се събуждаше, треперейки цялата, между плувналите в пот чаршафи.

Още рано на следващата сутрин, далеч преди останалите, Рурк пристигна при мелницата. Той внимателно завърза мулето си на сигурно място по-настрани, защото старото, заядливо животно притежаваше фаталната склонност да се боричка с наистина похубавите, но и по-неопитни и наивни коне и да ги хапе по тялото и по ушите. Често се стигаше до истинска битка, в която старият уличен разбойник Олд Блу побеждаваше. За да не се кара с надзирателите и кочияшите, Рурк трябваше да връзва ездитното си животно отдалечено на сигурно разстояние.

Рурк отвори вратата към помещението с фунията и се наслади на мириса на прясно отсечено дърво, докато очите му привикваха с тъмнината. Трупите още носеха следи от брадвите и въжетата. На места, отразявайки слънчевите лъчи, те излъчваха тайнствена златистокафява светлина. Навсякъде тегнеше атмосфера, изпълнена с очакване.

Тъмна сянка премина по лицето на Рурк: дали Шана би сметнала и мелницата за опит от негова страна да се подмаже на Орлан Трейхърн.

Рурк тръгна към помещението с бойлера, премина между двете редици огромни железни казани и удари с пръчката си всеки от тях. Тези казани като гигантски слонове, издули дебели коремни над тухлените печки, сякаш чакаха в тях най-сетне да се размесят добре соковете, превръщайки се в гъста кафява меласа.

След това Рурк хвърли последен изпитателен поглед на пивоварното крило. Почти половината от пространството заемаха, от стена до стена, големите съдове, в които младите, зелени сокове, с добре подбрани добавки, щяха да ферментират, превръщайки се в пресен ром. Змии от тръби, боядисани в червено, се извиваха по стените и по тавана, докато накрая отвеждаха надолу, където осемдесетлитрови съдове щяха да поемат изстудения алкохол. Това беше бъдещото царство на майстора пивовар, който щеше да докаже изкуството си чрез магическото превъплъщение на захарната тръстика.

Местоположението на мелницата бе грижливо подбрано. Там, където бе разположена сега и чакаше да бъде пусната в действие, тя бе на достатъчно отдалечено място от селото, така че миризмата на

ферментиращата меласа да не безпокои дори най-чувствителните носове. От друга страна, тя бе разположена на централно място сред платата, където растеше захарната тръстика. А под носещия под бяха избите, в които ромът щеше да отлежава. От близките извори бе докарана вода, горите наоколо предоставяха достатъчно дърва за горене. Всичко бе добре обмислено предварително.

Възбуждащото чувство за успех, което разтуптяваше сърцето му, наистина малко се поуспири, когато Рурк се сети колко много неща биха могли да попречат на работата на едно такова голямо и сложно съоръжение.

— Сега няма да мисля за това — каза си той. — Днешният ден ще подложи всичко на изпитание.

Тясна стълба водеше към помещенията под покрива. Рурк се изкачи нагоре и скоро се озова в един малък купол, където беше най-високата точка на мелницата. В разгара на реколтата оттук трябваше да наблюдават пристигащите и отпътуващи товари и да се ръководят кочияшите, така че да се избягват задръствания при пренасянето. От тази наблюдателница Рурк реши да изчака пристигането на екипажа на Трейхърн.

Към мелницата вече се движеше една дълга колона от карети, двуколки и каруци откъм селото и пристанището. Няколко от тях бяха предоставени на екипажа на фрегатата и бяха изпълнени от пъстрите им униформи. Откъм полята приближаваха пет товарни каруци, натоварени догоре със захарна тръстика. А близо до мелницата бе спряла друга кола, от която изскочиха двадесет работника, които трябваше за пръв път да задвижат мелницата. Надзирателят махна с ръка и извика на Рурк, Рурк отвърна на поздрава му, а после отново отправи поглед към пътя, който водеше към селото.

Между дърветата се появи откритата карета на Трейхърн. Рурк се спусна бързо по стълбата надолу, от купола през складовите помещения към входната врата. Когато разпозна до господаря на острова пъстро облечената фигура на Шана, той се изпълни с гордост, но лицето му помръкна, когато откри на седалката срещу нея английския благородник сър Гейлърд Билингсхъм. Рурк всъщност бе имал намерение да избърза към тях, за да ги поздрави с добре дошли, но сега се оттегли мълчалив и ядосан в сянката и наблюдаваше как дългнестото конте помага с тъповата елегантност на неговата — на

Рурк! — съпруга да слезе от колата. Ядът му се усили още повече, когато видя как сър Гейлърд забравя да отдръпне ръката си от тази на Шана. Това бе за него два пъти по-нетърпимо, понеже той самият нямаше право да я докосва на обществено място. Рурк нахлупи още по-ниско бялата си шапка и с кисела физиономия се облегна на стената на мелницата.

Тълпата вече бе значително нараснала, скупчена около каретата на Трейхърн, и сега господарят на острова със задоволство представяше на английския благородник арендаторите и другите първенци на малкото си владение. Шана пригладдаше тоалета си и търсеше с поглед Рурк. Най-сетне го видя в сянката на мелницата, усамотен, облегнат сърдито на стената. Шапката закриваше лицето, но едрата, стройна, мускулеста фигура ѝ бе твърде добре позната. Бялата риза, отворена на врата, с набори по ръкавите, ярко се открояваше на почернялата му кожа. Кожата му бе вече потъмняла като на испанец, а тясноскроените му панталони само подчертаваха мускулестата му фигура. Шана се усмихна, потънала в мисли, и си представи радостта на шивача да може най-сетне да облече едно толкова красиво тяло, защото повечето мъже на острова, които имаха необходимите средства да си поръчат по-фини облекла по последна мода, бяха отдавна в тъй наречената зряла възраст. А Рурк притежаваше фигура и външност, които придаваха елегантен вид и на най-обикновената дреха, дори на прословутите къси панталони. И въпреки това Шана се подразни, че панталоните, които Рурк бе облякъл днес, бяха толкова тясноскроени и че той разхождаше така нехайно мъжествеността си пред кикотещото се и намигащо множество от влюбени до уши селски девойки.

Рурк видя Шана да остава за миг сама и прецени, че има шанс — той вече се опитваше да си пробие път през множеството към нея. Но бързината и навалицата се оказаха пагубни, защото той внезапно усети в ръцете си мекото тяло на жена, която едва не го събори.

— О, боже мой, мистър Рурк! — изхихика пискливият глас на Мили Хоукинс. — Вие наистина сте твърде необуздан за такова крехко създание като мен.

Рурк измърмори небрежно някакво извинение.

— Ах, Мили. Моля да ме извиниш, но бързам.

Мили обаче само засили хватката си и плътно го притисна към малките си гърди.

— Да, наистина виждам, скъпи ми Джон! — Раздразни го това, че така спокойно се разполага с малкото му име. И изведнъж гласът ѝ му се стори така висок, сякаш я чуваше целият остров. — Изглежда, в последно време все бързате. Независимо коя е, оставете я да почака. Мога да ви предложа нещо не по-лошо! Ах, Джон, трябва само да ме погледнете и малко момиче като мен е вече напълно безпомощно и слабо!

Рурк се опита да отстрани пръстите на Мили от ризата си.

— Стига вече, Мили. Наистина нямам време.

— О — проплака тя и се облегна с цялата си тежест на него. — Сега пък си изкълчих и крака. Няма ли да ме заведете до колата ни, съкровище?

До тях се появи една едра сянка и се изправи насреща им — беше самата мисис Хоукинс с ръце на хълбоците.

— Ха — изпъхтя рибарската жена, — крака си изкълчила, виж ти! Ела, порочно създание! Да се хвърляш така на врата на мистър Рурк! Засрами се!

Рурк се позасмя, като видя жената на рибаря да повлича с яка ръка вироглавата си дъщеря, а само след няколко крачки Мили се отказа от куцукането. Но тогава той срещна ироничния поглед на Шана, отправен към него. Рурк много добре изтълкува изражението на лицето ѝ и разпозна признаците на надвиснала буря. Той искаше веднага да избърза към нея, но за съжаление и този път не му се удаде, защото с поздрав на уста сега към него се бе насочил Орлан Трейхърн. Силната ръка на господаря на острова се отпусна на рамото му и го поведе обратно към мелницата.

С последен поглед през рамо Рурк тъкмо успя да зърне как сър Гейлърд отново ухажва Шана — хвана я за ръка, облегна се на рамото ѝ и се заяпа в корсажа ѝ, като май дори пошепна нещо в ухото ѝ.

— Е, мистър Рурк — подхвана Орлан Трейхърн, — настана време. Сега ще видим как функционира вашето чудо. Освен това не бива да оставяме всички тези добри хора, които са се събрали тук, да чакат прекалено дълго началото на празненството. Дъщеря ми сега ще пререже лентата и аз бих желал да споделите с нас този миг.

Рурк не може да чуе какво още каза господарят на острова, защото зад него прозвуча сребърният смях на Шана, а това подежда на сърцето му като оцет в гърлото на умиращ от жажда.

Освещаването на мелницата започна с поздрав към крал Джордж, чашите хвъркнаха във въздуха, последваха нови наздравници, вече изглеждаше, че халбите с бира едва ли щяха да бъдат оставени на мира, когато Шана най-сетне бе доведена до високите порти, които заемаха фасадата на мелницата. Празничното настроение кипеше навсякъде. Общата радост в никакъв случай не бе отминала и в душата на Шана, но доброто ѝ настроение имаше и съвсем други причини, макар в началото дори тя самата да не бе съвсем наясно с тях. Но когато видя Рурк да стои до баща ѝ, тя вече знаеше със сигурност. Тази мелница бе негово дело и тя изпитваше почти екзалтирана гордост от неговото постижение. Изведнъж в очите ѝ проблесна влага и тя започна да се усмихва, за да прогони сълзите. Радостно смеейки се, тя преряза лентата, която придържаше огромното платно, и от платформата се изля пъстър водопад.

Ръцете на Рурк се оказаха до нейните, двамата заедно задвижиха тежката ключалка на портите, но заради огромното множество хора наоколо те с усилие избягваха съблазънта да докосват ръцете си. Погледите им се срещнаха за малко, после Рурк отстъпи назад, за да отвори масивните порти, и Шана знаеше, че се изчерви не само заради празничността на мига.

Когато портите вече бяха отворени, тълпата благоговейно втренчи поглед във високото складово помещение, което, както бе празно, напомняше почти катедрала. Гласовете стихнаха до почтително шушукане, когато един вик от мелничната порта прикова вниманието им. Два товарни впряга вече бяха разположени така, че задната им част надвисваше над фунията, през която захарната тръстика трябваше да падне надолу. Нов вик проряза въздуха, друг волски впряг се задвижи в кръг и задейства голямото зъбчато колело, което бе повесено над тях. То от своя страна задвижи огромно колело със спици, което завъртя една водоравна ос, стърчаща от сградата. Мъжът, който водеше воловете, даде знак на друг, който стоеше до съда под фунията, той се наведе напред и натисна един лост, последва глухо търкане и после валовите започнаха да се въртят с бавна, отмерена величавост. Последва шумен грохот и Шана усети, че в нея се надига чувство на радостно облекчение. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от блаженство и тя хем ликуваше, хем ѝ се плачеше. Гласовете се усилиха, когато валовите поеха първата захарна тръстика. Сега

любопитните зачакаха напрегнато да се задвижи отново лостът, който да спре движението. Грохотът и тътнежът замряха, валовите задържаха ход. На Шана ѝ се стори, че настъпилата тишина трае цяла вечност. Тогава от мелницата прозвуча тропот и четири съда, пълни със сок, бяха извадени от съоръжението, за да могат да ги видят всички и да се дивят. Успехът беше страхотен. Това, което иначе отнемаше на двадесет мъже половин ден, сега бе осъществено за времето, за което човек изпива чаша чай. Викове „да живее“ излетяха от множеството, то заръкопляска, а сега се усмихна дори Рурк.

Но наистина не за дълго. Сър Гейлърд пристъпи напред, намести се между Рурк и Шана и хвана ръката ѝ.

Тъй като мелницата беше нещо напълно ново за острова, на обитателите беше разрешено след първата демонстрация на начина ѝ на действие да посетят вътрешността на съоръжението. Седмици наред населението на острова се бе питало за какво ще служи това чудовище, което растеше между хълмовете над тяхното селище. Но сега ги изпълни почтително изумление от мъдрата направа на това огромно начинание. Не малко от тях с подигравателен смях се тупаха по бедрата, когато им обясняваха, че само скоростта на подаване на захарната тръстика ограничава производителността на мелницата и че за в бъдеще мъчителното бъртане, което продължаваше с месеци, ще приключва за две седмици.

— Ще ми разрешите ли да ви съпроводя при посещението във вътрешността, Ваше Високоблагородие? — попита сър Гейлърд. — Аз самият изпитвам любопитство да огледам това нещо. Ако то наистина е така гениално, както твърдят всички, този, който го е измислил, сигурно е англичанин.

Шана се усмихна развеселено. Това отново бе типично по английски. Щом нещо е хубаво, то непременно трябва да е английско.

— Нашият роб вече два пъти ми е показвал съоръжението, сър Гейлърд, но вашето предположение сигурно ще заинтересува добрия мистър Рурк. Защото той всъщност е от колониите, а не англичанин, както предположихте.

— Боже мой! Да не искате да кажете, че той е, който... — изумлението на сър Гейлърд бе истинско. Той арогантно се изсекна в носната си кърпа. — Е, да, но ако ме питате мен, пред това гадно питие винаги ще предпочета чаша хубаво вино. Това, което вашият роб тук е

стъкмил, не може да достави удоволствие на един истински джентълмен.

Сър Гейлърд скръсти широките си ръце на гърба си и си придаде вид като да размишлява. Шана се усмихна учтиво.

— Баща ми ще се съобрази с вашето мнение. Но той от своя страна намира питието за изключително пиво.

— Може би господин баща ви ще прояви интерес към някоя по-добра инвестиция, мадам Бошан. По една случайност наскоро моето семейство наследи една корабна компания в Портсмут, много обещаваща наистина, между впрочем, със състоянието на баща ви...

И на това място галантният благородник допусна груба грешка и загуби благоволенieto на Шана като много други преди него. Естествено сър Гейлърд в този момент ни най-малко не подозираше какво крие презрителният ироничен поглед на Шана. Защото той току-що се бе възползвал от предимството на своя значителен ръст, за да надникне в корсажа ѝ.

Но междувременно и Рурк бе забелязал къде благородникът непрекъснато разхожда погледите си и мигновено загуби проявяваната досега общителност. Побеснял от яд, той се опита да удави гнева си в една халба, пълна догоре, която изпразни на един дъх. Шана наблюдаваше това с почуда и му отправи въпросителен поглед, но сър Гейлърд отново застана между двамата и на всичкото отгоре я хвана за ръка, за да я отведе.

А на Рурк отново — в буквалния смисъл на думата — му вързаха ръцете, защото тъкмо в този момент Трейхърн здраво ги стисна и въодушевен порой от думи се изля върху Рурк, който естествено разбра само първото изречение.

— Е, захарната преса вече работи, скъпи ми мистър Рурк, затова сега ще обърнем мислите си към нашата дъскорезница. Кога мислите, че...

Самият Рурк по-късно вече не знаеше какво бе отговорил, в спомена му думите на Трейхърн се удавиха в гнева към сър Гейлърд, от когото вече се виждаше само гърбът.

Трейхърн го остави, едва когато откъм господарската къща пристигна една колона конски впрягове, които караха няколко души от домашната прислуга, както и маси, съдове и кошници с най-подбрани ястия. Набързо бе подредена дълга трапеза, която скоро бе отрупана

със съдове с бира и вино, изпускаща пара агнешки плешки, печено свинско, риба и всякакви птици, последвани от множество пикантни сосове. Междувременно островитянките сложиха на масите и каквото сами бяха приготвили. Шана насочи сър Гейлърд до масата, а той повдигна ръце, сякаш се предаваше.

— О, боже, какво изобилие на този малък остров! — изрече той. — Това почти достига количеството, което моето семейство обикновено има навика да взима със себе си за пикник у нас в Англия!

Сър Гейлърд погрешно изтълкува усмивката на Шана и изумените погледи на някои островитянки като потвърждение на думите си. Но във всеки случай Орлан Трейхърн, който тъкмо пристъпваше към тях, не пропусна да разпръсне с недвусмислени слова заблудата му.

— Но, скъпи ми сър Гейлърд! Та вие още нищо не сте опитали от това изящно пиршество. Защото иначе щяхте да се присъедините към мнението, че никъде по света един пикник не може да се сравни с това, което виждате тук.

Рурк бе последвал господаря и остави да му напълнят отново чашата, макар и без желание. Той наблюдаваше как гордо крачещият благородник непрекъснато си потупва челото с кърпичката и се надяваше, че няма да е далеч мигът, когато слънцето ще повали това конте. Във всеки случай сър Гейлърд насочи погледа си към други апетитни неща извън корсажа на Шана, тъй като господарят на острова бе наблизил.

— Ах, ето ви и вас, Джон Рурк!

Ралстон му направи знак с камшика си за езда и се изправи пред него. Рурк хвърли още един поглед към розовото петно — роклята на Шана — която проблясваше сред навалищата, и едва тогава обърна очи към проникателния поглед на Ралстон.

— Считам, че е препоръчително да пообуздаете малко желанията си, мистър Рурк, макар много добре да разбирам причината. — Ралстон повдигна острата си брадичка в посока към Шана. — Не забравяйте, че сте роб и не мислете, че ще можете да се издигнете над положението си, докато аз съм наблизил. Задачата ми винаги се е състояла в това, да връщам от прага на Трейхърн сганта. Освен това ми се струва, че ви липсват занимания. Предлагам ви да се заемете отново със съоръжението за дестилация. Не намирате ли, че ще е голям позор,

ако младите сокове попаднат в неподходящи ръце? А първата капка трябва наистина да е благородна.

— С ваше разрешение, сър — Рурк с усилие можа да се овладее, — майсторът пивовар контролираше полагането на всеки отделен камък и доказа прилежанието си. С оскъдните си познания в тази област не би ми подходило да се поставям над неговата работа.

— Непрекъснато ми прави впечатление, мистър Рурк — начинът, по който произнесе обръщението, беше жива подигравка, — че в последно време много си позволявате. Подчинете се най-сетне на заповедта и да не ви виждам да се мотаете без работа, преди да сте свършили тази.

Една безкрайно дълга секунда погледите им бяха втренчени един в друг, после Рурк се отдалечи.

Когато гостите заеха местата на трапезата, Шана се озова до английския джентълмен. Тя се огледа учудено — чинията на Рурк бе изместена в края на масата, далеч от обичайното му място близо до Трейхърн, а блюдото му стоеше непокътнато. Не й убягна и самодоволната усмивка на устните на Ралстон.

Ралстон седна в средата на масата и хвърли доволен поглед към незаетото място на Рурк. Поне веднъж — помисли си той — Рурк се намира там, където му е мястото, и си върши работата, за да могат тези, които стоят над него, да са спокойни. Когато вдигна очи, срещна мрачния поглед на Шана, вперен в него.

Той бързо се зае пак с ястията си и дори не забеляза, че това в никакъв случай не беше обикновената английска храна, която той в друг случай предпочиташе.

Странно бе преминал денят на Рурк. Той бе изживял триумфа си по време на увенчаното с успех осветяване на мелницата, за да се устреми после в поредица от зашеметяващи скокове към дъното. Но тази най-ниска точка бе достигната едва по-късно вечерта, когато Рурк стана свидетел на един разговор между госпожа Хоукинс и мистър Маклерд, в който двамата добродушни хорица обсъждаха предимствата на една женитба на Шана с английския благородник. Рурк се заслуша за известно време, преди да се отвърне отвратен — но само, за да стане малко по-късно неволен слушател на това, как

Трейхърн се изказваше за преимуществата на евентуален зет с аристократично потекло. Сър Гейлърд междувременно бе заповядал част от багажа, с който пътуваше, да бъде внесен в господарския дом, докато останалата част трябваше да отплува с фрегата за Ричмънд и да чака там неговото пристигане — заедно с Трейхърнови.

Рурк стана неспокоен: бяха създадени предпоставките за предложение за женитба от тъповатия благородник. Когато Рурк изпразни дванадесетата си халба, беше стигнал дотам, че си втълпи унило, че дори самата Шана не е зле настроена към благородника, щом през целия следобед му бе засвидетелствала благосклонността си.

Без да се сбогува, Рурк взе една пълна бутилка от масата, потърси си мулето и го яхна надолу по хълма.

Шана бе и остана в центъра на вниманието на всичко. Корабните офицери непрекъснато ѝ правеха комплименти и — напълно разбираемо след дългите седмици в морето — не можеха да се откъснат от благоуханната ѝ близост. Музиканти се качиха на подиума и засвириха. Един офицер отведе Шана да танцува, другите я канеха един след друг. И тъй като Шана винаги много бе обичала танците, вечерта наистина я развесели... И въпреки това странныят дисонанс в душата ѝ не изчезваше, и учудена от собственото си лошо настроение, тя започна постепенно да намира вечерта за непоносима скучна. Грациозната усмивка не слезе от лицето ѝ, но тя се почувства почти облекчена, когато баща ѝ най-сетне предложи да оставят жителите на острова да се веселят необезпокоявано и да се върнат вкъщи. Щом пристигнаха, Шана се извини на сър Гейлърд и по най-бързия начин си отиде в покоите.

Седнал в креслото с чаша в ръка, Рурк изведнъж се събуди. Той напразно търсеше причината за това. Нямаше нищо — само мазния черен ром или пък нещо друго бе оставило горчив вкус в устата му.

С един-единствен удар часовникът зад гърба му обяви началото на първия час сред полунощ. Рурк пристъпи към прозореца и се втренчи в поляната пред къщата. Олд Блу, старото муле, си спеше мирно под навеса. Рурк си съблече ризата през глава, изплакна си лошия вкус от устата и тъй като не му хрумна нищо друго, изми потта от празничния ден, който бе завършил за него така не празнично, и

накрая си избърсна и брадата. Тогава obu старите къси панталони и излезе на верандата, за да се понаслаждава на хладината на нощта. Беше му малко замаяна главата наистина, сякаш ромът все още действаше в него, но той се чувстваше добре в кожата си.

Там, където луната проникваше през короните на дърветата, светлината ѝ хвърляше призрачен отблясък в хладната, но заредена със странно напрежение нощ. Рурк слезе от верандата, тревата под краката му беше влажна. Господарският дом, чиято огромна тъмна сянка се виждаше между по-тъничките дървета, го привличаше като магия. Там отдавна вече бяха изгасени всички светлини.

Изведнъж пред него в нощта се изпречи една широка сянка, която му се стори някак позната. Рурк попипа с ръка дънера и разпозна дървото, което растеше под балкона на Шана. Облегнат на старото дърво, Рурк се загледа в отворените прозорци горе и сетивата му се впуснаха в пътешествие, докато стигнаха до една сцена, в която Шана спеше до безформения английски благородник. Тази представа бе изключително противна, Рурк бързо я отпъди от съзнанието си. Фантазията му потърси спомена от една нощ, в която Рурк бе наблюдавал с много обич спящата Шана. Златно-медната ѝ коса се изливаше във весели струи по копринените възглавници и обрамчваше така благородно лицето ѝ, че вече не можеше да се каже дали портретът или рамката му предизвикват по-голямо удоволствие. Последва споменът за една картина в неговата къща, когато тя коленичи гола над него и гърдите ѝ галеха гърдта му, докато той почти умираше от блаженство. Огънат в хълбоците му лумваше все по-нависоко — а той стоеше под балкона на Шана с вдигнати към решетката ръце.

Шана се бе оставила да я носи едно леко вълнуващо се море, изпълнено със спомени, ръцете ѝ без усилие разделяха с широк размах проблясващата в тюркоазни отблясъци вода. Страх нарастваше в нея, защото никъде не се виждаше суша, дори не обагрене в зелено облаци, които биха предвещавали ивица бряг. Но после страхът ѝ изчезна. Златните, потъмнели от слънцето ръце на един мъж се движеха до нея със същия ритъм като нейните. Тогава мъжът вдигна глава над вълните, бели зъби блеснаха в една усмивка, която омагьоса

плувкинята. Устните му се движеха, за да изрекат едно заклинание, за което не достигаха думи, после той се изправи от водата, мускулите на гърба му се напрегнаха и той потъна във вълните. Приемайки радостно играта му, тя го последва в дълбините, където светлината се превърна в наситенозелено и безкрайни нишки от морска трева се обвиха около тях, когато се срещнаха за една целувка, която не искаше да свърши. Нищо не я принуждаваше да диша. Бяха две морски същества в нирваната на океана и потъваха все по-надолу и по-надълбоко. Тя изведнъж се озова сама.

В гигантски размери над нея отново се появи ликът на Рурк, той се приближаваше все повече, но тя не можеше да го докосне. Шана примигна, тръсна глава, опита се да прогони представата. И изведнъж осъзна, че беше будна и че той действително беше тук, ръцете му, опрени отляво и отдясно на нея, трепереха под собственото му тегло, устните му бяха над нейните и гласът му, тих и мек, произнасяше като малко момче, което моли за подарък: „Шана... обичайте ме... Шана!“.

С потиснат вик на радостен поздрав тя обгърна ръце около него, привлече го надолу към себе си, а сърцето ѝ изтласкваше по всички нишки на съществото ѝ горещо блаженство. Бе сякаш хиляди трепкащи звезди се претапяха в едно-едничко слънце. И голият глад ги тласкаше към сладкия, див вихър на ураган. Шана се изви срещу му, разтвори бедра, посрещна дълбоките му тласъци с цялата енергия на тръпнещото си тяло, вече нищо не я задържаше. Те бяха едно цяло, принадлежаха си, притежаваха се, подаряваха и взимаха.

Лежаха още дълго, плътно притиснати един към друг. Шана се чувстваше на топло и сигурно в обятията му, познаваше вече тайнствения мир, който не съществуваше никъде другаде. Нямаше срам, нямаше чувство за вина, ни най-малка следа от съжаление, че отново е била слаба. В спомените ѝ лек ветрец открехваше листовите, които — отдавна, много отдавна — един свещеник бе изписал в малка селска църквица. Дълъг и траен брак, беше произнесъл той. Кой знае защо, тези думи вече не ѝ внушаваха страх.

Шана въздъхна ощастлива и целуна Рурк по шията там, където преди това бе сгушила лицето си. Бавните удари на сърцето му приспаха дори и най-спокойните ѝ мисли и тя постепенно потъна в съня, намерила заслон в обятията му.

Едва когато Рурк се опита да се освободи от нея, вече в абаносовочерната тъмнина, която предхожда зазоряването, тя се събуди отново.

— Мислех, че спите — прошепна той.

— И наистина спях, преди да помръднете — каза тя, въздъхна меланхолично. — Толкова бързо идва утрото.

— Да, сърце мое, прекалено бързо. — Като ранимо птиче тя бе примряла в топлината му, а от страх, че би могла да му избяга, той не смееше да помръдне.

Шана запали свещта на нощната масичка, след това клекна и му се усмихна, като див планински поток вълните на косата ѝ се спускаха по прелестното ѝ голо тяло.

— Боже мой! — простена Рурк. — Каква вещица сте! Приказно хубава, приказно сладка вещица!

Ръката му отмести къдриците, които лежаха на розовата ѝ гръд. Тя се засмя, изправи се на колене, щастливи искри просветнаха в очите ѝ. Обхвана с ръце врата му и се остави да падне върху му с игриво безгрижие.

— Вещица съм била? Сър, първо взимате най-скъпото ми и после ме оскърбявате! Така ли сте запазили монетите си, разхождайки вашата мъжественост по къщите за развлечение, викайки после: „Измамиха ме! Измама! Измама!“.

Малките ѝ бели ръце галеха ушите му, обърна го по гръб и вдигна ръка, сякаш го заплашваше.

— Милост, господарке — умоляваше я Рурк, правейки се на ужасен, — милост, вече бях жестоко използван тази нощ!

— Жестоко използван! — възкликна Шана. — О, какъв шегобиец! Скоро ще разберете какво значи да се претрепеш от работа! Ще ви изтръгна непостоянното сърце от гърдите — тя подръпна космите по гърдите му, така че той изкриви лице — и ще нахраня с него морските раци. Мен наричате вещица, а малката Мили е сладка и дашна, нали? Как смеете! Давам ви дума, че скоро ще тъгувате не само по сърцето си!

Странна, сериозна нотка прозвуча в шеговитите ѝ думи. Рурк я погледна въпросително, но тя само се изкикоти и се взря в него така всепоглъщащо, че в спящия му досега член лумнаха нови пламъци. От

този нечут, но не и незабелязан отговор Шана бе напълно задоволена и отново клекна.

— Вие сте дързък звяр, Шана Бошан. Достатъчно дързък, за да можете да опитомите един дракон!

Рурк протегна към нея пръст и описа с него една линия по пълните, издути заоблености на гърдите ѝ, опита се да чете в очите ѝ, видя ги да потъмняват и да се овлажняват като две бездънни езера. Меката уста на Шана се отвори сладно, тя легна върху му, целуна чакащите му устни, пробуди езика му със своя.

Изправена на ръцете, с които бе обвила шията му, тя плъзна копринената си плът върху неговата и отново времето спря, макар на хоризонта небето вече да започваше да просветва в тъмносиньо.

С игрива мелодия на уста Шана почти хвърчеше надолу по стълбите към партера за закуска. Берта, старата икономка, дълго гледа втренчено след нея, клатейки глава. Доста рядко се случваше дъщерята да е станала преди бащата, а така благоразположена не бяха я виждали отдавна. От думите ѝ бликаше сребърен смях, когато помоли Джейсън да отвори на роба Джон Рурк вратите на дома. Лъчист като слънцето на утринното небе се смееше ликът ѝ и преливаща от любезност, тя поздрави Джон Рурк с реверанс.

— Ловът на вещици, изглежда, не ви се е отразил зле, мистър Рурк — възкликна тя. — Никакви белези? Никакви рани? Казват, че вещиците имали остри нокти!

— Нищо не се вижда — засмя се Рурк и внимателно заоглежда ноктите на пръстите ѝ. — Мисля, че само едно парченце кожа е останало под ноктите ѝ.

Шана отдръпна ръка.

— Говорите нелепости, сър. Не мога да си спомня...

— Трябва ли да ви издам какво нашепвахте в тъмното? — промълви той, наведен над ухото ѝ.

— Нищо не съм казала — започна тя да се отбранява. Но бе обезпокоена. Бяха ли я издали мислите ѝ? Беше ли изрекла нежелани думи?

— Въздишахте в съня си: Рурк! Рурк...

Изведнъж Шана повиши глас.

— Елате насам, мистър Рурк! Мисля, че чувам вече татко да минава през салона. А и мистър Ралстон трябва да се появи всеки момент. Няма да се налага да чакате дълго.

Сър Гейлърд ставаше късно и се появи едва когато Рурк и господарят на острова вече бяха тръгнали към предвидената за дъскорезница строителна площадка. И тъй като и Шана се отдалечи веднага с хладен поздрав, на благородника му остана само компанията на Ралстон.

— Приятен ден е днес — забеляза сър Гейлърд, взимайки щипка емфие и кихайки веднага след това в кърпичката си. — Би трябвало да поканя вдовицата Бошан на малък излет. Мога да си представя, че добрата дама би оценила компанията на един джентълмен, след дългите месеци на вдовство. Между впрочем, изключително чаровна жена. Трябва да призная, че съм напълно пленен от сладкото лице.

Ралстон затвори книгата си и погледна замислено благородника. Тогава в тъмното му око светна един пронизителен поглед.

— С ваше разрешение, сър, бих си позволил да ви предложа да проявите малко повече предпазливост. Имам удоволствието да познавам мадам Бошан още от детските ѝ години. Тя, изглежда, изпитва вродено отвращение към мъже, които я ухажват. Наистина и аз самият се числя към тези, към които тя питае неприязън, но мога да ви предупредя.

Гейлърд потупваше оросената си от пот горна устна.

— Как си въобразявате, че бихте могли да ми помогнете, добри ми човече, в нещо, в което сам не можете да си помогнете?

На тънките устни на Ралстон почти им се отдаде да се усмихнат.

— Ако приемем, че благодарение на моите съвети ви се отдаде да заведете вдовицата в брачното пристанище — ще сте готов ли да разделите с мен зестрата ѝ?

Ралстон бе отгатнал правилно. Гейлърд бе извънредно заинтересован от сделка, която би могла да възвърне на него и на обеднялото му семейство благополучието. Благородникът много добре бе запознат с размера на състоянието на Трейхърн и бе твърдо решен да опита да улови част от него — било посредством женитба с красивата вдовица, било чрез сделки с господаря на острова. Наследената компания бе изцяло на червено и бе необходимо внушително състояние, за да бъде изправена отново на крака. Ако

успееше да накара Трейхърн да си развърже кесията, спокойно можеше да подели зестрата с посредника.

— Джентълменска дума — каза сър Гейлърд и подаде ръка.

Ралстон я пое.

— Първо трябва да убедите господаря на острова, колко важно е вашето положение в двора и въобще да му направите впечатление с доброто си име — напътстваше Ралстон кандидат-жениха. — Но ви предупреждавам, че дори само да се усъмни мадам Бошан, че аз ви съветвам, всичко е загубено. Тогава няма да ви помогне дори това да успеете да убедите господаря на острова в достойнствата си. Значи внимавайте, приятелю. Изисква се крайна предпазливост, за да се ухажва вдовицата Бошан.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Двойка морски орли бе свила гнездо в стръмните скали на източното крайбрежие. Шана често бе наблюдавала великолепните грабливи птици, когато се оставяха ветровете да ги носят високо над пенливия прибой, широко разперили криле. И заедно с тях и душата ѝ се издигаше високо във въздуха.

И днес на Шана ѝ се струваше, че са ѝ поникнали криле, така радостна бе тя. Отново можеше да е сигурна, че не очаква нежелано майчинство. Все още сетивата ѝ тръпнеха от удоволствието на свидни спомени — как се бе възкачил от абаносовата дълбина на нощта при нея, как всяка мисъл за утре бе потънала във водовъртежа на настоящето. Шана си въобразяваше, че е на сигурно място във въздушния си замък от блаженство, живееше миг за миг, в единение с пищната природа наоколо. И за разлика от предишните дни, тя не считаше вече за обезпокоителна увереността, че вина за нейното състояние на омая е ежедневната поява на Рурк в господарския дом. И като роза под топлите лъчи на слънцето тя разцъфваше под пълния с обич блясък в очите му.

Бе изминала почти цяла седмица, откакто Рурк бе прекарал нощта с нея в спалнята ѝ. Тогава едно сияйно утро бе увенчало любовната нощ. Днес денят бе започнал с надвесени тъмни облаци и сега Шана стоеше на балкона и гледаше към чудовищата, които поглъщаха слънчевата светлина и се разполагаха злобно над хълмовете.

В този миг силно, ядно цвилене раздра въздуха, Шана се стресна и погледна към пътя, който водеше покрай господарската къща. Долу имаше няколко мъже, които се бореха с непокорен кон. Той се възправяше пред тях и удряше наоколо с предните си копита, къдрави следи от камшик личаха по бляскавата му червеникава кожа. В Шана се надигна възмущение, докато гледаше как едно прекрасно животно бива така наказвано с бой.

Непознат глас изрева:

— Не става така, хора! Малко ли е тормозен този кон?

Шана позна, че тези мъже бяха моряци.

— Хей, вие долу — извика тя и пристъпи към тях по верандата, — какво е това? Толкова ли сте глупави? Не можете ли да разпознаете едно ценно животно?

Шана се спусна като ураган по стълбището, златните ѝ къдри подскачаха възмутено и тя забърза към четиримата мъже с яден поглед в очите.

Шана погали копринения нос на кобилата, мърморейки успокоително, и животното постепенно доверчиво се усмири. Моряците гледаха изумени: през цялото време по пътя от селото до господарския дом те трябваше да бият животното, за да върви напред.

Един едър мъж с бакенбарди, не в обичайното моряшко облекло, а в богато бродиран жакет, пристъпи напред и обясни извинително:

— По пътя за колонии насам духаха ураганни ветрове и така блъскаха кораба ни, че животното се удряше насам-натам в дъсчената си преградка, която построихме за него на кораба. Смея да ви уверя, че конят не е тормозен, мадам.

Шана погледна изпитателно мъжа и счете, че той говори истината.

— Как се казвате, сър — попита тя, — и защо водите кобилата?

— Името ми е Робъртс, капитан Робъртс — поклони се той, — от Вирджиния къмпани. Капитан Бошан ми възложи да предам коня на милостивия мистър Трейхърн или на неговата дъщеря като благодарност за проявеното към него гостоприемство. С мадам Бошан ли имам честта?

Шана кимна.

Капитанът извади от жакета си едно запечатано писмо и го подаде на Шана.

— В такъв случай това е за вас, мадам, от капитан Бошан.

Шана превъртя писмото в ръка и завладяна от щедростта на подаръка, спря поглед на фино източеното „Б“ на печата. Тя бе познавачка на коне, широката, благородно оформена глава на животното, големите, изразителни очи и грациозната извивка на шията издаваха арабска кръв и това се потвърди, докато Шана четеше писмото, с което капитанът бе очертал родословното му дърво.

Кобилата бе също така ценна като Атила и сигурно би родила чудесни кончета от него.

Писмото изразяваше и предварителна радост във връзка с посещението на двамата Трейхърн в колониите, както и надежда, че нищо непредвидено няма да попречи на пътуването. Есента обещавала да бъде хубава.

Капитан Робъртс изтълкува погрешно замисленото мълчание на Шана като безмълвен упрек.

— Нямахме на борда никой, който да се грижи за животното — опита се той да обясни, сочейки раните.

— Добре, добре — отвърна Шана. — На нашия остров има един човек, който има лека ръка за подобни неща.

Едно малко момче на около десет години, което досега бе стояло на сигурно разстояние от необузданата кобила, сега проговори. Момченцето се мъчеше да освободи едната си ръка от кожена бохча. Сега то подръпна капитана за дрехата.

— Какво да правя с това, сър? — попита то.

— Мадам — обърна се капитанът отново към Шана, — да знаете случайно къде момчето може да намери някой си мистър Рурк? Този вързоп е за него. Може ли да му се изпрати вкъщи?

Шана посочи зад гърба си.

— Една пътека край господарската къща води в гората. Там има няколко къщи, последната е на мистър Рурк.

Мъжете тръгнаха, а момчето пое с товара си по пътеката. Шана влюбено потърка буза в муцуната на кобилата.

— Значи Бошан те е кръстил Джезабел? — промълви Шана радостно. — И сигурно много ще изкушиш моя Атила, защото на целия остров няма нито една кобила, която да е поне наполовина така красива като теб. Но първо трябва да повикам Рурк да те излекува, а не искам да те поверя на някой друг. Рурк е моят дракон, трябва да ти кажа, че той си има начин да се отнася към една лейди. Сигурна съм, че ще го обикнеш.

Малко по-късно Шана посети бакалията и попита мистър Маклерд къде може да намери Рурк. Но бакалинът само сви рамене.

— Нямам представа, момиче. Беше тук рано сутринта, за да поръча някои неща, но оттогава не съм го виждал. Търсихте ли го вече при дъскорезницата?

Но и на строителната площадка Шана не го намери.

— Като че ли го повикаха в пивоварната.

И там никой не знаеше къде е отишъл. В късния следобед Шана най-сетне се отказа от търсенето.

Когато влезе в господарския дом, тя чу баща си да дискутира със сър Гейлърд сделката с корабите. Тя се опита да се прокрадне на пръсти през антрето, но още скърцането на входната врата я бе издало, сър Гейлърд вече бързаше да я поздрави. Шана прокле вътрешно лошия си късмет, усмихна се с мъка и се остави благородникът да я придружи до салона. Това бе най-скупната вечер в живота ѝ, защото сър Гейлърд очевидно не можеше да води разговор за нищо друго, освен за аристократичния си произход и дори си позволи да намекне на стария Трейхърн какъв блясък би могло да хвърли върху неговото богатство името му. Едва доста след вечерята Шана се оттегли в стаята си, където веднага нареди да ѝ приготвят ваната.

Лежейки уютно в изпускащата пара ароматна вода, Шана се облегна на високата стена на порцелановата вана. Колко рядко се случваше да измине цял ден, без да е видяла и следа от присъствието на Рурк. Денят ѝ изглеждаше някак си недовършен. Копринените завеси зад нея леко шумоляха от вечерния вятър. Беше мека, прохладна нощ, а омайният дъх на жасмин се разнасяше в нощта, в далечината една дървесна жаба изпълняваше концерта на нощните звуци. Стенният часовник отмери с изящен звън десет вечерта — и с последния удар започна нова мелодия, която Шана никога досега не бе чувала в покоите си.

Тя разтвори широко очи и веднага съзря произхода на чудната музика. Непосредствено до нея на масичката стоеше един доста голям часовник-латерна, а в креслото до него се бе изтегнал небрежно Рурк с изпънати напред крака, кръстосани в глезените, чаровна усмивка играеше по устните му.

Шана се изправи във ваната и се втренчи в Рурк. Веднага се виждаше, че той се бе разположил доста уютно в спалнята ѝ. Шапката му лежеше на леглото ѝ, ризата му бе до нея, той бе облечен само с късо отрязаните си панталони. Той ѝ кимна в приятелски поздрав.

— Добър вечер, любов моя, а и много благодаря! — Погледът му се плъзна по блестящите ѝ от водата гърди.

— Нямате и капчица благоприличие — развика се Шана посред звъна на мелодията. Но после, под спокойния му поглед, тя се опомни и продължи не толкова грубо и представяйки се за умерено ядосана, — проникват просто така в най-интимното място на една дама и най-непристойно я подслушват, когато тя се къпе.

Рурк се усмихна в изключително добро настроение.

— Просто упражнявам брачните си права, Шана. И без това в това отношение съм доста грубо оцетен, тъй като извънредно рядко ми се предлага тази възможност. На други съпрузи им е разрешено всяка нощ да съзерцават повереното им съкровище, докато аз трябва да живея през по-голямата част от времето със спомени, а дори и тогава трябва строго да обуздавам желанията си, защото само рядко ми се разрешава да намеря избавление от плътските си мъки.

— Какви глупости приказвате, Рурк! — Шана се изтърка доста бавно с гъбата и не пропусна да види, че очите му следяха всяко движение на ръката ѝ. — Не се ли показах крайно толерантна по отношение на вашите настроения?

Тя се облегна във ваната, повдигна ръце, така че водни поточета потекоха надолу по тях и после по кръглите ѝ гърди. Той поглъщаше с поглед всяко движение, а очите му изгаряха кожата ѝ, където и да спираха по нея. Шана посегна дяволито към кърпата и се прикри от погледа му, знаейки много добре, че достатъчно е възбудила апетита му.

— Сигурно имате доста основателна причина да посмеете да влезете в покоите ми по това време, мистър Рурк Бошан — каза тя, докато попиваше водата от едното си рамо с края на кърпата.

Той посочи часовника латерна.

— Донесох ви подарък.

Шана се усмихна целомъдрено.

— Много благодаря, Рурк. От колониите ли е?

— Бях помолил капитан Бошан за тази услуга — да го купи и да ми го изпрати. Харесва ли ви?

Шана се заслуша, после позна мелодията. Беше песента, която бе чула на кораба „Маргарита“.

— Ммм — изръмжа тя. — Много ми харесва. — После с невинен поглед добави: — И нямахте никаква друга причина?

По лицето му се плъзна бавно подстрекателска усмивка, очите му вече я обладаваха.

— Чух, че сте ме търсили из целия остров и не можах да намеря никаква причина за такова настоятелно дирене — освен една-едничка. — Усмивката разкри блестящите му зъби. — И така, побързах за насам, въпреки късния час, за да ви уверя, че нямам намерение да бягам от радостта на бащинството.

За един миг тя продължи да се подсушава, едва тогава отгатна напълно какво той бе казал току-що.

— Подлец! Отровен дракон! — изкрещя тя. — Надут глупак! — Ръката ѝ търсеше нещо във водата. — Наистина ли мислите, че ако беше така, щях да обиколя целия остров?

Капещата гъба беше готова за хвърляне в ръката ѝ.

— Охо — заплаши я Рурк, иронично усмихнат и с вдигнат показалец, — внимавайте, Шана. Хергъс сигурно не би се зарадвала, ако правите щуротии с гъбата.

— Ах — разочаровано простена Шана и натисна обратно гъбата във водата, сякаш искаше да я удави.

Кърпата падаше от нея и когато Шана погледна нагоре, видя, че Рурк я дърпаше. Тя я задържа, вкопчи се в нея, но силите ѝ не бяха достатъчни, скоро тя имаше на разположение само ръцете си, за да прикрие гърди. Сега Рурк стоеше пред нея, фигурата му се извисяваше нависоко, едър и силен като бронзов, полугол дивак. В стаята цареше тишина, латерната отдавна бе допяла мелодията си, чуваше се само тиктакането на стенния часовник. Шана се бе втренчила омагьосана в играта на сенките и светлината от свещта, които се стрелкаха по неговото тяло, погледът ѝ бавно се разхождаше по жилите му, изопнати по ръцете му като корабни въжета. Рурк се наведе, опря лакти на ваната, пръстите му се плъзнаха във водата, а желанието ясно се четеше в погледа му. Показалецът му проникна в дълбокото пристанище между гърдите ѝ, поглади бреговете и се изкачи нагоре към сушата на раменете и тънката ѝ бяла шия. Гласът му се сниши до дрезгав шепот:

— Вечно ли трябва да се боря за вас, Шана, сякаш сте недокоснато, девствено дете! Вечно да събарям зидовете на крепостта

ви камък по камък, докато се отдадете на това, което е неизбежно? Първо пазите така вярно положението си на вдовица, а после ми се отдавате с такава страст, че ме разкъсвате до мозъка на костите ми. Не ви разбирам.

Шана почти започваше да трепери под докосването на връхчетата на пръстите му, нервите ѝ трептяха и се изопваха, сякаш жадуваше той да я вземе в ръце, устните ѝ се полуотвориха, дъхът ѝ се учести, очите ѝ се притвориха, лицето му се навеждаше все по-близо, с всеки бушуващ удар на сърцето тя се надяваше, че се доближава до целувката му. Тогава той потопа пръст във водата, допря го на върха на носа ѝ и остави там капка вода.

Рурк се изправи, отдръпна се крачка назад и тихо се засмя на удивлението, което сега покриваше лицето ѝ. Шана се изправи във ваната, издаде напред долната си устна и си издуха водната капка от носа.

— Вие сте чудовище, Рурк Бошан.

— Точно така, сърце мое, чудовище съм.

— Дракон! И то от най-противните!

— Точно така, сърце мое, дракон съм.

Шана го погледна, после на устните ѝ се появи усмивка.

— А аз съм вещица!

— Точно така, сърце мое, вещица си.

— И един ден ще ви изтръгна сърцето от плътта!

— Това, сърце мое, вече отдавна сте сторили.

Шана сведе поглед, объркана и засрамена.

— Елате, вещице! Излезте от вашия казан! — Тих смях прозвуча в пошепнатите му думи.

Той ѝ подаде кърпата и я чакаше до ваната. Под неговия мил поглед Шана се изправи и плътно уви кърпата около тялото си. Той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да излезе от ваната. После я последва до масата за фризиране, възхищавайки се на нежната извивка на хълбоците ѝ под кърпата.

— А защо ме търсехте, любима моя? — попита той, когато погледите им се срещнаха в огледалото, докато тя си вчесваше косата.

Изведнъж Шана пак се сети за кобилата. Тя се обърна възбудено към Рурк и го хвана за ръката.

— Рурк, представете си, капитан Бошан ми направи един невероятен подарък: една прекрасна кобила, но при прекосяването на океана се е наранила и сега се нуждае спешно от грижи.

— Наранена?

— Капитан Робъртс каза, че имало буря, кобилата се блъскала в стените на преградката си. Вече заповядах на коняря да направи каквото е по силите му, докато дойдете. Моля ви, Рурк, нали ще я излекувате? Заради мен, много ви моля.

Рурк я погали със свободната си ръка по златните къдри, мек и любвеобилен бе погледът му.

— Наистина ли ви харесва толкова?

— О, да, Рурк, даже много.

— Ще направя каквото мога — усмихна се той. — Знаете, че съм ваш предан слуга.

Шана отблъсна ръката му и отново се обърна към огледалото.

— А ако бяхте свободен? — попита тя. — И тогава ли щяхте да кажете да, или не? Нямаше ли отдавна вече да сте си отишли, за да потърсите другаде щастието си?

— Какви съкровища на този свят биха могли да ме отделят от вас? — каза той на шега и си играеше с една къдрица. — Кой би могъл да ми втълпи да ви оставя? Не знаете ли, че ви обичам? Вие сте моето съкровище, единственото по рода си бижу на моето желание.

Шана се нацупи и разтърси ядно гърди.

— Шегувате се, Рурк! А аз искам да чуя истината.

— Истината, милейди? — Рурк направи реверанс пред огледалното ѝ отражение. — Милейди би трябвало да си припомни сама изречената пред олтара клетва. Аз съм женен за вас, докато смъртта ни раздели.

С един жест на ръката си Шана отмести назад златистите си къдри, скочи и закрачи из стаята. Тя добре осъзнаваше как полуголото ѝ тяло въздейства на неговите сетива, платнената кърпа едва покриваше гърдите ѝ, но издаваше цялата великолепа дължина на бедрата ѝ. Бавно и подобно на котка, с грациозни и гъвкави жестове тя се движеше из стаята, когато го жегна с жлъчна ирония за безсрамието, с което ѝ напомни за нейната брачна клетва.

— Как отново и отново ви доставя удоволствие да ме наранявате за тази постъпка? Как отново и отново ви се нрави да се разполагате с

нагла усмивка в покоите ми, сякаш притежавате бог знае какво на този свят, освен този глупав набедреник, с който така самохвално се надувате.

— Ако аз съм бедняк, мадам, то тогава вие фактически сте съпруга на бедняк — предостави ѝ той материал за размисъл, смеейки се с прикрито удоволствие.

— Вие сте един развратен похотливец, който използва всеки прозрачен претекст, за да се вмъкне в спалнята ми — отвърна яростно Шана, — а за да не разтръбите навсякъде тайната ми, трябва да ви се подлагам, за да ви затворя устата. Има нарицателно за такива като вас, сър — мошеник! Човек, който причинява такова нещо на една лейди, не заслужава въжето, на което го бесят.

— Мадам, трябва да призная, че за мен всеки претекст да ви посетя, е добър. Но чак пък похотлив развратник! Животът ми в последно време би могъл по-скоро да се сравни с този на монах.

— Ха — извика Шана, когато той се опита да я докосне.

Тя избяга зад шезлонга, направи му подигравателен жест пред носа си, а в погледа ѝ искреше кокетност на вещица. Но Рурк скочи небрежно в шезлонга и Шана трябваше да избяга зад мраморната масичка, без да е съвсем сигурна в надеждността на закрилата, която тя ѝ предоставяше.

— Рурк, обуздайте се — предупреди го тя и се постара да придаде на гласа си нотка на строгост. — Искам да си изясним това веднъж завинаги.

— О, да, ще си го изясним — увери я той, хвана масичката за плота и я отмести.

Стената сложи край на отстъплението ѝ, Шана трескаво се оглеждаше наоколо. Вляво бе леглото, а то със сигурност не бе надеждно убежище. Вдясно бяха разположени зад копринените завеси отворените врати към балкона.

Ръката на Рурк бе бърза и хвана горния ъгъл на кърпата, тогава в лицето му литнаха завесите и той остана с празната кърпа в ръка. Той се заля в смях, като си представи Шана гола на балкона. Тогава забеляза едно леко, бегло движение на завесата в другия край на стаята; той се разположи внимателно там, за да хване Шана. Но едва-що заел мястото си, копринените завеси буйно се издуха на мястото, където бе стоял допреди миг. Проблесна гола кожа, Шана скочи върху

леглото, претърколи се през него и вече бе от другата му страна — с нощница в ръка. Като светкавица тя изпъна ръце нагоре и спусна нощницата по тялото си, късото бюстие се запря на гърдите ѝ, но тя го смъкна с едно бързо движение надолу; но наистина нощницата не падна много по-надолу, защото ръката на Рурк, положена на талията ѝ, препречи пътя на одеждата. Той притисна голите ѝ хълбоци към себе си и я остави да почувства нарастващата му мъжественост. И като от внезапен полъх на вятъра и у него, и у нея изведнъж бе отвяна всяка игривост. Горещо се преплетоха погледите им, сърцата им биеха лудо. Ръцете на Шана обгърнаха врата на Рурк, той се наведе към нея и устните им споиха телата им в едно под прехвърчащата искра на разяждащата ги страст. Времето спря, една секунда вечност се въртеше в кръг — докато се пръсна като кристална чаша, когато изведнъж проехтя силно тропане на врата.

— Шана — гласът на Орлан Трейхърн достигна меко до тях, — будна ли сте, дете мое?

Гласът на Шана бе спаднал и дрезгав, като събудена от дълбок сън.

— Един момент, татко.

Тя се отдръпна ужасена от Рурк, трескаво обходи с поглед стаята, за да открие някакъв изход от клопката. Рурк положи ръка на рамото ѝ, посочи с другата леглото и я пъкна в него. Когато Шана се обърна отново към него, той вече бе изчезнал като полъх на вятъра, безшумно, само завесите леко помръдваха. Шана седна в леглото и вдигна чаршафите до брадичката си.

— Влезте, татко — извика тя.

Когато вече чуваше стъпките на баща си в салона, ужасеният ѝ поглед попадна на шапката и ризата на Рурк в края на леглото ѝ. Тя бързо придърпа и двете под чаршафа, а когато господарят на острова влезе в спалнята ѝ, дъщеря му лежеше целомъдрено покрита с чаршафите до брадичката и мигаше насреща му.

— Добър вечер, дете мое! — Той се постара да придаде на иначе грубия си глас нежна нотка. — Надявам се, че не ви преча.

— В никакъв случай, татко — прозя се тя, все още треперейки, и после каза, без да лъже ни най-малко: — Още не бях заспала.

Старият Трейхърн изпъна чаршафите на края на леглото и разположи там пълното си тяло. Шана се отмести и му направи място.

Трейхърн си взе грозде от фруктиерата на нощната масичка и известно време дъвчеше, потънал в размисли.

— Струва ми се, че се радвате, че сте отново у дома — попита той малко колебливо.

— Разбира се, папа — увери го Шана с открита усмивка. В този момент тя усещаше здрава почва под краката си.

— Страхувам се — продължи той, — че и вие като мен не сте създадена да превивате гръб в двора. Аз самият винаги съм предпочитал свободната земя на острова пред дворцовия блясък и разкош.

Той положи голямата си лапа върху нежната ѝ ръчичка.

— Ако питате мен, никога не съм харесвал млечнобелите девойки с маниери на мишленца. И както и майка ви, и вие ми изглеждате най-красива с цвета на слънцето по бузите и по косите. Наистина, в моите очи вие сякаш от ден на ден се разхубавявате все повече. И с изненада откривам, че имате своя собствена воля и можете да я наложите. Но у вас има нещо, което не мога да си обясня. В последно време вие проявявате нещо женско — за да не кажа съпружеско. — Шана се изчерви и сведе поглед. Изведнъж се уплаши, че истината ѝ се е изписала на лицето. Но какво бе сторил Рурк с нея, че то да направи впечатление дори на баща ѝ? Никога не би ѝ дошло на ум да се види друга, освен такава, каквато винаги си е била. Това, че видимо се бе променила, беше удар за нея.

— Не се безпокойте, татко — каза тя, а тайно премисли дали Рурк ги подслушва от балкона. — Изглежда ми твърде невероятно блаженопочившият ми съпруг да ми е оказал такова буйно въздействие за краткото време, което ни бе отредено да живеем заедно.

Трейхърн отправи угрижен поглед към дъщеря си.

— Знаете ли, между впрочем, че въздействате доста силно на сър Гейлърд?

Шана се вцепени.

— Целия следобед — продължи Трейхърн — той не знаеше откъде да започне. И тази вечер, вие едва-що бяхте станали от масата, той се осмели да поиска ръката ви.

Орлан видя ужасения поглед в очите на Шана и побърза да разсее страховете ѝ.

— Осведомих го, че той първо би трябвало да спечели вашата симпатия. Така че не се страхувайте, дете. Дадох обет на майка ви да ви намеря достоен съпруг и няма да се откажа от това. — Малко смутено той докосна катарамата на обувката си.

— Измъчва ли ви нещо, татко? — попита Шана плахо. Никога досега не бе виждала баща си така потиснат.

— Известно време аз самият ви причинявах болка и мъка с моята себичност. Не исках това. — Думите излизаха от него на тласъци. Той я гледаше право в очите, но главата му сякаш изчезваше в мощните му рамене. — Аз съм вече стар, дете мое, и все повече остарявам. И не желая нищо друго така, както да видя продължена династията си в рой радостно подскачащи наоколо деца. Както и да е устроено съществото, което направлява постъпките ни — все някога, когато му дойде времето, всичко ще се оправи, в това съм твърдо убеден. Във всеки случай, искам от сега нататък да предоставя всичко във ваши ръце, аз така и не можах да намеря съпруг, достоен за ръката ви. И аз в бъдеще не искам да ви насилвам — и предоставям на вас да търсите съпруга си там, където смятате, че можете да го намерите.

Шана изведнъж усети, че в гърдите ѝ се надигна дълбоко чувство на обич към баща ѝ.

— Разбирам ви, татко. Благодаря ви за това, че и вие ме разбирате.

Трейхърн дълго не отместваше поглед от Шана, после шумно въздъхна и се изправи.

Сега лицето му потъна в тъмните сенки.

— Достатъчно побъбрихме — произнесе той дрезгаво, — държах ви толкова време будна.

Измина цяла минута, докато Шана успее да проговори, гласът ѝ бе тънък като на малко дете.

— Лека нощ, татко — и когато Трейхърн се обърна, за да си тръгне, той едва чу, че Шана добави: — Обичам ви! Обичам ви!

На това не последва отговор, само нова, по-шумна въздишка, после стъпките му бързо прекосиха салона и вратата леко се затвори зад него.

Шана гледаше втренчено сенките, очите ѝ блестяха влажни, тя бе потънала в дълбок размисъл. Дълго време измина, преди да вдигне

поглед, а пред нея в края на леглото стоеше Рурк и странна усмивка пробягна по устните му.

— Чухте ли? — въпросът на Шана едва се чу.

— Да, любима.

Шана седна в леглото, обви с ръце коленете си и положи глава на тях.

— Никога не съм подозирала, че е толкова самотен.

От младостта, виждаща всичко само през себе си, до съзряването, до осъзнаването на най-близките — има една голяма крачка и Шана я направи сега. Преходът е огромен и мъчителен, Рурк остана неподвижен и безмълвен, предостави изцяло на нея да намери сама пътя. Шана се опитваше да се ориентира в дълбините на новооткритата си зрялост. Беше нов опит, и всъщност съвсем не толкова неприятен. Можеше да бъде сигурна в любовта на баща си и тази увереност ѝ стопляше сърцето: наистина отдолу горяха и спомени за някой и друг разгорещен спор, за мъката, която ѝ бяха причинили няколко от произнесените в яда му думи, за нейното собствено твърдоглавие, предизвикано от него. Представата за красивия рицар-лорд, който иска ръката ѝ, паднал пред нея на колене, изведнъж ѝ се стори така смешна и детинска. В съзнанието ѝ се заизреждаха лица, проникващи и въпреки това смътни, някак неуловими и без контури. И всички потънаха в нищото пред образа на баща ѝ, който седи на леглото ѝ, самотен и изричащ думи на съжаление. Неговите изблици на гняв предизвикваха винаги само твърдоглавието ѝ, но почти унизителното му самопризнание сега я бе приковало много по-здраво към неговите желания за бъдещето ѝ.

Значи той копнееше да я види като съпруга и майка. Но за кого трябваше да се омъжи? За този сър Гейлърд, тази дебелашка карикатура на нейната представа за благородния рицар? В дъното на сянката стоеше, тъмна и тайнствена, една друга фигура. На това място душевното ѝ равновесие се разтопи като сняг под пролетен дъжд и тя се опита да разбере значението на това вечно безпокойство.

Шана вдигна поглед и го отправи към Рурк. Нейният дракон! Той ли бе откраднал душевното ѝ равновесие?

Междувременно Рурк бе бродил непрестанно из стаята: сега застана пред масата за фризиране, прокара пръст по плота, върху който

бяха разположени четките и гребените на Шана, пудрите и парфюмите ѝ.

Външността на една жена, мислеше си той. Мека коса, красота, възбуждащ аромат. Но колко по-впечатляващо бе скритото под тях човешко същество. Променливите настроения, които се нагаждаха към вечно изменящия се свят наоколо, променливата духовитост, която еднакво бързо можеше да укротиш или да раздразниш — това тяло, което бе така нежно и меко, но при нужда можеше да разкрие толкова неподозирана сила; невероятната топлина на нежността ѝ, блаженството, което устните ѝ предизвикваха у него с докосването си.

Той се обърна, а очите му се отправиха към Шана, както се бе свила и потънала в мисли на леглото. Сега тя изглеждаше така малка и слаба — но той знаеше: ако някой я предизвикаше, тя щеше да се изправи диво, решена да накара дори беснеещия тигър да изпита страх.

— Той каза — промълви тя, — че съм свободна да си потърся съпруг, какъвто ми се нрави. Какво, значи, да правя сега с вас?

Рурк се изправи на края на леглото ѝ.

— Със сигурност нямам намерение да си поставя главата в торбата, Шана. Но въпреки това не се страхувам от истината.

— Лесно ви е да говорите — много я ядосваше това, че той взимаше нещата толкова несериозно. — Но когато баща ми пак го обхване яростта, може много бързо да се озова за една нощ съпруга на някой кретен.

Рурк се засмя горчиво.

— Мадам, ако истината излезе наяве, вие ще се окажете добре задоволена и добре омъжена! А именно — с мен! С други думи, докато не са ме обесили, няма защо да се страхувате от други мъже. Да, дори може да стане така — ако на баща ви моята помощ му изглежда достатъчно ценна — той да ми даде кредит да заплатя за адвокат и защита.

Рурк се наведе и се усмихна вероломно.

— Премислете и за това, сърце мое. Не може ли планът ми да се състои в това, да ви предоставя благословени условия, надявайки се, че на господин бащата няма да му е приятно, че внуците му са деца на обесен?

— Как само можете да помислите подобно нещо! — извика Шана ужасено. Възмущението ѝ ярко пламтеше като светкавица на нощно небе. — Долен мерзавец! Трижди проклет уличен разбойник!

— О, скъпа моя, как стоплят сърцето ми вашите нежни слова — иронизира я Рурк. — Остава наистина да установя, че в килията намерихте далеч по-добре звучащи думи за вашата молба. Тогава дори девствеността ви не ви се стори прекалено висока цена, за да се измъкнете от затрудненото си положение.

— Нагъл помияр! — разкрещя се тя, а лицето ѝ бе яркочервено, докато удряше с юмруци по чаршафите.

Междувременно избликът ѝ на ярост бързо изгуби плама си, тъй като изведнъж почувства липса на подходящи думи за това особено положение. Нещо между впрочем доста учудващо, като се има предвид, че в ранното си детство често бе общувала с моряци и скитници и поради това винаги бе добре подготвена да изпълни въздуха с проклетия, които биха накарали и един уличник да побледнее от завист.

Рурк се наведе по-близо, а сега вече и той не можеше да сдържа яда и разочарованието си.

— А мен тогава ще държите като таен любовник в дрешника си, така ли? — присмя се той. — Скрит от света, без право да стоя до вас в пълния блясък на деня. Ужасявате се от мисълта, че съдбата ви може да стане известна на всички, предварително проплаквате при мисълта за наказание, което сте си втълпили — но аз, мадам, няма ли аз да изгубя много повече от вас? И дори да можех да избирам дали да се появя пред очите на баща ви като неподозиран съпруг на дъщеря му, или да прекарам живота си в тъмните ъгли на будоара ви — мога да ви уверя, че не желая нищо друго така, както това да се появя пред света като ваш обичан и уважаван съпруг. Ако можех да спечеля нещо повече от смъртта и вашата омраза, бих отишъл още сега при баща ви и бих предявил претенции към моето право, за да сложа край на този фарс.

— Фарс! — Шана почти се задави от възмущение. — Значи беше само фарс това, че исках да избягам от живот с някой разтреперан дъртак барон или граф. Значи бе фарс, че пожелах да разделя живота си с мъж по мой избор? Да, вие ми се подигравате, защото не искам

нищо друго, освен да не пропиляя веднъж завинаги надеждата за малко щастие?

— Значи сте сигурна, че животът с мен не би ви направил щастлива?

Рурк се бе втренчил в нея настойчиво, очаквайки отговор.

— Като жена на роб? — Шана бе напълно поразена от тази прекомерна претенция. — С какво бихте платили дори само една от моите рокли?

Лицето на Рурк потъмня. В главата му кръжаха мисли, за които не намираше подходящ израз.

— Много неща биха могли да се променят с времето.

— Да — присмя се Шана, — някой ден така ще ви изпънат врата, че главата ви вече няма да знае за желанията на хълбоците ви. И тогава наистина ще съм най-сетне вдовица.

— Ако повярвам на думите ви, трябва да се откажа от всяка надежда — усмихна се сухо Рурк. — Но простете ми, мадам, аз все пак предпочитам, както и вие, да се надявам на по-добра съдба за себе си, отколкото ми предвещават сега знаците.

— С вашата дързост наистина ме поставяте на сурово изпитание — гласът на Шана звучеше твърдо, но тя не смееше да го погледне в очите. — И ме уморявате с вашите теории. — Тя се отпусна във възглавниците и се обърна.

— Но моля ви, милейди — изрече Рурк с пресилена грижовност. — Шапката, ризата ми тогава, ако разрешите да помоля. Много ценя оскъдното си облекло, още повече че то е всичко, което Джон Рурк може да нарече свое.

Шана кисело затърси под чаршафа и му хвърли ризата. Наистина по-трудно ѝ бе да намери шапката. Но после, когато лицето ѝ се покри с червенина от предположението, тя повдигна хълбоци от чаршафите и извади шапката изпод таза си, хвърли му я и му обърна гръб.

Рурк хвана шапката, която тя бе запратила към него с леко движение и дълго наблюдава съвършено плоския кръг, после направи галантно движение с него.

— С ваше позволение, милейди — присмя ѝ се той, — от сега нататък няма повече да ви товаря с грижите си.

Шана лежеше съвършено тихо и се послуша да чуе дали той наистина си отива. Накрая се претърколи отново по гръб, за да разбере

защо се бави. Но бе сама.

Шана сърдито се втрени в празните сенки. Усещаше, че в гърдите ѝ нараства болка, която почти изтръгваше сърцето ѝ. Изведнъж ѝ се прииска да върне Рурк, дори и караницата им ѝ се струваше сега криеща много повече радост, отколкото празнината, в която се чувстваше попаднала. Светът бе изгубил цялото си щастие, бе страховит и студен, никъде топлота, която да смекчи студа около нея.

Устните ѝ трепереха, сълзи се появиха в очите ѝ. С вик тя зарови глава във възглавниците, ридаеща като дете, барабанеше със стиснати юмруци по леглото.

— Божичко... — стенеше тя в безкрайно отчаяние, — олеле, божичко...

Тя се молеше — а сама не знаеше за какво умолява. Тръсна глава, противопостави се на гнева, който я бе налегнал. Простенвайки, тя стана от леглото, измъкна една дълга бяла дреха от шкафа. Стаята ѝ вече не беше убежище на сигурността; като изоставено от целия свят сираче тя бродеше из най-тайните кътчета на господарския дом, но в нито едно от мрачните помещения не може да намери това, което сърцето ѝ искаше. Изтощена, Шана заслиза надолу по стълбите. Тогава се намери пред вратата на библиотеката на баща си, като се колебаеше накъде да тръгне.

Трейхърн вдигна поглед от книгата си.

— Шана? Какво става с вас, дете мое? Тъкмо се канех да си лягам.

— Мисля, че ще си направя разходка из градината — каза Шана тихо. Тя забеляза угрижения поглед на баща си. — Ще се върна скоро. Няма нужда да ме чакате.

Орлан Трейхърн гледаше как дъщеря му изчезва в рамката на вратата, вслуша се в тишината на къщата, докато босите стъпки се чуваха още няколко секунди по мраморния под. Отвори се входната врата, после се затвори. Орлан въздъхна загрижено, повдигна масивното си тяло от креслото и тежко се понесе към стаята си.

Шана стоеше сред тревата. Нощта я обгръщаше. Звезди проблясваха тук-там през реещите се, разкъсани облаци. За кратко се появи луната, после и тя скри сребърния си лик. Шана бродеше безцелно между дърветата. Вече се бе отдалечила много от къщата,

когато откъм конюшните чу цвилене. Колебливо, но с любопитство тя се приближи.

От един обор проблясваше светлина. Тогава, спряла пред вратата, тя чу гласа на Рурк, който говореше на кобилата нежно и мило. Проблясъкът на светлината хвърляше по лицето му тъмни сенки. Тънките, чувствителни пръсти галеха раните и белезите на кобилата със същата нежност, на която нейното тяло така често бе отговаряло с обич. Кобилата изпръхтя, сгуши доверчиво ноздри в рамото на Рурк. Ръката му се плъзна нагоре и потупа гальовно муцуната ѝ.

— Не сега, Джезабел — укори я той нежно.

— Откъде знаете как се казва кобилата?

Рурк се изправи, очите му се опитаха да проникнат през тъмнината отвъд светлината на лампата. Шана пристъпи по-наблизо. Той си избърса ръцете в панталоните, а погледът му се плъзна по Шана, сякаш дрехите ѝ не съществуваха.

— Откъде знам как се казва? Конярчето ми каза.

— Аха — каза Шана. Гласът ѝ отново прозвуча меко. Тя се огледа. Конярът не се виждаше никъде.

Рурк посочи с палец през рамо към стаята на прислугата.

— Добър е за чесане и за почистване, но нищо не разбира от лекуване. Пратих го да си легне.

Шана скръсти ръце отзад, обходи с поглед обора. Не искаше да среща погледа на Рурк.

— Какво е това? — кимна тя към една дървена купа, в която плуваше някаква твърде неапетитна каша.

Рурк отговори късо:

— Ром и билки в топла лой. Лекува рани и ги затваря.

— Аха. — Той отново едва я чу.

Рурк потопи пръсти в отвратителната смес. Зад него Шана видя на едно столче сплескания, плосък кръг, което някога бе неговата шапка. Тя го вдигна, седна на столчето и сложи крака на най-високата летвичка. Въртеше замислено опропастената шапка между пръстите си.

— Съжалявам за шапката ви, Рурк — каза тя в тягостната тишина. — Не исках да я развалям.

Рурк не спря да се занимава с кобилата.

— Подарък от фирмата. Имам още една.

— Утре сутрин на закуска ще ви сложа при чинията един шилинг като компенсация.

Рурк високо се изсмя, а нея я заболя.

— Какъв странен обрат на съдбата, мадам, сега искате да ми заплатите за щета, която ми е нанесена във вашето легло.

— По дяволите, Рурк! — прекъсна го ядно, но под неговия спокоен, златен поглед ядът ѝ се изпари. — Съжалявам. За всичко. Не исках да ви нараня.

Рурк остави мълчанието да тегне, а Шана мълчаливо взе един от фенерите, изкатери се по яслата и задържа светлината така, че да осветява добре ръцете му, които внимателно обработваха раните на кобилата. Той прие помощта ѝ безмълвно. Едва когато се обърна към задните крака на благородното животно и за тази цел клекна между копитата му, той се обърна към Шана:

— Осветете малко повече тук — каза той през рамо и ѝ посочи желаната посока с купата с мехлем.

Шана постави фенера както Рурк пожела. Той ѝ каза само:

— Така е добре!

При първия допир на вонящия мехлем до една дълбока рана кобилата изпръхтя и започна да рита. Шана се изплаши.

— Рурк, внимавайте!

Но той само протегна ръка нагоре, потупа гальовно хълбока на Джезабел и промърмори успокоително:

— Успокой се, Джезабел, успокой се!

Кобилата утихна, но когато Рурк се опита да сложи превръзката, тя отново изпръхтя още по-диво и се изправи на задните си крака. Предните ѝ копита разсичаха въздуха опасно близо до главата му.

Шана почти изкрещя:

— Загубеняк! Излезте най-сетне изпод копитата ѝ!

Рурк плесна цяла шепа от сместа си по задния крак на кобилата и се изправи бързо, за да избегне яростното ритане на копитата ѝ. После остави купата на гредата, затвори решетката на яслата и чак накрая погледна към Шана.

— Боже мой, съкровище! — засмя се той. — Нима е възможно това, аз събудих у вас грижовност.

— Грижовност? — присмя се тя. — Е, да, ни повече, ни по-малко от тази, която винаги изпитвам към деца и глупаци. — Тя се спусна

надолу от гредата, от която бе държала фенера. — При вашето лекомислие наистина е чудо, че вашият ангел хранител още не се е сринал от изтощение.

— Действително, милейди — Рурк използва надутия стил на сър Гейлърд, — но е във висша степен забележително колко дорасло до задълженията си се оказва старото момче. Не намирате ли?

Шана не можа да потисне усмивката си. Тя се върна при високия стол, на който бе седяла, подаде му фенера и седна с високо вдигнати колене. После се вгледа в танца на мускулите, обтегнати под бронзовата кожа на Рурк, докато той поставяше фенера на една дъска и после си миеше с пенлив сапун ръцете и горната част на тялото над един леген. Когато той внезапно се обърна към нея, тя сведе поглед, да не би да го изтълкува като желание.

— Глупак ли ще съм, ако се надявам, че вече не искате моята смърт? — усмихна ѝ се той.

Шана го погледна учудено.

— Никога не съм желала смъртта ви, как можахте да си го помислите!

— Нашата сделка... — започна той.

— По дяволите сделката! — прекъсна го тя.

— Но не казахте ли самата вие, че ме мразите?

— А вие някога да сте ми казвали, че ме обичате — отвърна тя. — Ах, кой ли не ме е ухажвал — цял куп лордове, принцове, да не говорим за бонвиваните, които копнееха за ръката ми или поне за друга част от мен. Какъв рог на изобилието от нежни думи изсипвахте, за да трогнат сърцето ми, за да ми покажат колко съм желана и обожавана. Докато вие? Къде е думата, на която би могла да се възрадва женската ми суетност? Държали ли сте ми поне веднъж ръката и казали ли сте ми поне веднъж, че... аз... — тя сви рамене и повдигна въпросително ръце, — че съм хубава, мила и достойна за обич. Не. Не чувам нищо, освен обиди, сякаш сте хленчецо дете, молещо за захарната си пръчица.

Рурк се засмя, хвърли кърпата на закачалката и се замисли за момент. Тогава започна да декламира като оратор пред парламент, докато крачеше гордо напред-назад като адвокат и подчертаваше аргументите си с жестикулация.

— Мадам, без съмнение вие изричате верни думи. Но аз, от моя страна, не бих искал да поставям под съмнение един метод, който досега е показвал успех. Защото къде останаха всички те, махащите с опашка кучета, изкуфелите наивници, на които им течаха лигите. Назовете ми поне един, който да не е трябвало да се отдръпне обезкуражен и с разбито сърце. — Той се поклони, а гласът му вече бе почти шепот. — Само аз едничък спечелих вашето благоволение, ако не греша? — Той отново се изправи, вгледа се в ръцете си и каза: — Макар да не може да се каже нищо със сигурност.

Шана възмутено взе обвинението му на сериозно.

— Сякаш не знаете, че никога никой не е бил там, докъдето вие достигнахте!

Но сега и в очите на Рурк пламтеше истинско възмущение.

— А отскоро няма ли някой друг, който, изглежда, извънредно ви пленява?

Шана поклати глава.

— Който не може да отлепи пръстите си от вас?

— Само веднъж ме е хванал под ръка.

— Който ви зяпа така, сякаш вече се наслаждава на някакви права?

— Сър Гейлърд — но той е само... — Тя се изкикоти. — Но, Рурк! Та вие ревнувате!

— Ревнувам? — попита той учуден и в същия момент осъзна, че това наистина бе вярно. Той се вгледа в пода и зарови с единия си крак в сеното. — Да. Ревнувам. От всеки друг мъж, който седи до вас пред очите на всички, който може да погали къдрицата ви, да ви гледа, докато на мен ми е забранено. Когато аз трябва да се боря почти до смърт за всеки поглед, изразяващ желание. Говорите за милите думи, които не ви давам — те извират с хиляди от устата ми, когато нощем лежа сам в леглото си и почти ми се струва, че усещам топлината на тялото ви до моето. Тогава те избликват, докато отчаяната ми ярост не ги удуши.

— Тогава произнесете ги най-сетне, тези милите думи, които парят на езика ви — изчурулика весело Шана. — Не се спирайте, представете си, че съм високопоставена дама... — Тя се изправи, повдигна нос нависоко, прибра с ръка косата си, сякаш я украсяваше с корона, за да я пусне после като на принцеса да падне по раменете си.

Тогава величествено го посочи с пръст. — Сега вие сте князът, който иска ръката ми! Положете сърцето си в краката ми и нека затанцуват вашите прекрасни думи!

Рурк се засмя, взе измачканата си шапка, придаде ѝ, доколкото бе възможно първоначалната ѝ форма и си я сложи на главата. Шана с мъка се пребори със смеха си.

— Милейди, така както сте седнала на този стол, с одеждата, която пада край вас почти до пода, ми приличате по-скоро на един голям щъркел с четири тънки като вретена дървени крака.

Шана подхвана благосклонно полите си, притисна ги между краката си и при това изложи на показ глезените, прасците и част от бедрата. Рурк размаха шапка с ловък жест и след това я притисна с две ръце към гърдите си — като роб, хванат от господаря си в неловко положение. Но в думите, които изричаше, се криеше топла душевна сила, въпреки цялото външно смирение.

— Често се разхождах безцелно, с объркани сетива през тъмнината. Пред очите ми се изправяше картина с такава възвишена красота, че горкото ми сърце не можеше да се откъсне от нея. Вашият образ, моя любима! Вие сте, чийто прелестен лик стои неизменно пред очите ми! Кракът ми е стъпвал по много чужди земи и навсякъде смело си забранявах да опитам от сладкия плод на женствеността. Но дори и в най-омайните моменти чувството ми рисуваше лика на едничката, на несравнимата жена, от която аз щях да изпрося, опиянен, най-смирено едно бегло докосване, дружелюбна усмивка, скъпернически отмерена милувка. И винаги, когато под перото ми се оформи образ на жена, това е ликът на тази, която някога бях държал горещо и тръпнещо в обятията си, на тази, която ме пробужда от най-дълбоките ми сънища, зъзнец от студ...

Сърцето щеше да се пръсне в гърдите на Шана, а погледът ѝ бе нежен и размътен, когато словото на Рурк дума подир дума проникваше в плътта ѝ като дъжд от малки, остри стрели. Но той продължи:

— Вие сте тази, която всеки ден се страхувам да срещна — и въпреки това едва съумявам да изчакам да се появите пред очите ми. Тогава около шията ми се стяга верига от никога неизречени думи, тогава и най-малкият проблясък на красотата ви ме замайва. Ах, вие сте целият ми свят. Вашата усмивка е моят слънчев лъч. Вашите очи са

звездите ми. Вашият лик е моята луна. А когато ме докоснете, когато ме помилвате, това са за мен земята и хлябът ми. Да, всичко това е за мене Шана и никога преди не съм казвал нищо подобно на друга жена...

Шана стоеше като омагьосана, омаяна от възбуждащата топлина на неговия глас. И тя като през воал виждаше само, че той стои плътно пред нея. Столчето, на което тя седеше, я правеше по-висока, отколкото беше, но и сега трябваше да повдигне очи, за да погледне в неговите, които блестяха нежно, изпълнени с обич. Една част от нея вече напираше да го привлече към себе си, да му зашепне подобни нежни думи. Но друга нейна част ѝ припомни как преди няколко часа едва бе избягнала нещастieto да я хванат с него. И тази част се противеше да се поддаде на изкушението, да, страхуваше се като от отрова и от най-плахата нежност. А освен това знаеше ли тя дали всичките тези думи наистина извираха от сърцето му — не беше ли изрекъл той просто един предварително заучен монолог? Тя не знаеше какво да прави и потърси убежище в една лекомислена дребна схватка:

— Ах, добри ми господине, езикът ви е много ловък и добре ви защитава. Но в спомените си виждам и един друг мъж, който улавя юздите на коня ми и ме заплашва с поглед, пълен с яд. И друг един виждам, който ме измъчва доста дълго, докато не паднах повалена от страстта му. Извинете ме, милорд, но това не може да е същият, който току-що ме превъзнесе като единствения блян на своето сърце! Следователно всяка дума, видяна в светлината на миналото, звучи фалшиво. Така че приемам вашата реч като хитрост, която има за цел да поласкае ушите ми, но няма нищо общо с истината.

— Въпреки това — усмихна се Рурк мефистофелски, — трябва да помоля милейди скоро да вземе решение. Баща ви говори за това, че си мечтае за една дузина внучета, а дори и една толкова млада жена като вас се нуждае от време, за да създаде такова количество — той постави уж случайно ръка на бедрото ѝ и се усмихна току пред лицето ѝ, — всъщност би трябвало да се залавям веднага за работа. Не мислите ли?

Шана отстрани с два пръста ръката му.

— Сигурно ви се харесва да ми надувате всяка зима корема и семейството да се увеличава всяка есен, само за да можете гордо да докажете, че вашата мъжка сила може да засенчи всяка коронована

глава. Но кажете ми само, сър, в случай че ви родя цял рояк дечица, как да ги нарека?

— Както желаете, сърце мое. А от вашето решение зависи и спокойствието на духа ви.

— Вие сте невъзможен! — възнегодува Шана. — Не помагайте за разрешението, а само още повече обърквате нещата.

— Тогава оставете този въпрос на мира. С времето и Божията милост всичко ще си дойде на мястото.

— Вие просто не желаете да разберете. — Шана удари отчаяно с юмрук по коляното си. — Защо не искате да видите и моето окаяно положение!

— Може би го виждам по-ясно от самата вас — изрече той меко. — Вие се борите като всяка жена с вечния проблем как да се откажете от детските си мечти и да погледнете живота в очите.

Той повдигна от рамото ѝ една шепа златни коси и за миг се понаслаждава на красотата им, кехлибарените му очи потънаха в дълбините на морскозелените ѝ очи. С много мъка Шана се откъсна от магията, с която той отново я омотаваше.

— Не стойте така близо до мен! — заповедта ѝ дойде внезапно, но не бе убедителна. — Стойте на разстояние. Прозирам вашата хитрост, просто искате отново да ме повалите по гръб и да се качите върху ми като разгонен елен.

Устата му бе плътно пред устните ѝ, но този път Шана не искаше да се предаде така лесно. Тя се сви и избяга под рамото му от мястото си, за да се скрие при едно седло до вратата.

Рурк си придаде вид, че се е отказал от всякакво преследване и като взе една дълга вила, започна да чисти пода на обора от сено и слама.

— Кобилата — каза той невинно — ви харесва, нали?

— Извънредно — отвърна Шана и го наблюдаваше зорко. — Какъв позор, че така е страдала по време на пътуването.

— Наистина, но това ще се оправи. Джезабел е с добро родословно дърво.

Като чу името си, кобилата изпръхтя. Рурк се вгледа в яслата и се престори на угрижен.

— Изглежда, нещо много я боли, изпъна се. Какво ли ѝ има?

Без да се замисли, Шана обърна глава. В същия миг вилата профуча в ъгъла, а в следващия Шана се озова в обятията му. Тя извика, но не много високо, за да не събуди коняря.

— Рурк, пуснете ме веднага!

Отдаде ѝ се да се извие отново така, че да стъпи на твърда земя. Но Рурк бе проврял ръка под дрехата ѝ и я бе стиснал плътно. Сега тя усети ръката му на голите си хълбоци.

— Усмирете се! Нямайте какво да търсите там!

Рурк се изсмя в ухото ѝ.

— Вашето сърце тупти за деца и глупаци, както казахте. Ако това означава, че ме обичате, на мен ми е все едно за кое от двете ме смятате!

Шана опря ръка в гърдите му и събра дрехата си около гърлото си.

Но Рурк използва случая и прокара пръсти по оголения ѝ гръб.

— Рурк, не ви разрешавам! О, не! Престанете!

Той лекичко я хапеше по ухото, което я накара да потръпне.

Със сила и хитрост тя успя да извади ръката му от опасната зона и почти ѝ се удаде да се измъкне, понеже в един миг Рурк малко отслаби хватката. Но това бе клопка, защото той сега я бе хванал още по-здраво. С внезапно отдръпване Шана се опита отново да си възвърне свободата и при това кракът на Рурк стъпи на един поразклатен камък и той падна по гръб в копа сено. Но ръката му, разбира се, и тогава не пусна нощницата ѝ, тъй че Шана полетя към него. Краката им се преплетоха голи и жарки един в друг, за един удар на сърцето Шана още се бореше да се изправи, но тогава откри, че неговият твърд кремък вече хвърляше искри в праханта на нейния скут и похотливо смеейки се, Рурк се претърколи в сеното с нея, докато не я хвана под себе си.

— Виждате ли, прелъстителко? Сега сте моя пленница. Ще се превърнете ли сега с магическа сила в друго същество, за да избягате — или ще изпеете песента си на сирена, докато моята бедна, омаяна глава не загуби разсъдъка си и не бъде изхвърлен на скалите на някой пуст бряг? Погледът ми разпознава магьосница с очи на морска нимфа и гърди от морска пяна; магьосница, която ме подмамва в непознати дълбини, докато почти не ми секне дъхът, за да извика: Не и не, и пак не — тя ми избягва и ме оставя да хленча като гладно дете...

Гласът на Шана бе мек, когато погледна в златните очи, които я омагьосваха и отнемаха последната ѝ воля.

— Кога съм могла да ви възбудя така много, без след това да се поддам на мъжката ви страст?

— Вие, любима моя, сте Цирцея на моите сънища, която ме превръща в похотлив нерез, щом затворя очи; нерез, който ви ближе краката само за един дребен знак на благоразположение от ваша страна.

— Ако наистина ви причинявам толкова мъка, добри ми господине — засмя се тя с топло намигване на очи, изваждайки му една сламка от косата, — защо тогава не избягате? Може би ще ми се отдаде, когато свършите с дъскорезницата, да изпрося от татко, подмазвайки се, вашата свобода и пари за път до колониите ви. Ще ме напуснете ли тогава?

Изведнъж тя вече не се шегуваше. Наблюдаваше го напрегнато и чакаше отговор. И за Рурк това беше също така сериозно и той с обич погали косата, къдриците ѝ на челото.

— Никога, мадам! Никога! — прошепна той. — Дори да ме изпратите на десет хиляди мили далеч, да построите един вал, за да ми попречите да се върна, аз вечно — като пърхащ молец, ще търся път към вашия огън, тласкан от страст и мъка.

— И още, добри ми господине, готов ли сте да се откажете веднъж завинаги от чувствата си към тази жена, наречена Мили, и да се закълнете във вярност единствено на мен?

Той се изправи като поразен от гръм, крайно учуден, че трябваше да се спомене това име.

— Мили? — недоверчиво произнесе той. — Но това малко суетно момиче...

Плява се посипа по тях, рязък писък процепи въздуха, кръвта им се смрази в жилите. После един облак от сено ги погребва под себе си. Рурк се изправи, плюейки плява. Шана стана на крака, здраво прихлупи дрехата си. Купата сено се задвижи. Тръскайки се диво, се появи една фигура.

— Мили? — извика Рурк. — Какво, по дяволите, правите... — Думите му отказваха да излязат от устата му.

Момичето кокетно се усмихваше.

— Чух, че извикахте името ми и поисках да дойда малко по-наблизо, за да разбера каква е причината.

Пред очите на Шана Мили затвори широко отворената си риза над малката си гола гръд.

— Освен това — каза тя — ми беше просто жал за мен самата да продължавам да ви чакам там горе... А и не обичам да съм втора ръка.

— Какво? — Думата, заредена с ярост, експлодира на устните на Шана. Бесен яд избиваше зелени светкавици от очите ѝ и бузите ѝ побледнях като платно.

— Шана! — извика Рурк.

Той видя да връхлита върху му огромно зло. Тя сграбчи едни юзди, които висяха на закачалката, и като фурия ги запокити срещу двамата в сламата. Рурк падна и видя Шана да се възправя над него с разкрасени крака, косата ѝ диво се мятеше насам-натам, а бялата ѝ нощница шумолеше около нея като вихрушка. Сега тя му се стори като богиня на отмъщението от страшните приказки. Никога не я бе виждал по-бясна. Никога толкова хубава.

— Въргаляйте си се с наслада — просъска тя с гняв, който би заледил и висок прилив, — добре да ви дойде вашето удоволствие от първа ръка.

Тя скочи към конската ясла и докато Рурк и Мили още се бореха с юздите и само се оплитаха още повече в тях, Шана вече хващаше въжето, на което бе вързала Джезабел. Тя освободи кобилата. Хвана гривата ѝ, скочи с див подскок на гърба ѝ и с луд вик я подкара из обора.

— По дяволите, Шана! Почакайте! — викаше той след нея, но тя вече бе изчезнала в нощта и тъмнината.

— Само се пошегувах — проплака Мили, изведнъж уплашена от безмълвния бяс на Рурк.

С убийствено усилие Рурк разкъса мрежата от кожени ремъци и хукна по следите на Шана.

Междувременно Мили още се мъчеше да се освободи от хаоса на юздите. Изведнъж пред нея се изправи една мрачна сянка. Мили се вцепени.

— Боже мой, сър! — простена тя, когато разпозна фигурата. — Как ме изплашихте! Вече мислех, че мистър Рурк се е върнал!

Една черна ръкавица посегна към Мили, свали ѝ кожените окови и отново ги сложи на закачалката. Тогава широката черна пелерина се разтвори, високата слаба фигура коленичи, помогна на момичето да се изправи на крака. Тя се облегна на него и през ризата го погали с привичен жест.

— Казах, каквото ми заповядахте — промълви тя, — но защо трябваше да ме блъскате? Едва не си строших задника, а това само щеше да ви лиши от цялото удоволствие, което изпитвате с мен.

Под триъгълната шапка, която хвърляше сянка върху лицето му, мъжът кимна доволно, после отново помогна на девойката да се качи в сеновала, за да продължи с нея заниманието, което присъствието на Рурк в обора бе прекъснало.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Шана скочи от гърба на кобилата и забърза по външната стълба на господарския дом. Ако Рурк я преследваше, никоя врата нямаше да го спре, той бе може би способен дори да разкрие пред баща ѝ цялата тайна. Значи нейното спасение сега бе единствено в бягството. Но първо трябваше да се облече.

Босите крака на Шана едва докосваха стъпалата на широко извитата външна стълба. И още преди да връхлети в покоите си, тя вече си бе свалила нощницата. Със страхотна скорост разтвори шкафовете и навлече дрехите на островитянка върху треперещите си крайници. После отново се втурна към балкона и скочи оттам долу в тревата. Миг по-късно тя отново бе яхнала Джезабел и подкара кобилата през поляните, които приглушаваха тропота на копитата ѝ в нощта.

Рурк тъкмо зави зад ъгъла на господарския дом, преди конят и ездачката му да изчезнат в сянката между дървото и храстите, но бе твърде далеч, за да може да ги настигне. Безумно отчаян, мърморейки проклетия през скърцащите зъби, той продължи, вече по-бавно, пътя си под прозорците на Шана и после към къщата си.

Прибрал се най-сетне, той си наля от най-силния ром. Дълго стоя, вперил поглед в часовника във вестибюла. Колко ли време щеше да трае гневът ѝ и кога щеше да се върне?

Мъглите се кълбяха призрачно. Луната блестеше сребърна през воалите им и потапяше острова в зловеща светлина. Все по-далеч яздеше Шана в тревожната нощ. Без да знае накъде да свърне, тя остави животното само да избира пътя. А Джезабел, след дългата неподвижност на кораба, сега видимо се наслаждаваше на нощната разходка. Достигнала до една тучна поляна, тя започна с удоволствие да пасе. Безмълвна и неподвижна седеше ездачката на гърба ѝ.

„Като курва щях за малко да му се отдам в сеното — възмущавах се сърцето й. — И през цялото време тази повлекана Мили е чакала на пусия, за да легне, ако аз се съпротивя, вместо мене!“ — Все още лицето й гореше от безмълвен гняв. — „И за малко този развратник щеше да си достави удоволствие с мен пред зяпачи.“ Тя изхлипа. Плачеше. Кобилата, усещайки мъката на господарката си, започна да пръхти и да рие с копита. Сърцето на Шана, изпепелено от мъка и отчаяние, охладня.

Селото лежеше заспало в бледа лунна светлина. Шана се остави кобилата да я носи по пустите улици, наранената й душа викаше за помощ и утеха. Но на този свят имаше само един човек, на когото тя можеше да се довери, и към него тя бе тръгнала сега. Кухо отекуваше ударът на копитата о стените на къщите. Ако сега нечие случайно око видеше ездачката в този призрачен час — сигурно щеше бързо да се заключи и да се прекръсти, за да се предпази от тази фигура на проклятието.

В белосаната къща на Питни, върху издадената над селото скала, отдавна вече не светеше. С железни юмруци Шана похлопа на вратата, а ехото като гръм се изтърколи към селото. Просветна слабичко мъждукане на свещ, един таласъмски глас помоли за минутка търпение. Вратата се отвори със замах и мощната фигура на Питни изпълни рамката. Като пъдеше дрямката си от очите, великанът отстъпи настрана и поздрави нощната си посетителка с добре дошла.

Шана отбягваше погледа му, влизайки покрай него в къщата.

— Трябва да поговоря с някого, а нямам никой друг, освен вас.

Тя безспир кръстосваше стаята, кършеше ръце, отваряше уста и не намираше думи да започне. Питни седеше на пейката пред студената си печка, свери джобния си часовник със стенния, установи, прозявайки се, че полунощ отдавна беше минала, и изпъна напред крака. Поседя така малко, чакайки търпеливо някакво обяснение, но тогава Шана направи нещо, което го изненада — и му издаде колко трябва да е тежък камъкът, легнал на сърцето й. Тя посегна към въжето, изтегли стомната с ром, която висеше на него, за да се изстуди на изворната вода. От поличката Шана взе една чаша и си наля.

Сега Питни се вгледа още по-внимателно в момичето. Тя само целомъдрено отпи от ръба. Както и очакваше, набърчи веднага нос,

последва потрес, пълен с отвращение. Шана побутна чашата към Питни. Той бавно отпи една глътка.

— Баща ви отново ли... — попита той.

Шана поклати отрицателно къдравата си глава.

— Не той. Напротив. Тъкмо днес той се отказа от всякакво изискване за женитба и ми предостави изцяло избора на съпруг.

Питни не бързаше, а Шана имаше нужда от време, за да започне за втори път. Тогава лицето ѝ притъмня като небето преди буря и Питни си помисли, че не завижда на виновника за този гняв.

— Този мошеник, който доवлякохме от Нюгейт, не ме оставя на мира! — избухна тя.

— Така ли? — Питни сви широките си рамене. — Мистър Рурк, значи, или Бошан. Или както там се казваше господин съпругът.

— Съпруг — просъска Шана и го стрелна с поглед, — не употребявайте тази дума за мошеника! Аз съм вдовица. Вие самият забихте пироните в ковчега му и свидетелствахте за погребението му. Но ако бяхте проявили малко повече внимание, сега доста мъки можеше да са ми спестени.

— Отдавна вече обясних всичко — възнегодува Питни. — Няма смисъл да започваме отново.

— Питни — гласът на Шана бе мек и умоляващ, — често сте ми помагали, дори когато не съм имала право да ви моля за това. Не искам да изглеждам неблагоприятна. Просто този мъж ми причинява много болка. Започва да се превръща в бреме за мен.

Питни повдигна въпросително вежди, а Шана се постара да се изчерви.

— Той твърди, че ми е съпруг, оженен за мен според законите, и изисква от мен да призная, че съм му съпруга.

Питни пак замълча, но лицето му бе придобило замислено изражение. Той раздуха огъня в печката и приготви чайника.

— Често съм мислил за това — каза той, обърнат към огъня. — В нощта, която последва женитбата, когато го измъкнахме от каретата ви, тогава той удряше невероятно диво около себе си — прекалено диво за мъж, който просто бе сключил сделка. А в затвора той говореше за измама и че сме му дължали още много. А думите, които изричаше за вас, не бяха от най-ласкавите.

Той я гледаше в лицето, чакаше отговор и Шана вече нямаше накъде да бяга. Лицето ѝ бе пламнало, а погледът на Питни ставаше все по-остър.

— В началото не бе съгласен, докато... — гласът на Шана бе тъничък и думите излизаха на тласъци, — докато не обещах да прекарам нощта с него.

Питни се плъсна на пейката.

— И вие се чудите защо той ви преследва? — Къщата се разтресе от смеха му.

Шана гледаше объркано. Тя не виждаше повод за веселост. Питни се поуспокои и изрази, този път по-сериозно, мнението си:

— Такава сделка ще подлуди всеки мъж. Дори не мога да му се сърдя за това. И аз съм му причинил доста неправда. И въпреки всичко никога не е изглеждал зле настроен към мен. Като роб наистина нямаше друг избор...

— Вие заставате срещу мен, на негова страна?

— Не зная какво замисляте. Но каквото и да е то — не искам да имам нищо общо.

— Той непрекъснато се домогва до мен и предявява съпружеските си права.

— Не мога да го упреквам за това. А и още не съм достатъчно стар, за да критикувам вкуса му.

Шана се почувства изоставена в беда. В нея се надигаше отчаяние.

— Искам да го махна от острова. Още тази нощ. Все ми е едно как. И ако не искате да ми помогнете, ще потърся помощ другаде.

— По дяволите! — изкрещя ѝ Питни. — Не искам! И не искам също така да си взимате това злодеяние на съвестта. Първо трябва да говоря с баща ви.

— Рурк се опита да ме изнасили в обора.

Макар Питни да бе изненадан, тя го гледаше остро.

— Да — изкрещя Шана и едва не се удави в сълзи. И когато се сети с каква страст бе отговорила на Рурк, устните ѝ се разтрепериха. — Той ме дръпна в сеното и тогава...

Кършейки ръце, тя се обърна, неспособна да продължи. От устните ѝ още не се бе изплъзнала лъжа, но без да знае, тя даде на

Питни доказателство за истинността на обвинението си — в косите ѝ имаше слама.

— Мразя го — задъхваше се Шана, — не искам повече този мъж да се мотае около мен. Никога повече не искам да го виждам! Никога! Искам да знам, че е далеч, далеч от този остров, още тази нощ.

Питни не показваше, че я слуша. Той пускаше листенца чай от една кутия във врящата вода и дръпна съда от огъня. Премисляше какво трябва да се направи. Един кораб от колониите бе пристигнал тази сутрин. Той бе на кея, когато капитанът, заедно с няколко мъже, свали от борда един кон и го подкара към къщата на Трейхърн. А малко по-късно се бе появил и друг кораб — пак от колониите, защото плаваше под флага на Джорджия къмпани — той хвърли котва на известно разстояние от острова и изпрати на сушата само една малка лодка, чиито екипаж отиде в кръчмата да си убие времето. Питни премисляше, че Бошан сигурно щеше да се остави да бъде убеден да отплава отвъд хоризонта.

— Ще го разкарам — промълви Питни най-накрая. Той хвърли настрана нощната си шапка и си сложи вместо нея триъгълната, после си obu обувките с месингови катарамии. — Няма да позволя да ви позорят.

Той затръшна вратата зад себе си. Шана гледаше втренчено след него, знаеше, че бе постигнала победа, но въпреки това не можа да се зарадва. Тя си наля чаша чай, седна на масата и се загледа в жарта, която умираше, превръщайки се в пепел. Часовникът отброи часовете в празната къща и ударите му прозвучаха като последните думи на Питни.

„Опозорена.“

И тогава Шана осъзна комичната заблуда, чистата фалшификация в тях. Истеричен смях изригна от устата ѝ. И ако някое човешко ухо го бе чуло, щеше да се усъмни в здравия ѝ разум.

Рурк беше легнал напреки на леглото и бе вперил поглед в балдахина. Изведнъж по пътеката към къщата се чу конски тропот. Рурк скочи. Той вече бе на половината път до вратата, когато прозвуча плахо почукване. Сърцето му подскочи от облекчение: Шана бе размислила и се бе върнала! Той радостно разтвори вратата.

Широкото лице на Питни се бе вторачило в него, разкривено от яд. Тогава нощта се разлетя на хиляди звезди. Когато Рурк падна с тъп удар на килима, около него вече се бе смрачило.

Болката, която преливаше на все нови и нови вълни в черепа му, го събуди. Тогава Рурк забеляза, че болката в мозъка му се люшка в същия такт като земята под него. Струваше му се, че лежи в люлка за изтезания. Чуваше се само странно скърцане и прашене. Постепенно замайващите мъгли се отдръпнаха от главата му и той видя, че е окован и със запушена уста, обвит до гърдите в някакъв миришец на мухъл чувал. Сега вече може да разпознае в грубия дървен под себе си дъските на лодка. Ясно се чуваше шумът от веслата, плясъкът на водата под тях. И как някой шумно си поема дъх. Безсъмнено плуваше по море. Горчива ирония го облада. Шана дори не бе пожелала да го изслуша, преди да произнесе присъдата си над него.

— Този път мисля, ще ви дойде краят.

Доста неясно се чуваше дрезгавият глас на Питни. Рурк разбра, че великанът си говореше сам, и се притаи, симулирайки, че е в безсъзнание.

— Не мога да ви хвърля на рибите, сърце не ми дава, но това, което ви предстои, е може би по-лошо. Но тя каза, че трябва да я освободя от вас, така или иначе, и това е милостиво от моя страна, правя го по този начин, преди да ѝ е хрумнало нещо още по-лошо. Ако само бяхте проявили здрав разум да я оставите на мира! Предупредих ви веднъж, но вие явно сте забравили. Твърде дълго трябваше да се грижа за момичето, за да мога да гледам как някой идва и я насилва против волята ѝ. Дори и да сте вие, който...

Рурк изруга вътрешно, провери дали оковите могат да се махнат, но нищо не поддаваше. Не можеше да се надява Питни да му отпуши устата и да му разреши да говори. Не и щом Шана го бе убедила в злостията си.

Греблата сега се потапаха в по-бавен ритъм, един глас се провикна към лодката. Питни отвърна и малко по-късно Рурк усети как бива вдигнат над широките рамене на Питни и хвърлен през борда на палубата на някакъв кораб. Той потисна един вик на болка и остана неподвижен. Размениха се думи, но той не може да разбере смисъла

им. После се чу звън на монети и платеното, изглежда, не беше малко. Тежки стъпки прокърпяха по палубата, явно това отново бе Питни, който си отиваше. После, не след дълго, махнаха чувала от главата му и му отпушиха устата, заляха го с кофа морска вода. Груби юмруци го хванаха, притиснаха го към масата и го завързаха с дебели корабни въжета към нея. Тикнаха му един фенер в лицето и някаква отвратителна мутра му се ухили.

— Хайде, момко, съвземай се — изхриптя дрезгав глас. — Тук си на сигурно място. По-късно ще се погрижим за тебе.

Фенерът изчезна. Прозвуча заповед, вдигнаха платната, прибраха котвата. Скоро свеж бриз погали лицето на Рурк, а шхуната се плъзгаше по вълните. Той изви глава на една страна и видя в далечината да изчезват светлините на Лос Камелос. Поне това Шана бе постигнала: беше го махнала от острова.

Рурк се примири със съдбата си с въздишка и се облегна на мачтата. Все някак щеше да намери начин да се върне на Лос Камелос и да предяви отново правата си. Това, което се случваше сега, нищо не променяше. Шана беше и си оставаше негова жена. Сега важното бе да се извлече максималното от положението и да оживее.

Първата нощ Рурк прекара завързан за мачтата. Шхуната хвърли отново котва на достатъчно голямо разстояние от острова. С изключение на вахтата на кърмата корабът изглеждаше безжизнен. Едва когато слънцето вече от два часа бе на небето, един моряк дойде достатъчно наблизо, за да може Рурк да го повика. Мъжът само сви рамене и изчезна към кърмата. Наистина малко по-късно се появи набит възрастен мъж. Той погледа морето, облегнат на перилата, после се престори, че едва сега вижда Рурк, и пристъпи към него.

— Мисля, че няма основателна причина да ме държите вързан, сър — започна Рурк, — не съм ви сторил нищо лошо и не възнамерявам да ви сторя. Няма ли да е по-добре да ме развържете най-сетне, за да мога да се облекча.

— Не се дръжте така, момко — предъвка старецът, — наистина нямам причина да ви утежнявам живота. Но и нямам причина и да ви се доверя. Та аз дори не ви познавам.

— Тази пречка лесно може да се отстрани — отвърна Рурк. — Казвам се Джон Рурк. Доскоро високо ценен роб на Негово Превъзходителство лорд Трейхърн. — Следвайки едно хрумване, той

придаде на думите си дъх на ирония: — За мен не остана тайна, че ме взехте на борда срещу една прилична сума. Та, мисля си, че като пътник, на който му е уредена таксата, мога да се наслаждавам на малко свобода на движение по борда. Както можете да си представите, не възнамерявам да бягам оттук.

— Има нещо вярно в това — каза мъжът, плю по посока на вятъра и извади един нож, чиято острота провери на палеца си. — Казвам се Харипиен и съм капитанът, макар да плувам на собствения си кораб. Приятелите ме наричат Хари. — С бързи движения той го освободи от въжетата.

— Много съм ви задължен, капитан Харипиен — каза Рурк и си разтри китките.

— Не е лошо — изсумтя благодетелят, — защото аз не дължа никому нищо на този свят. — После втренчи едноокия си кривоглед поглед в Рурк. — За роб се изразявате дяволски изтънчено. — Това беше замислено като констатация, но прозвуча като въпрос.

Рурк се засмя, без да се замисли.

— Преходно състояние, уважаеми капитане, както мога да ви уверя, и като премисля повечко, не знам дали трябва да проклинам или да благодаря на тези, които ми причиниха зло. Но ако сега ме извините за малко, капитане, изпитвам една потребност, която доста дълго не бе задоволявана. Ще ви бъда много задължен, ако мога по-късно отново да подхвана разговор с вас.

— Можете да сте сигурен в това, момко. — Капитанът се изплю и избърса с ръка кафявия сопол от небръснатата си брада.

Рурк задоволи естествените си нужди, после получи храна и чаша ейл. Кафявата бира, изглежда, бе единственото нещо в изобилие на борда на този кораб. Рурк си потърси ролка въжета на сянка и полегна, за да си навакса съня, който бе пропуснал през нощта.

Вече тъкмо щеше да се здрачава, когато бе разтърсен грубо и закаран в капитанската каюта, където трябваше за известно време да изтърпи безмълвната проверка на събраните около една маса мъже. Рурк никога не бе виждал по-мизерна дружина. Най-накрая един мулат се помръдна напред на стола си, опря мощните си ръце на масата и втренчи мрачен поглед в Рурк.

— Роб, казвате, и как сте станали роб?

Рурк обмисли отговора си. Ако това бе елитът на някакво общество, то той бе невинно ангелче.

— Заради убийство. — Погледът на Рурк обходи бързо лицата, нито едно не прояви и следа от изненада. — След това ме откупиха от затвора, за да ме накарат да си изработя цената на откупа.

— Кой ви разкара от острова — поиска да узнае капитанът, докато си чоплеше с пръсти зъбите.

Рурк небрежно се почеса по гърдите и се усмихна лукаво.

— Една дама, която не бе съгласна с това, че едно момиче ме чакаше в сеновала.

Англичанинът изпръхтя от удоволствие.

— Мога да си представя, момко — трябва да е дяволски богата, като помисли човек колко плати, за да ви разкараме от пътя ѝ.

Рурк сви рамене.

— Какво има в складовете си господарят на острова? — Капитанът с белязаното лице се премести напред. — Скъпоценности? Коприна? Подправки?

Рурк погледна мъжа в очите с небрежна усмивка и се почеса по корема.

— Доста отдавна не съм ял, приятелю. — Той посочи с палец чиниите на края на масата. — Ще получа ли нещо от това?

Побутнаха му полуизяден крак от някакво малко животно и чаша топла бира. Рурк си придърпа един стол и седна да яде.

— Та какво става със складовете? — напомни му белязания по лицето.

— Подайте ми хляба, приятелю.

Рурк си избърса с ръка устата и прокара месото с глътка бира. След това си откъсна парче от самуна хляб и отпи соса от чинията. Най-накрая се пресегна и взе една риза, която висеше на облегалката на стола, и си избърса в нея ръцете.

— Вече се натъпкахте — разсърди се мулатът. — Какво най-сетне има в складовете.

— Всичко — усмихна се подигравателно Рурк. — Но това няма да ви е от полза. Никога няма да влезете в пристанището. — Той потопи пръст в бирата и нарисува един недовършен кръг. — Тук долу е селото със складовете. А тук — и той нарисува един хикс, — на този край на дъгата са разположени батареи с топове. Който иска да влезе в

пристанището, плава точно под и между тях. — Той прокара една черта през отвора на пристанището. — Тук ще бъдете издухани от водата, преди да сте и наближили складовете.

Досега само бе предполагал, че мъжете са пирати. Разочарованието по лицата им сега го доказа.

Харипиен, англичанинът, се облегна назад и отново зачовърка между зъбите си.

— Толкова весело гледате, момчето ми. Да не би случайно да криете в ръкава си някое асо коз?

Рурк скръсти голите си ръце над гърдта си и се направи, че смъква камък от сърцето си.

— Е, приятели — ухили се той, — ако имах ръкав, подобно нещо с право можеше да се предположи. Но, както виждате, не притежавам много повече от едни жалки, изрязани панталони, недостойни да бъдат споменавани. Следователно това, с което все още разполагам в моята бедност, ми е ценно и скъпо и естествено си струва цената. — Той се засмя, защото изведнъж всички го загледаха гневно. — Като всички вас и аз не правя нищо без отплата. Наистина, имах възможност достатъчно дълго да огледам слабите места на острова на Трейхърн и със сигурност знам как с най-малък риск може да се предприеме нещо. Знам също така как може да се стигне до острова, къде се намират търговските авоари и личното състояние на Трейхърн.

На местата, които Рурк назова на пиратите, те щяха да плячкосат достатъчно, за да си намажат ръцете. Не беше необходимо да им отваря очите за това, че най-големите съкровища Трейхърн пазеше в един трезор в господарската къща.

— От друга страна — Рурк се облегна назад на стола си и пи, сякаш не забелязваше разбойническите погледи на пиратите, — ако предпочитате бали сурови кълчища и коноп, тогава вземете ги. Освен това, джентълмени, не мога да ви предложа много повече. А какво е вашето предложение?

Първият офицер и очевидно партньорът на Харипиен, полуфранцузин, протегна един широк нож и прокара пръст по добре наточеното острие.

— Вие все още имате живота си, робе.

— Да, разрешихте ми да го запазя. Но, струва ми се, вече ви се отплатих, като ви казах за топовете. Дори мисля да добавя нещо в тази

сделка. В пристанището е хвърлил котва „Хамстед“, с двадесет и един топа на борда. Ако въпреки очакванията успеете да влезете във вътрешното пристанище, ще си имате работа с него. Той ще ви избълва огън и олово в гърба, а не смея да изчисля колко време ще устоите на това.

— А без съмнение за вашия план ще поискате капитанския пай — изпръхтя саркастично мелезът.

— Капитанският пай не би било зле, благодаря — съгласи се Рурк със смях. — Жаждата ми за пари не е безкрайна. А що се отнася до Халзинхалтен, искам да ви предвождам и с това и да рискувам собствената си глава.

— Съгласен съм! Един капитански дял за вас, ако имаме плячка — чу се капитан Харипиен, който очевидно се наслаждаваше на начина, по който Рурк бе надхитрил първия му офицер. — А сега — говори!

Пиратите слушаха внимателно, когато Рурк се насочи към подробностите.

— Изчакайте източно от острова — обясни Рурк и се опита импровизирано да изиграе ролята на всезнаещ стратег, — там водата е дълбока почти до брега. Там можете да навлезете до един възел.

— А на запад? — попита с подозрение мулатът.

— Кротко! Два-три сажена най-много. А и пред брега има рифове.

Рурк се опитваше преди всичко да предотврати това, пиратите да акостират близо до господарската къща, той наистина даваше в общи линии верни данни, но не спомена за мъжете, които патрулират нощем по плажа.

— Оставете момчето да се изкаже — просъска Харипиен и черният неохотно млъкна.

— На хълма над пристанището — продължи Рурк — има топ за салюти.

— Знаем — чухме, като влизахме.

— Един изстрел означава просто кораб на хоризонта, два изстрела — тревога — обясни нататък Рурк, — всичко на всичко една шепа мъже спокойно може да слезе на сушата и аз ще ви покажа къде ще вземете най-добра плячка, без веднага да подплашите целия остров. Слушайте, значи.

Пиратите наведоха глави над масата и Рурк им разкри опасния си план. Той знаеше, че при всички случаи топът ще гръмне, а нощем и един изстрел означаваше тревога. И в случай че пиратите акостират там, където той им препоръчваше, селото щеше да има повече от час, за да се подготви. От друга страна, нито една от лодките, които бе видял на палубата на пиратския кораб, не можеше да поеме повече от 20 души. И дори ако пуснеха на вода две лодки, на сушата нямаше да слязат повече от 30 души: защото неколцина трябваше да останат до плажа като охрана. За Трейхърн нямаше да е трудно да се справи с акостиралата група, а за „Хамстед“ щеше да е детска игра да плени останалия почти без екипаж пиратски кораб.

„Трудно ще е, мислеше си Рурк, само за мен да избягам от пиратите, щом стигнем до брега — и надявам се, че Трейхърн поне ще пожелае да ме изслуша, преди да се поддаде на внушението да ме накаже.“ Рурк вече не се чувстваше задължен да пази тайната на Шана. Той бе решен да разкрие всичко.

Морските разбойници изглеждаха доволни от плана на Рурк и му разрешиха да се оттегли в нощния си лагер при струпаните корабни въжета.

Тъкмо бе започнал най-тъмният час на нощта, когато всички бяха извикани на палубата. Вдигнаха котвата, опънаха платната. Едва-що корабът бе започнал да се движи, когато Рурк видя до себе си англичанина и мулата Пелие. И двамата държаха насочени към него пистолети.

— Ние променихме плана в две точки — засмя се мелезът. — Вие оставате на борда като заложник за качеството на информацията, а ние сами ще си намерим място за акостиране.

Рурк ги гледаше слисан. Дълбоко в стомаха му едно гадно животно, наричащо се страх, започна да забива зъби в нежното месо на надеждата му.

Още не бе започнало да се зазорява, когато Шана се завърна в господарската къща от съдбоносното си посещение при Питни. И незабавно бе потънала в дълбокия сън на изтощението. Няколко часа по-късно я разбудиха ядосаните крясъци на баща ѝ.

— По дяволите! Ще ми го докарате ли най-сетне тук!? — крещеше господарят на острова из цялата къща. Шана скочи възбудено от леглото си, бързо си хвърли някакви дрехи и забърза надолу по стълбите. В салона за закуска се бе събрало разнородно множество мъже. Надзиратели, няколко роба, конярчето Елът със смачканата шапка на Рурк в ръце, Ралстон и дори Питни седяха на масата и гледаха със смутени лица Орлан Трейхърн.

— Но, татко, какво се е случило? — попита Шана с невинен вид, когато пристъпи към баща си.

— Момчето! Няма го! — фучеше Трейхърн с мрачно лице.

— За кое момче говорите, татко? Имаме повече от дузина...

— Доброто момче! Нашият Рурк! За него говоря! — намеси се бързо Трейхърн. — Не могат да го намерят никъде! А без мистър Рурк на този остров просто нищо не върви!

— Но моля ви, татко. — Шана положи успокоително ръка на рамото на Трейхърн. — Сигурно тук има и други мъже, които ще съумеят да свършат неговата работа. Не можете ли да поемете неговите задачи, докато се появи?

— Той е изчезнал! Избягал е от робство! И ако сега не изпратим цяла флотилия след кораба от колониите, който вчера сутринта бе хвърлил котва край острова, няма да го видим вече! — Ралстон каза това, за да отстрани възможно по-далеч от себе си вината, преди някой да се сети, че той бе довел Джон Рурк на Лос Камелос.

Питни пийваше пунш с ром и хладно наблюдаваше бащата и дъщерята.

Един надзирател взе думата.

— Елът е намерил шапката му в обора. През нощта мистър Рурк се е занимавал с кобилата, която тъкмо бяха докарали на острова.

— Това е справедливо — присмя се Ралстон. — Кобила срещу роб. Такава размяна сигурно се струва почтена сделка на измамната пасмина от колониите. Те трябва да са ни взели мистър Рурк под носа.

— Запазете спокойствие, мистър Ралстон! — Господарят на острова стрелна слабия мъж с остър поглед. — Не ви упреквам за проблемите, които ни създава мистър Рурк. Напротив. Способностите на мистър Рурк донесоха печалба на всички ни. Лошото е само това, че без него не ще можем вече да осъществим плановете си.

Посред тези разменени реплики в салона влезе сър Гейлърд. Той погледа добре отпочинал около себе си, а розовите му бузи пращяха от здраве.

— Тук, изглежда, стават разни неща — извика той, радостно потривайки ръце. Той само мерна угриженото лице на Шана. — Разбира се, аз незабавно ви предлагам моята помощ.

Шана би му изфучала с най-голямо удоволствие в лицето, но в присъствието на баща ѝ това би било твърде неприлично. Затова тя изискано поднесе чашата чай към устните си и забеляза:

— Както изглежда, сър, налице е известна неяснота по отношение престоя на мистър Рурк. Може би ви е известно нещо в тази посока?

Гейлърд повдигна озадачено вежди.

— Мистър Рурк! Робът Игитигит? Изчезнал бил казвате. Значи на мен той не ми се е мяркал пред очите, откакто... еее, нека помисля... онази вечер, тук на тази маса. Света Богородице! Толкова отдавна ли го няма?

Трейхърн простена нетърпеливо. Видимо усилие му бе необходимо, за да овладее гласа си.

— Трябваше да дойде тази сутрин на закуска. Досега никога не е закъснявал.

— Може би е болен — предположи сър Гейлърд. — Потърсихте ли го вече в къщата?

— Вече сме вдигнали целия остров на крак — отвърна Трейхърн ядно. — Никой не го е виждал.

Гейлърд прие безпомощен вид, сякаш зависеше само от него.

— Честна дума, нямам ни най-малка представа къде може да изчезне такъв човек, още по-малко на един остров. Може би има склонност... е, да кажем: да скитосва.

Трейхърн сбърчи чело. И Шана го погледна несъобразително.

Гейлърд се покашля и обясни, извинявайки се, към Шана:

— Моля ви да ме извините, високоуважаема лейди, за прямите ми думи във ваше присъствие. Но вие самата сте вдовица и затова сигурно не ви е неизвестно, че някои мъже обичат да се забавляват в компанията на дами, когато от време на време им се удаде случай. Та може би... мистър Рурк... някак си... е... бил задържан...

Шана тръсна шумно чашата си върху чинийката и за малко да си излее чая в скута. За нещастие на Гейлърд тъкмо сега влезе през вратата икономката Берта. Тя възмутено го смъмри:

— Но Шана е още почти дете! Какви дебелашки думи! Запазете си по възможност тези нецеломъдрени мисли за себе си!

Питни отново отпиваше от пунша си и любопитно гледаше Шана. Гейлърд побърза да поиска извинение от дамите. Трейхърн го прекъсна:

— Аз, от моя страна, искам да призная, че той много добре знае разликата между работа и развлечение. — Страхувам се, че с него се е случило нещо. Иначе щеше да е тук.

— Мога да си представя какво му се е случило — подигра се Ралстон. — Сигурно си е пипнал някое топло местенце на кораба, който е отплувал през нощта. Защо иначе корабът щеше да изчезне така тайнствено — като куче, което свива гузно опашка? Ако не обявите парична награда за залавянето му, никога вече няма да видите своя мистър Рурк. А после трябва да бъде публично обесен за наизидание, иначе и другите ще последват примера му.

Трейхърн въздъхна.

— Ако не се намери, наистина ще трябва да предположа, че е избягал по своя воля. А ако това е така, обявявам 50 фунта награда за главата му.

Ралстон се ухили злорадо при това признание колко тежи авторитетът му. Той хвърли поглед към Шана.

— Какво мислите вие, мадам? Не смятате ли, че такъв подъл ренегат трябва да бъде обесен като всеки друг мошеник?

Шана бе като замаяна. Тя вече не бе способна да отговори. Дори в най-дивата си фантазия не бе могла да си представи, че ще гонят Рурк като бясно куче. Тя безпомощно улови мрачния поглед на Питни.

Търсенето на Рурк се проточи и през целия следобед. Шана бе избягала в стаята си. Там тя се мъчеше да надвие разяждащите я страхове, които вече не я изпускаха от ноктите си. Тогава в покоя на съня ѝ нахлуха сънищата. В тях тя бе щастлива, заобиколена от деца на различна възраст и люлееше кърмаче на гърдите си. Едно дете беше обвило краката на баща си, той го пое нежно, притиснаха се лице до

лице и образът на бащата се избистри. Беше Рурк, който, смеейки се, се навеждаше към нея, за да я целуне по устата.

Шана се събуди потънала в пот. Беше лъжа! Този сън никога не можеше да стане действителност! Едно потискащо чувство на самота се спусна върху ѝ, с ридания тя зарови лице във възглавниците. Беше само нейна собствена вина, подла, долна вина! Може би вече никога нямаше да види отново Рурк, никога нямаше да усети сладката топлина на устата му върху устните си, никога вече нямаше да лежи защитена в неговите силни обятия.

Беше се стъмнило, когато камериерката Хергъс ѝ донесе вечерята. Шана скри срамежливо почервенелите си от плач очи и мокрите си бузи зад една книга, даде знак на жената да остави вечерята и да я остави сама. Но Хергъс гореше от нетърпение да разкаже новините.

— Трябва да ви съобщя, господин баща ви ми каза, че сър Гейлърд си мисли, че е видял мистър Рурк в селото. Сега господарят претърсва целия район около пристанището и взе всички мъже от острова със себе си. Баща ви е твърдо решен да намери мистър Рурк, независимо какво му струва това. Е, ако питате мене, аз също бих искала да знам къде е бил.

Шана замълча и камериерката най-сетне си тръгна.

За Шана времето се изнизваше убийствено бавно. Не ѝ беше възможно да изяде дори една хапка. Тя наистина си облече нова нощница, но гледаше втренчено томчето със стихове, без да може да прочете повече от ред оттук-оттам — и между всеки ред тя виждаше героя като слаб, тъмен, полугол и полудив мъж с кехлибарени очи. Тя простена с отчаяние и хвърли книгата настрана и само се вглеждаше в сенчестите ъгли на покоите си. Изящното махало на часовника отброи единадесетия час на нощта и по някое време, по-късно, тя чу шум в къщата. Вероятно беше баща ѝ, който се завръщаше разочарован от дългото търсене. Звънко счупване на стъкло — може би изблик на гняв у господаря на острова? Напълно разбираемо. Той харесваше много Рурк, сега сигурно се чувстваше измамен и предаден. Беше по-добре да не му се мярка пред очите в това настроение.

Една врата се тръшна. Шана взе свещта и се надигна, мина през салона към стълбището. Хергъс не беше ли казала, че баща ѝ е взел всички мъже със себе си? Тогава сега с него трябваше да се е върнала и

домашната прислуга. Но къщата бе тъмна. За първи път в живота ѝ домът, в който бе отрасла, ѝ се струваше заплашителен.

— Кой е там? — попита тя от стълбите в тъмнината, като се опитваше да проникне през сенките.

Отговор не последва. Само едно напрегнато от тревога мълчание зейна насреща ѝ. Тя смело постави крак на стълбите и заслиза, ослушвайки се, надолу. В тъмнината нахлуха прокрадващи се стъпки. Гърбът на Шана настръхна. Макар и безстрашно, но напрегната и изпълнена с подозрение, тя побърза още по-надолу, като пазеше с ръка пламъка на свещта.

— Кой е там? Искам отговор? Знам, че има някой долу!

Две крачки след последното стъпало една космата ръка се протегна в тъмнината и посегна към светлината ѝ. Пламъчето се разтанцува и припламвайки, освети една мутра със следи от шарка. Цялото лице бе пресечено от противен червен белег, който разкривяваше надолу окото в странна гънка на кожата. Едно подигравателно ухилване разкри черни, разкривени и изпадали зъби — дявол в човешки образ, роден от отвратителен кошмар.

Издание:

Автор: Катлийн Удиуиз

Заглавие: Шана

Преводач: Колектив

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издател: Ирис

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман

Печатница: ДФ „Абагар“, Велико Търново

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Димова

ISBN: 954-455-010-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8533>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.